

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 446 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

2019: Πυκνώνουν οι εξελίξεις σε Ελλάδα, Ευρώπη και παγκόσμια

Έμπρός για μια χρονιά αγώνων και ανατροπών

**Χαλυβουργική
Λουκέτα στη
βιομηχανία**

σελ. 4

**Πολιτική
«Στρατηγικός
Διάλογος» ΗΠΑ-
Ελλάδας**

σελ. 7

**Διεθνή
Η έκρηξη των
«Κίτρινων Γιλέκων»**

σελ. 12

**Ιστορία
100 χρόνια από
την Γερμανική
Επανάσταση**

σελ. 14-15

Γκουαντάναμο στον Έβρο

Το τελευταίο διάστημα έχει γίνει περισσότερο γνωστή η απάνθρωπη μεταχείριση που δέχονται πρόσφυγες και μετανάστες στη περιοχή του Έβρου από τις ελληνικές αστυνομικές αρχές. Στην περιοχή καταφθάνουν μετανάστες και πρόσφυγες αιτούντες άσυλο, οι οποίοι έχουν προηγουμένως διασχίσει τα σύνορα από την Τουρκία. Σύμφωνα με καταγγελίες μεταναστών, οι αρχές προχωρούν σε πάρα πολλές βίαιες απελάσεις πίσω στη Τουρκία. Σε όσους απελαύνονται περιλαμβάνονται συχνά ασυνόδευτοι ανήλικοι και έγκυες γυναίκες. Πολλοί μετανάστες πέφτουν θύματα ξυλοδαρμού από τους αστυνομικούς κατά την επαναπροώθηση. Κατάσχονται ή καταστρέφονται τα υπάρχοντά τους, ακόμη και τα δημόσια έγγραφα που είναι απαραίτητα για την ταυτοποίησή τους! Τον Αύγουστο είχαν γίνει γνωστά περιστατικά όπου ομάδα μεταναστών είχε απαχθεί, και ύστερα οδηγήθηκε πίσω στη Τουρκία μέσα από ποταμό.

Η κατάσταση για όσους μένουν στα κέντρα κράτησης δεν είναι καλύτερη. Μάλιστα, γνωστοποιήθηκε επιστολή 16χρο-

νου Σύριου, όπου αναφέρει τις άθλιες συνθήκες, όπως και ότι εξαιτίας τους αποπειράθηκε πολλές φορές να αυτοκτονήσει.

Οι άνθρωποι αυτοί δεν έχουν διαπράξει κανένα έγκλημα. Έχουν αφήσει πίσω τις οικογένειές τους και διασχίζουν τα σύνορα κυνηγημένοι για να φτάσουν σε μια άλλη χώρα, επειδή στη δική τους δεν μπορούν να ζήσουν. Είτε είναι από τη Συρία, είτε από την Υεμένη, είτε από το Αφγανιστάν, είτε στη χώρα τους έχουν πόλεμο είτε όχι, είναι σίγουρα άνθρωποι σε ανάγκη, κατατρεγμένοι, που συχνά δεν έχουν άλλα υπάρχοντα πέρα από ό,τι κουβαλούν πάνω τους. Το μόνο που ζητούν είναι το δικαίωμα στη ζωή, στη δουλειά και την αξιοπρέπεια.

Σε όλους αυτούς, οι ανάλητοι υποκριτές της ΕΕ, οι δήθεν υπέρμαχοι της δημοκρατίας και της ελευθερίας, δείχνουν το πιο σκληρό τους πρόσωπο. Οι απάνθρωπες τακτικές αντιμετώπισης των προσφύγων και η ρατσιστική πολιτική των απελάσεων καθοδηγείται σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Πιστοί υπηρέτες αυτής της πολιτικής είναι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Οι πολιτικές που έχουν σαν πρώτο

στόχο τα κέρδη των μεγάλων επιχειρήσεων και των τραπεζών, είναι ασυμβίβαστες ακόμα και με τις πιο στοιχειώδεις ανάγκες του ανθρώπου. Άλλωστε, οι ιμπεριαλιστικές χώρες, με τους πολέμους και την εκμετάλλευση δεκαετιών, γέννησαν τα κύματα των προσφύγων. Οι ίδιοι σήμερα τους δέρονουν, τους δολοφονούν ή τους επαναπροωθούν πίσω στις χώρες τους. Ορισμένους «τυχερούς» τους εκμεταλλεύονται ως φθηνό εργατικό δυναμικό.

Οι πρόσφυγες και οι μετανάστες είναι αδέρφια όλων των εργαζομένων. Οφείλουμε να τους δείξουμε την αμέριστη στήριξη και αλληλεγγύη μας. Να απαιτήσουμε να τους χορηγηθεί άσυλο άμεσα, δίχως προϋποθέσεις. Μαζί θα αντιμετωπίσουμε και θα ανατρέψουμε τις πολιτικές φτώχειας των μνημονίων, που μας κλέβουν τη ζωή και το μέλλον. Μαζί θα αγωνιστούμε για να σταματήσουμε τους πολέμους. Ειδικά σήμερα, με τα σύννεφα του πολέμου να συγκεντρώνονται γύρω από τη χώρα μας, δεν είναι απίθανο να βρεθούμε και εμείς στη θέση τους, αν δεν ανατρέψουμε το καπιταλιστικό σύστημα.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαιτέρα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

2 Εργατική Πάλη

Ιανουάριος 2019

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΔΡΟΜΩΝ

Η «Πολιτική Διαθήκη» & τα «Τρία άρθρα για τον Μαρξισμό»

του Νικολάι Λένιν
(Βλαδίμηρος Ιλίτς Ουλιάνωφ)

Ο Νικολάι Λένιν (Βλαδίμηρος Ιλίτς Ουλιάνωφ, 22/4/1870 – 21/1/1924) υπήρξε μέγας θεωρητικός του Μαρξισμού και της επαναστατικής εκδοχής του, δηλαδή της μόνης σωστής και πραγματικής. Θεμελιωτής και δημιουργός του πρώτου εργατικού κράτους στον Κόσμο, της Ένωσης των Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών (ΕΣΣΔ) και αγωνιστής από την ίδρυσή του ενάντια στο γραφειοκρατικό – θερμιδωριανό εκφυλισμό του. Το θεωρητικό και οργανωτικοπολιτικό έργο του είναι τεράστιο, 55 μεγάλοι τόμοι, παρά τη σύντομη ζωή του. Έφυγε πολύ νωρίς. Η μνήμη του παραμένει αιώνια για όλους τους καταπιεζόμενους της Γης, αλλά και για την επιστήμη, τη φιλοσοφία, την πολιτική οικονομία, την πολιτική θεωρία, την κοινωνιολογία και γενικά την ανθρώπινη γνώση.

Η «Πολιτική Διαθήκη» του Λένιν, που εξέφραζε τους φόβους και τις ανησυχίες του για ένα σχίσμα στο Κόμμα και πρότεινε την αντικατάστα-

ση του Στάλιν από τη θέση του Γενικού Γραμματέα της Κ.Ε. του ΚΚΡ (μπ) για την αποφυγή του, είναι ένα κείμενο τεράστιας σημασίας με μεγάλες περιπέτειες. Δεν αμφισβητήθηκε ποτέ από τον Στάλιν και την άρχουσα γραφειοκρατία του και χρησιμοποιήσε και τσιτάτα της κατά αντιπάλων του, πρώην συνεργατών του και στη συνέχεια θυμάτων του, αλλά όποιος τη διάβαζε ή την κυκλοφορούσε στην ΕΣΣΔ, που δεν τυπώθηκε ποτέ ζώντος του Στάλιν, εξοριζόταν στη Σιβηρία ή και τουφεκιζόνταν.

Στη χώρα μας παραποιήθηκε μεταφραστικά σκόπιμα, και όχι μια φορά, στο σημείο που αφορά τον Τρότσκι. Στην παρούσα έκδοση αναφέρονται τα πάντα. Τα «Τρία άρθρα για τον Μαρξισμό» ο Λένιν τα έγραψε στα 30 χρόνια από τον θάνατο του Μαρξ. Τα επανεκδίδουμε σήμερα στα 200 χρόνια από τη γέννησή του, με εισαγωγή και επιμέλεια του Βαγγέλη Σακκάτου.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πιάννενα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: ΠΛ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Πιάννενα

Πρακτορείο NEWS STAND, Πυρσινέλα 12Δ

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

2019: Χρονιά των μεγάλων εξελίξεων και εκρήξεων

Το 2019 ήρθε με τις χειρότερες προοπτικές για την ανθρωπότητα και τη χώρα μας. Η κρίση στην οποία βυθίζεται όλο και περισσότερο το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα και ο αποσυντιθέμενος ελληνικός καπιταλισμός δεν αφήνουν καμία αυταπάτη για τον Αρμαγεδδώνα που έρχεται.

Δέκα χρόνια μετά τη χρεοκοπία της Λήμαν Μπράδερς και την έκρηξη της κρίσης, η «πυρίτιδα» που έχει συσσωρευτεί στα θεμέλια της παγκόσμιας οικονομίας έχει φτάσει σε αστρονομικά ύψη και φυσικά χωρίς προηγούμενο στην ιστορία του καπιταλισμού. Μερικά στοιχεία είναι ενδεικτικά:

1. Σύμφωνα με την **ESMA (European Securities & Markets Authority)**, στα τέλη του 2017 το τραπεζικό σύστημα της ΕΕ διαχειριζόταν παράγωγα και σύνθετα χρηματοοικονομικά προϊόντα, το ύψος των οποίων εκτιμάται ότι είχε φτάσει στα 660 τρισ. ευρώ! Με βάση αυτόν τον αριθμό, υπολογίζεται ότι το ύψος αυτών των προϊόντων σε παγκόσμια κλίμακα ξεπερνά τα 2,2 εκατ. δισεκατομμύρια δολάρια! Ακόμη, σύμφωνα με την Τράπεζα Διεθνών Διακανονισμών, τα 5/6 αυτών βρίσκονται εκτός οποιουδήποτε θεσμικού/κρατικού έλεγχου και περισσότερο εκτεθειμένες σ’ αυτά τα προϊόντα είναι οι ευρωπαϊκές τράπεζες (σε σχέση με τις αμερικανικές και ιαπωνικές) και κυρίως ο συνήθης ύποπτος, η Ντόντσε Μπανκ. Βασική αιτία της εκτόξευσης των τεράστιων παρασιτικών προϊόντων, που κατατρώνε την παγκόσμια οικονομία, είναι οι **πολιτικές ποσοτικής χαλάρωσης** που ακολούθησαν οι κεντρικές τράπεζες των ιμπεριαλιστικών χωρών και ιδιαίτερα η αμερικανική Fed και η ΕΚΤ. Αυτός άλλωστε είναι και ο λόγος που αυτές οι πολιτικές σταματούν, αλλά μάλλον είναι πολύ αργά.

2. Το **παγκόσμιο χρέος** στο δεύτερο τρίμηνο του 2018 έφθασε στο αστρο-

νομικό επίπεδο των **260 τρισ. δολαρίων**, πάνω από το **320% του παγκόσμιου ΑΕΠ**. Αντίθετα με τον θόρυβο που προκαλούν οι νεοφιλελεύθεροι, από αυτό το χρέος **μόνο** το 23% είναι δημόσιο, ενώ ένα τμήμα της τάξης του 61% είναι ιδιωτικό χρέος του μη χρηματοοικονομικού τομέα. Ακόμη, αξίζει να σημειώσουμε 2-3 περιπτώσεις που καταρρίπτουν ορισμένα από τα ψέματα με τα οποία βομβαρδίζουν τους εργαζόμενους οι άχρηστες ελίτ που βρίσκονται στην εξουσία. Το συνολικό χρέος του Λουξεμβούργου ανέρχεται στο 434% του ΑΕΠ, με το μεγαλύτερο μέρος (346%) να αφορά ιδιωτικό χρέος, της Πορτογαλίας στο 333%, της Γαλλίας στο 304%, ενώ της Ελλάδας στο 294%.

Μόνο από τα παραπάνω στοιχεία εύκολα μπορεί να καταλάβει ο οποιοσδήποτε ότι αυτή η κατάσταση δείχνει την τεράστια κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος και ότι αργά ή γρήγορα θα έχουμε μια κατάρρευση, που θα προξενήσει πολύ μεγαλύτερο κακό από την κρίση του 2008.

...και ο ελληνικός καπιταλισμός

Ο Τσίπρας και η παρέα του εδώ και αρκετούς μήνες έχουν ξεκινήσει το δικό τους success story (βγήκαμε από τα μνημόνια, ανάπτυξη της οικονομίας, έρχονται καλύτερες μέρες, η Ελλάδα δύναμη σταθερότητας στην περιοχή κ.ά.), το οποίο εντείνεται όσο πλησιάζουμε στις εκλογές. Το success story του Τσίπρα ξεπερνάει κατά πολύ εκείνο των Σαμαρά-Βενιζέλου, πρόκειται για καθαρή απάτη, μεγαλύτερη απ’ όλες τις προηγούμενες που διέπραξαν αυτός και ο ΣΥΡΙΖΑ για να ανέλθουν στην εξουσία. Ωστόσο, η πραγματικότητα

είναι εντελώς διαφορετική, η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού μεγαλώνει και βρίσκεται σε κατάσταση πλήρους αποσύνθεσης. Αυτό μας δείχνουν οι βασικοί/ζωντανοί δείκτες της οικονομίας, από τους οποίους θα παραθέσουμε μερικούς. Όμως, προτού προχωρήσουμε σ’ αυτό, η γενική εικόνα του ελληνικού καπιταλισμού είναι τέτοια που, μάλλον, σπάνια συναντιέται στην ιστορία της παγκόσμιας οικονομίας, ακόμα και σε χώρες που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν «αποικίες χρέους». Αυτή τη στιγμή ο ελληνικός καπιταλισμός: α) δεν έχει τραπεζικό σύστημα (είναι χρεοκοπημένο, δεν πραγματοποιεί καμιά από τις βασικές του λειτουργίες, ανήκει εξ’ ολοκλήρου σε ξένα funds, χρειάζεται, πιθανότατα, τέταρτη κατά σειρά ανακεφαλαιοποίηση), β) οι πιο σημαντικές δημόσιες επιχειρήσεις έχουν ξεπουληθεί και σύντομα θα ξεπουληθούν και οι ελάχιστες που απομένουν, γ) το σύνολο της δημόσιας περιουσίας έχει υποθηκευτεί για 99 χρόνια στον μηχανισμό χρέους της ΕΕ και ξεπουλιέται, μέσω του υπερταμείου, ενώ η Γερμανία απαιτεί να μπει ενέχυρο και ο λιγοστός ελληνικός χρυσός, δ) η βιομηχανία, ιδιαίτερα η μεγάλη, φθίνει διαρκώς, τόσο ως μέγεθος όσο και ως ποσοστό στον σχηματισμό του ΑΕΠ.

Αυτή η γενική εικόνα θα χειροτερεύσει, όπως δείχνουν οι βασικοί οικονομικοί δείκτες: 1) Σύμφωνα με στοιχεία της ΕΛ.ΣΤΑΤ., οι επενδύσεις μειώθηκαν κατά 23,2% σε σχέση με το 3^ο τρίμηνο του 2017!, 2) οι δαπάνες του δημοσίου κατακρημνίστηκαν, εκτός των άλλων και για να επιτευχθεί το υπερπλεόνασμα, που πολυδιαφημίζουν οι ψεύτες της κυβέρνησης, 3) το εμπο-

ρικό ισοζύγιο χειροτέρευσε, λόγω της αύξησης των εισαγωγών κατά 15% σε σχέση με το 3^ο τρίμηνο του 2017, ενώ στην ίδια περίοδο υπήρξε αύξηση των εξαγωγών κατά 7,6%, 4) η ανεργία, η υποαπασχόληση και γενικά η ζούγκλα των εργασιακών σχέσεων, μισθών, συνθηκών εργασίας που επικρατεί έχουν υποβιβάσει το γενικό επίπεδο ζωής. Έτσι, σύμφωνα με τη Γιούροστατ, το ποσοστό φτώχειας στη χώρα μας το 2017 έφτασε στο 46,3%, από 20% που ήταν το 2008.

...και όμως κινείται

Η τεράστια κρίση του καπιταλισμού και ο νεοφιλελευθερισμός, που σταδιακά μετατρέπεται σε ολοκληρωτισμό, απειλούν την ανθρωπότητα με οικονομικό, κοινωνικό και πολεμικό ολοκαύτωμα. Αυτός ο τεράστιος κίνδυνος φαίνεται να αφυπνίζει τις εργαζόμενες και λαϊκές μάζες, όπως δείχνουν οι κινητοποιήσεις των «Κίτρινων Γιλέκων» στη Γαλλία και άλλες χώρες. Είναι τα πρώτα ενθαρρυντικά μηνύματα απέναντι στην κρίση του συστήματος και τις άθλιες ελίτ τύπου Μακρόν/Τσίπρα, που έχουν ανέβει στην εξουσία εξαπατώντας τους λαούς και φροντίζοντας μόνο για τα συμφέροντα μιας χούφτας κεφαλαιοκρατών, κερδοσκόπων και μαφιόζων των hedge funds. Ένα είναι βέβαιο, το τέλος τους δεν είναι μακριά. Όλοι φωνάζουν φτάνει πια με τις «μεταρρυθμίσεις» σας, την κωδική ονομασία του κανιβαλισμού των εργασιακών σχέσεων, των συστημάτων παιδείας, υγείας και κοινωνικής ασφάλισης. Φτάνει πια με τα θανατηφόρα δυστυχήματα των εργαζομένων για 2-3 ευρώ την ώρα και χωρίς ασφάλιση. Φτάνει πια με τα «κοινωνικά μερίσματα», που «μοιράζουν» οι Αντουανέτες σας. Τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει την οργή και το μίσος των εργαζόμενων και λαϊκών μαζών, είναι θέμα επιβίωσης.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η Ελλάδα και άλλες χώρες της νότιας Ευρώπης (Ισπανία, Ιταλία, Κύπρος) όπως και η Τουρκία, προβλέπεται να αντιμετωπίσουν αυξημένες **ελλείψεις νερού**, σύμφωνα με πρόσφατη επιστημονική μελέτη του Κοινού Κέντρου Ερευνών (JRC) της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Η έρευνα, αξιολογεί τις μελλοντικές επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής, των αλλαγών στις χρήσεις γης και των συνηθειών στην κατανάλωση του νερού. Εκτιμά ότι, ενώ θα υπάρχουν αυξημένες πλημμύρες, θα επιδεινώνεται η λειψυδρία, ιδίως τα καλοκαίρια. Οι συνέπειες αποδίδονται σχεδόν αποκλειστικά στην κλιματική αλλαγή (σε ποσοστό 80% ως 90%) και δευτερευόντως σε άλλους παράγοντες, όπως η χρήση της γης και του νερού (10% ως 20%). Οι ερευνητές προβλέπουν σημαντικές μειώσεις στην αναπλήρωση του υδροφόρου ορίζοντα, ιδίως για την Ελλάδα (προβλέπεται ετήσια απώλεια της τάξης των 810 εκατομμυρίων κυβικών μέτρων νερού), την Ισπανία και την Πορτογαλία, κάτι που σημαίνει μειωμένη ποσότητα νερού για άρδευση γεωργικών καλλιεργειών, άρα και μειωμένη παραγωγή τροφίμων. Η αυξανόμενη ξηρασία στον ευρωπαϊκό Νότο θα οδηγήσει σε ολοένα μεγαλύτερη έλλειψη νερού και σε μειωμένα υδάτινα αποθέματα για τα υδροηλεκτρικά εργοστάσια. Αυτό θα έχει ως συνέπεια, εκτός από τη γεωργία και τα τρόφιμα, να επηρεασθούν αρνητικά επίσης οι τομείς της παραγωγής ενέργειας και των μεταφορών. Συνολικά, στις μεσογειακές χώρες, ο αριθμός των ανθρώπων που προβλέπεται να επηρεαστούν από την έλλειψη νερού έως το τέλος του αιώνα θα αυξηθεί από 85 εκατομμύρια ανθρώπους σε 104.

Το 2018, 113 άτομα **σκοτώθηκαν ή τραυματίστηκαν από πυροβολισμούς σε σχολεία των ΗΠΑ**. Τα στοιχεία συνέλεξε η Education Week (αμερικανική επιθεώρηση για την παιδεία), η οποία άρχισε να καταγράφει τα περιστατικά πυροβολισμών από την αρχή του έτους. Η επιθεώρηση κατέγραψε 23 περιστατικά στα οποία υπήρξαν θάνατοι ή τραυματισμοί. Σημειώνεται κατά μέσο όρο ένα αιματηρό περιστατικό κάθε οκτώ σχολικές ημέρες. Οι δράστες των πυροβολισμών το 2018 ήταν ως επί το πλείστον αγόρια 16 ή 17 ετών, ενώ υπήρξε και μια περίπτωση ενός αγοριού μόλις 12 ετών. Παρά τις δυσοιωνες στατιστικές, στις ΗΠΑ δεν υπάρχει συναίνεση για το πώς πρέπει να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα αυτό. Το πρόσφατο κίνημα μαθητών ζητά να μην επιτρέπονται τα όπλα στα σχολεία και να ψηφιστεί απαγόρευση της οπλοκατοχής, ενώ συντηρητικές ομάδες και λόμπι της βιομηχανίας όπλων ζητούν να χρησιμοποιούνται περισσότερα όπλα για την... άμυνα των σχολείων. Βάσει έρευνας, σχεδόν 40.000 άνθρωποι σκοτώθηκαν από πυροβολισμούς στις ΗΠΑ το 2017. Ο αριθμός αυτός ισοδυναμεί με 12 θανάτους ανά 100.000 ανθρώπους (από 10,1 που ήταν το 2010) καταγράφοντας το υψηλότερο ποσοστό θανάτων από όπλα από το 1996. Το ποσοστό αυτό είναι ιδιαίτερα ανησυχητικό αν σκεφτεί κανείς ότι σε άλλες χώρες τα αντίστοιχα ποσοστά είναι πολύ πιο χαμηλά: 0,2 θάνατοι ανά 100.000 άτομα στην Ιαπωνία, 0,3 στο Ηνωμένο Βασίλειο, 0,9 στη Γερμανία και 2,1 στον Καναδά.

Λουκέτα στη Βιομηχανία Ταφόπλακα για τον Ελληνικό Καπιταλισμό

Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προσπαθεί να πείσει ότι η «έξοδος από τα Μνημόνια» έχει έρθει, αλλά η πραγματικότητα τους διαψεύδει πλήρως. Ο ελληνικός καπιταλισμός όχι μόνο δεν ζει κάποια «έξοδο από τα Μνημόνια», αλλά μέρα με τη μέρα βυθίζεται σε μια δραματική κατάσταση: Οι ισχυροί ρυθμοί ανάπτυξης, της τάξης του 1–2% του ΑΕΠ, όχι μόνο δεν οδηγούν σε κάποια «ανάπτυξη», αλλά δεν είναι και διατηρήσιμοι. Μάλλον σύντομα θα μειωθούν. Το χρέος, δημόσιο και ιδιωτικό, γίνεται ξανά ανεξέλεγκτο. Νέα χρεοκοπία των τραπεζών έρχεται να δώσει τη χαριστική βολή σε προβλήματα που έτσι κι αλλιώς είναι εξαιρετικά πολύπλοκα, καθολικά και που μεγαλώνουν μέρα με τη μέρα. Συνεχίζεται η φυγή επιχειρήσεων, με πιο πρόσφατο βροντερό παράδειγμα την αποχώρηση της ΤΙΤΑΝ (μεταφορά φορολογικής και διοικητικής έδρας), μια απόφαση-ορόσημο για τη μελλοντική πορεία της τσιμεντοβιομηχανίας. Αντίστοιχες κινήσεις έχουν κάνει και άλλες εταιρίες (ΦΑΓΕ, Βιοχάλκο, Βαρυτίνη κ.ά.), λόγω της ανάγκης να βρουν κεφάλαια πέρα από τη διαλυμένη χρηματιστηριακή αγορά και το νεκρό τραπεζικό σύστημα στην Ελλάδα. Όπως φαίνεται, οι εσωτερικές δυνάμεις του ελληνικού καπιταλισμού –και παρά τις ενέσεις «διάσωσης» που επιχειρήθηκαν με τα Μνημόνια– είναι σε παρακμή, ανίκανες να συντηρηθούν ή να ανακόψουν την κατρακύλα.

Λουκέτο στη «Χαλυβουργική» μετά από 80 χρόνια

Η emblematicή «Χαλυβουργική» της οικογένειας Αγγελόπουλου, που άνοιξε το 1938 και ήταν η πρώτη βιομηχανία χάλυβα στην Ελλάδα, καθώς και ναυαρχίδα της εκβιομηχάνισης και ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού μεταπολεμικά, έβαλε λουκέτο. Η αφορμή δόθηκε όταν η ΔΕΗ έκοψε την ηλεκτροδότηση του εργοστασίου λόγω χρέους 32 εκ. ευρώ που έχει η επιχείρηση. Προφανώς αυτή η εξέλιξη δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία, αλλά ολοκλήρωσε μία πορεία αργού θανάτου χρόνων. Το 2015 η εταιρεία είχε αναστείλει τη λειτουργία της, διατηρώντας μόνο προσωπικό ασφαλείας με περίπου 170 εργαζόμενους που δουλεύουν από τότε εκ περιτροπής και σήμερα βρίσκονται εκτεθειμένοι, αντιμέτωποι με τον εφιάλτη της ανεργίας.

Ένα βήμα πριν το λουκέτο και η «ΛΑΡΚΟ»

Ετοιμη να σκάσει είναι η βόμβα των ζημιών και των υποχρεώσεων συνολικού ύψους 576 εκ. ευρώ της ιστορικής κρατικής βιομηχανίας παραγωγής σιδηρονικελίου ΛΑΡΚΟ. Η επιχείρηση χρωστάει 285 εκ. ευρώ στη ΔΕΗ και μετά από απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής τον Φεβρουάριο 2018 για παράνομες κρατικές ενισχύσεις που είχαν δοθεί την περίοδο 2008-2011 με τη μορφή εγγυήσεων από κρατικές τράπεζες αλλά και αύξησης μετοχικού κεφαλαίου, θα πρέπει να επιστρέψει στο Δημόσιο το ποσό των 136 εκ. ευρώ.

Αφού οι αστικές κυβερνήσεις τις προηγούμενες δεκαετίες υπερχρέωσαν την επιχείρηση, το 2012 η ΛΑΡΚΟ πέρασε στο ΤΑΙΠΕΔ, το οποίο ελέγχει το 55,2% των μετοχών της. Το 2014 η κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ προσπάθησε να την ξεπουλήσει, σπάζοντάς τη σε δύο κομμάτια. Ο πρώτος διαγωνισμός θα αφορούσε πώληση του μεταλλουργικού εργοστασίου στη Λάρυμνα και το 40% των δικαιωμάτων εκμετάλλευσης του μεταλλείου λατερίτη του Αγίου Ιωάννη. Ο δεύτερος, την πώληση του 73% των δικαιωμάτων εξόρυξης λατερίτη της Εύβοιας και όλα τα δικαιώματα εξόρυξης λατερίτη της Καστοριάς. Τα σχέδια αυτά ματαιώθηκαν με την κατάρρευση της τρικομματικής κυβέρνησης.

Με την μετάλλαξη της άθλιας συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, την πλήρη υποταγή της στις ορέξεις του κεφαλαίου και τις ντιρεκτίβες της ΕΕ, η χρεοκοπία της ΛΑΡΚΟ έχει έρθει πάλι στο προσκήνιο. Η διοίκηση της εταιρείας έχει παρουσιάσει έξι σενάρια «μείωσης του κόστους» που αποτελούν βάρβαρες επιθέσεις στα δικαιώματα και τις ζωές των 100 εργαζομένων της επιχείρησης: διαθεσιμότητες εργα-

ζομένων, περικοπές επιδομάτων κ.ά. Οι εργαζόμενοι έχουν προχωρήσει σε κινητοποιήσεις απαιτώντας τη διασφάλιση των θέσεων εργασίας τους.

Να πάρουμε την οικονομία στα χέρια μας

Τα Μνημόνια και οι βάρβαρες νεοφιλελεύθερες πολιτικές απέτυχαν πλήρως. Παρά τη σκανδαλώδη ενίσχυση του κεφαλαίου, έφεραν οικονομική ερήμωση. Είναι ζήτημα επιβίωσης για το προλεταριάτο αλλά και για τη συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας να παλέψουν για την εθνικοποίηση των βασικών τομέων της οικονομίας (βιομηχανία, ενέργεια, μεταφορές, συγκοινωνίες, τηλεπικοινωνίες κ.ά.) για ένα σχέδιο έκτακτης κοινωνικής ανάγκης και παραγωγικής ανασυγκρότησης μέσα από ένα πρόγραμμα δημόσιων-κοινοφελών έργων.

Η οικονομική κατρακύλα μπορεί να αντιστραφεί μόνο αν πάψει το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου, αν μετατραπούν όλες οι μεγάλες επιχειρήσεις σε δημόσια/εθνική περιουσία, αν σταματήσει η εγκατάλειψη των επιχειρήσεων και εργοστασίων που βάζουν λουκέτο. Όλες αυτές τις επιλογές, που υπαγορεύονται από την παρακμή του ελληνικού καπιταλισμού και τη δραματική υποβάθμισή του στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας, πρέπει και μπορούμε να τις αντιστρέψουμε. Μόνο έτσι μπορούμε να υπερασπίσουμε τις παραγωγικές δυνάμεις που παραμένουν στα πλαίσια της χώρας, δηλαδή τη βάση όπου στηρίζεται κάθε οικονομική δραστηριότητα. Μόνο έτσι μπορούμε να στηρίξουμε τις θέσεις εργασίας, καλύτερους μισθούς και συντάξεις, δημόσια, δωρεάν και ποιοτική υγεία και παιδεία για όλους και ένα πραγματικά δημόσιο και αποτελεσματικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης.

Εθνικοποιώντας τις μεγάλες, συγκεντρωμένες επιχειρήσεις σε όλους τους βασικούς τομείς της οικονομίας, θέτουμε τη μόνη ρεαλιστική βάση για την εκπόνηση ενός προγράμματος παραγωγικών και κοινωνικά ωφέλιμων δημόσιων έργων για όλο τον πληθυσμό και όχι για τα συμφέροντα μιας χούφτας πλούσιων παρασίτων.

Αυτό το πρόγραμμα εθνικοποιήσεων δεν είναι άλλοθι για την εξαγορά/σωτηρία χρεοκοπημένων επιχειρήσεων και καπιταλιστών αλλά πρέπει να γίνει:

– Χωρίς αποζημίωση ή και με δήμευση των περιουσιών των καπιταλιστών ιδιοκτητών, μετόχων κλπ. Όχι μόνο επειδή αυτό είναι δίκαιο, επειδή αυτή η περιουσία ανήκει στους εργαζόμενους, έχει δημιουργηθεί από την υπεραξία, από την εργασία γενιών και γενιών εργαζομένων. Αλλά και επειδή εμείς οι εργαζόμενοι δεν χρωστάμε καμία αποζημίωση σε μια κυρίαρχη τάξη.

– Κάτω από εργατικό έλεγχο. Μια αποτελεσματική και κοινωνικά ωφέλιμη διαχείριση αυτών των εθνικοποιημένων επιχειρήσεων, μπορεί να γίνει μόνο κάτω από τον άγρυπνο έλεγχο, από όργανα των ίδιων των εργαζομένων (επιτροπές, συνελεύσεις), που θα διασφαλίζουν την αποτελεσματική διαχείριση των επιχειρήσεων και την προσφορά τους στη γενικότερη κοινωνική πρόοδο (συμφέρον και ως παραγωγοί και ως καταναλωτές).

Έτσι, το σύνθημα των εθνικοποιήσεων και του εργατικού ελέγχου στην οικονομία συνδέεται αναπόσπαστα με το στόχο της σοσιαλιστικής επανάστασης, που είναι η μοναδική πραγματική διέξοδος από την κρίση.

επίκαιρα...

Να σταματήσουμε τη ρατσιστική βία από αστυνομία, φασίστες και αντιδραστικούς

«Οι ελληνικές αρχές απελαύνουν συνεχώς και με συνοπτικές διαδικασίες πρόσφυγες που ζητούν άσυλο, χρησιμοποιώντας βία, κατάσχοντας και καταστρέφοντας τα υπάρχοντά τους», κατάγγειλε η οργάνωση Human Rights Watch, στις 18 Δεκέμβρη 2018. Ο οργάνωση πήρε συνεντεύξεις από 26 αιτούντες άσυλο και άλλους πρόσφυγες από Αφγανιστάν, Ιράκ, Μαρόκο, Πακιστάν, Συρία, Τυνησία και Υεμένη, συμπεριλαμβανομένων οικογενειών που ταξιδεύουν με παιδιά. Οι πρόσφυγες περιέγραψαν 24 περιστατικά απωθήσεων από Ελλάδα σε Τουρκία μέσω του Έβρου. Τα περισσότερα περιστατικά συνέβησαν μεταξύ Απριλίου και Νοεμβρίου 2018. Όλοι ανέφεραν εχθρική ή βίαιη συμπεριφορά της ελληνικής αστυνομίας και ατόμων που φορούσαν στολές και μάσκες χωρίς αναγνωρίσιμα χαρακτηριστικά. Δώδεκα πρόσφυγες δήλωσαν ότι η αστυνομία (ή αυτές οι... μη ταυτοποιημένες δυνάμεις που λειτουργούν μαζί της) τους αφαίρεσε χρήματα και κατέστρεψε τα διαβατήριά τους ή τις ταυτότητές τους. Επτά μαρτυρίες ανέφεραν ότι αστυνομικοί και μέλη των παραπάνω δυνάμεων έκλεψαν τα ρούχα ή τα παπούτσια των προσφύγων και τους ανάγκασαν να επιστρέψουν στην Τουρκία με τα εσώρουχά τους, μερικές φορές τη νύχτα και σε θερμοκρασίες ψύχους.

Ο 40χρονος Φερχάτ ανέφερε πως δύο αστυνομικοί τον συνέλαβαν μαζί με τη σύζυγό του και τα τρία τους παιδιά, ηλικίας 12, 15 και 19 ετών, σε έναν εγκαταλελειμμένο σιδηροδρομικό σταθμό, στις 19 Σεπτεμβρίου 2018. Έμειναν μαζί με δεκάδες άτομα σε ένα κλειστό όχημα-κλουβί. Η Μάνσα, από το Αφγανιστάν, δήλωσε πως οι αστυνομικοί τη συνέλαβαν μαζί με τον σύζυγό της, τα τρία τους παιδιά, ηλικίας 5, 9 και 11 ετών, αλλά και άλλους δύο αφγανούς άνδρες, στα μέσα του Σεπτεμβρίου, μετά την αναχώρησή τους από την Αλεξανδρούπολη, κατά την τρίτη προσπάθειά τους να εισέλθουν στην Ελλάδα. Ακριβώς την ίδια μέρα τους έστειλαν πίσω στην Τουρκία.

Η κακοποίηση που αναφέρουν περιλάμβανε ξυλοδαρμούς με γροθιές, κλοτσιές και κλομπ, ενώ σε μία περίπτωση αναφέρθηκε και χρήση πυροβόλου όπλου. Ένας Μαροκινός ανέφερε ότι ένα άτομο με καλυμμένα χαρακτηριστικά τον έσυρε από τα μαλλιά και τον ανάγκασε να γονατίσει στο έδαφος. Στη συνέχεια, απειλώντας τον με ένα μαχαίρι στο λαιμό, τον υπέβαλε στο μαρτύριο της «ψεύτικης εκτέλεσης». Μία γυναίκα από το Αφγανιστάν δήλωσε πως εκδιώχθηκε η ίδια καθώς και μια έγκυος, ηλικίας 19 ετών, από το Αφρίν της Συρίας.

Παρόμοιο περιστατικό, μικρότερης κλίμακας, συνέβη το Σάββατο 8 Δεκέμβρη 2018, στον χώρο στάθμευσης μεγάλου σούπερ μάρκετ έξω από την πόλη της Μυτιλήνης. Ο 45χρονος εργαζόμενος Εαμάν Ουντίν από το Μπαγκλαντές, που συγκέντρωνε τα καροτσάκια των πελατών, ζήτησε από έναν 29χρονο πελάτη να μη σταθμεύσει το αυτοκίνητό του στον χώρο στάθμευσης για ΑμεΑ. Τότε ο 29χρονος βγήκε από το αυτοκίνητό του και επιτέθηκε στον εργαζόμενο, τραυματίζοντάς τον σοβαρά με μεταλλικό λοστό. Στη συνέχεια εγκατέλειψε τον τραυματία, τον οποίο μετέφεραν περαστικοί στο νοσοκομείο με σοβαρά κατάγματα. Στις 9 Δεκέμβρη, ο δράστης συνελήφθη και παραπέμφθηκε στον εισαγγελέα με βαριές κατηγορίες κακούργηματικού χαρακτήρα.

Ο ρατσιστικός κατήφορος και το μίσος ενάντια στους μετανάστες ξεπερνάει κάθε όριο. Έχουμε χρέος ως εργατικό κίνημα και νεολαία να συντρίψουμε αυτό το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης και τα φασιστοειδή που σηκώνουν ξανά κεφάλι χτυπώντας το πιο αδύνατο κομμάτι της κοινωνίας, τους μετανάστες.

Αποτελέσματα εκλογών καθηγητικών Συλλόγων στη Θεσσαλονίκη

Α΄ ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης 2018	Ψήφοι	Έδρες	%
Αγ. Συσπείρωση-ΠΑΜΕ(ΚΚΕ)	171(141)	3(2)	30 (25)
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	130(132)	2(2)	23 (23)
ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	79(79)	1(1)	14(14)
ΠΕΚ (πρώην ΠΑΣΚ- ΠΑΣΟΚ)	68(76)	1(1)	12 (13)
Αγωνιστική Παρέμβαση (ΑΝΤΑΡΣΥΑ)	58(72)	1(1)	10 (13)
Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών (ΟΚΔΕ)	39(44)	1(1)	7 (8)
Αγωνιστικές Κινήσεις (ΚΚΕ-ΜΛ)	27(26)	0(1)	5 (5)
Άκυρα-Λευκά	30(43)		
Ψήφισαν	602(607)		

Στις 18 Δεκεμβρίου έγιναν οι εκλογές για ανάδειξη Διοικητικών Συμβουλίων (ΔΣ) στις πέντε ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης (πρωτοβάθμια σωματεία καθηγητών). Οι εκλογοαπολογιστικές συνελεύσεις ήταν για μία ακόμη φορά με μικρή συμμετοχή, ενώ η συμμετοχή στις εκλογές παρουσίασε μικρή πτώση (κατά 141 ψήφους).

Η ΔΑΚΕ (ΝΔ), παρά τις πελατειακού τύπου εξυπηρετήσεις των αιρετών της στα ΠΥΣΔΕ (Πρωτοβάθμια Υπηρεσιακά Συμβούλια Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης), αλλά κυρίως παρά την εκμετάλλευση των προσδοκιών για διοικητικές θέσεις στον κρατικό μηχανισμό εν αναμονή της ανόδου στην εξουσία της ΝΔ, αύξησε μόνο κατά 1,94% τις δυνάμεις της, λαμβάνοντας συνολικά 30,03%. Η άνοδός της οφείλεται κυρίως στη μνημονιακή μετάλλαξη των ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ) που της επιτρέπει να εκμεταλλεύεται τη σύγ-

χυση και να εμφανίζει τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές ως τις μόνες ρεαλιστικές λύσεις.

Οι ΣΥΝΕΚ, μετά την θεαματική πτώση που εμφάνισαν τα τελευταία 3 χρόνια, εμφανίζουν άνοδο της τάξης του 1,44%, που είναι μικρή αν λάβουμε υπόψη τις προσβάσεις που έχουν στον διοικητικό και κρατικό μηχανισμό και στα ΠΥΣΔΕ. Ένας ακόμη λόγος της ανόδου τους είναι ότι, παρότι και ο ΣΥΡΙΖΑ έχει εφαρμόσει μνημόνια, οι εκπαιδευτικοί δεν έχουν ξεπεράσει την εμπειρία από τη διακυβέρνηση των μνημονιακών του Σαμαρά και του Βενιζέλου που οδήγησε στη διαθεσιμότητα χιλιάδες συναδέλφους μας και έφερε την καταστροφική αξιολόγηση για τους υπολοίπους.

Οι Παρεμβάσεις εμφανίζουν μεγάλη πτώση και σε ψήφους και σε ποσοστά. Αν συνυπολογιστεί ότι πλέον και στις πέντε ΕΛΜΕ κατεβάζουν κοινά ψηφοδέλτια με τη ΛΑΕ, η πτώση τους

Ε΄ ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης 2018	Ψήφοι	Έδρες	%
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	390(401)	2(2)	30.6 (30)
Αγωνιστική Παρέμβαση (ΑΝΤΑΡΣΥΑ)	301(411)	2(2)	24 (30)
Αγ. Συσπείρωση –ΠΑΜΕ(ΚΚΕ)	218(220)	1(1)	17 (16)
ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	213(181)	1(1)	17 (13)
Αγωνιστικές Κινήσεις (ΚΚΕ-ΜΛ)	57(71)	1(1)	5 (5)
Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών (ΟΚΔΕ)	55(21)	0(0)	4 (2)
ΠΕΚ (πρώην ΠΑΣΚ- ΠΑΣΟΚ)	42(43)	0(0)	3 (3)
Λευκά	33(49)		
Άκυρα	13(17)		
Ψήφισαν	1322(1414)		

φτάνει στο 4,2%. Αρχίζουν να αποτυπώνονται και εκλογικά τα αδιέξοδα της πολιτικής τους (ακολουθητισμός προς το ΠΑΜΕ, εκλογικές συνεργασίες με ΛΑΕ, υποτίμηση της αυτοοργάνωσης των εκπαιδευτικών κ.λπ.).

Το ΠΑΜΕ συντηρεί τις δυνάμεις του, με 19,91% (από 19,43%). Δεν μπορεί να καρπωθεί τη δυσaréσκεια των εκπαιδευτικών από τις μνημονιακές πολιτικές γιατί πολύ απλά δεν έχει πρόταση για την ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος. Η ΠΕΚ συγκρατεί τα πολύ μικρά ποσοστά της (6,74% από 6,77%).

Η **Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών** αύξησε τις δυνάμεις της σε ψήφους 94 (από 65) και σε ποσοστά 2,26% (από 1,54%). Διατηρήθηκε στην Α΄ ΕΛΜΕ η μία έδρα στο Δ.Σ. Τα αποτελέσματα

των εκλογών στις οποίες συμμετείχε η **Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών** περιλαμβάνονται στους πίνακες.

Οι παλιοί μνημονιακοί αν και έχουν χάσει την παλιά τους δύναμη (ιδιαίτερα η ΠΑΣΚΕ), παραμένουν επικίνδυνοι γιατί, και με τη βοήθεια της πολιτικής των Συριζαίων, επιχειρούν μια ιδεολογική και πολιτική αντεπίθεση στην Αριστερά και στους εργαζόμενους σε όλα τα επίπεδα, με στόχο την επαναφορά των πολιτικών τους φορέων στην εξουσία.

Όμως παρά την απογοήτευση και το σοκ που έχει υποστεί η συνείδηση των εκπαιδευτικών, το κλίμα αυτό μπορεί να αναστραφεί. Η παρέμβασή μας το επόμενο διάστημα θα στοχεύει σε αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση.

■ *Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών*

Νέο σύστημα διορισμού εκπαιδευτικών Ο εμπαιγμός συνεχίζεται

Κατά την πάγια τακτική της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και των προκατόχων της, ο υπουργός Παιδείας κ. Γαβρόγλου επέλεξε την παραμονή των Χριστουγέννων για να θέσει σε διαβούλευση το σχέδιό του για το νέο σύστημα διορισμών, καθώς και για την πρόσληψη αναπληρωτών εκπαιδευτικών στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Το σχέδιο νόμου βασίζεται στο διαβόητο «προσοντολόγιο» και υλοποιεί διατυπωμένες από καιρό νεοφιλελεύθερες απαιτήσεις της ΕΕ και του ΟΟΣΑ, για συνεχή κατάρτιση και «δια βίου εκπαίδευση», μαζί με την διαρκή κινητικότητα μεταξύ εργασίας και εκπαίδευσης. Πρόκειται για την ίδια πολιτική που προσπάθησε να εφαρμόσει από το 2009 η τότε υπουργός Παιδείας του ΠΑΣΟΚ, Άννα Διαμαντοπούλου. Με τη «δια βίου» μάθηση καταργούνται τα όποια επαγγελματικά-εργασιακά δικαιώματα συνδέονται με το πτυχίο και ο «εργαζόμενος» σε όλη του τη ζωή θα τρέχει να επιμορφώνεται και να «πιστοποιείται», με δικά του έξοδα και στον ελεύθερο χρόνο του, για να είναι «ανταγωνιστικός» στη ζούγκλα της αγοράς.

Με το νέο σύστημα διορισμών το βασικό πτυχίο θεωρείται ανεπαρκές για να έχει κανείς το δικαίωμα να διδάξει

στο δημόσιο σχολείο. Πρόσθετο υποχρεωτικό προσόν αποτελεί η παιδαγωγική και διδακτική επάρκεια που θα πιστοποιείται είτε πριν από τον διορισμό (σύμφωνα με τις οικείες διατάξεις) είτε μετά τον διορισμό, μέσω επιτυχούς παρακολούθησης ειδικών επιμορφωτικών προγραμμάτων. Υποβαθμίζεται πτυχίο και προϋπηρεσία, αγνοούνται μήνες εργασιακής περιπλάνησης χιλιάδων αναπληρωτών, ενώ πριμοδοτούνται διδακτορικά και μεταπτυχιακοί τίτλοι - εμπορεύματα, καθώς και κάθε είδους πιστοποιήσεις αμφιβόλου ποιότητας.

Κάθε δύο χρόνια το ΑΣΕΠ θα καταρτίζει έναν νέο αξιολογικό πίνακα, με βάση την απόκτηση των επιπλέον προσόντων, για μόνιμους διορισμούς εκπαιδευτικών και για προσλήψεις αναπληρωτών και ωρομίσθιων. Σε αυτή την κατάταξη μπαίνει «ταβάνι» 120 μηνών στην προσμέτρηση της προϋπηρεσίας ενώ η μέγιστη μοριοδότησή της (120 μόρια) είναι ίση με τη μέγιστη μοριοδότηση των ακαδημαϊκών προσόντων (120 μόρια). Πιο συγκεκριμένα, το βασικό πτυχίο (7 έως 21 μόρια το άριστα), το δεύτερο πτυχίο (16), διδακτορικό δίπλωμα (40), μεταπτυχιακός τίτλος (20), δεύτερος μεταπτυχιακός τίτλος (7), γνώση ξένης γλώσσας (4 έως 8), πιστοποιημένη γνώση Η/Υ (4), πιστοποιημέ-

νη επιμόρφωση 300 ωρών και άνω (4).

Η απάτη και ο εμπαιγμός με τους μόνιμους διορισμούς εκπαιδευτικών συνεχίζεται από το 1997 (με την κατάργηση της επετηρίδας και την αντικατάστασή της από τον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ) μέχρι και σήμερα, που το «προσοντολόγιο» προτείνεται από το υπουργείο Παιδείας σαν το δικαιότερο σύστημα διορισμού. Η συζήτηση του τρόπου διορισμού αποπροσανατολίζει και καλύπτει το πραγματικό πρόβλημα της αδιοριστίας χιλιάδων εκπαιδευτικών, με την ανεργία των νέων πτυχιούχων να είναι στο κόκκινο. Ο ένας υπουργός μετά τον άλλο ανανεώνουν τις υποσχέσεις τους για μαζικούς διορισμούς. Μετά τις υποσχέσεις για 10.000 διορισμούς των παλιών μνημονιακών, πήγαμε στους... 20.000 του Φίλη και στις υποσχέσεις του Οκτώβρη 2018 του Γαβρόγλου. Σήμερα ο ίδιος υπουργός ανακοινώνει εκ νέου 15.000 μόνιμους διορισμούς εκπαιδευτικών σε βάθος τριετίας, ξεκινώντας από το επόμενο σχολικό έτος 2019-20 με 4.500 εκπαιδευτικούς στην «ειδική εκπαίδευση».

Ταυτόχρονα, το υπουργείο εντείνει διαρκώς την προσπάθεια να καλυφθούν τα κενά με κόψιμο τμημάτων, ειδικότητων, διδακτικών ωρών, εργασιακών δικαιωμάτων, με αντιπαιδαγωγικές δεύ-

τερες και τρίτες αναθέσεις μαθημάτων. Κάνει ό,τι μπορεί για να περιορίσει τις ανάγκες σε εκπαιδευτικό προσωπικό: προχωρά σε νέα μείωση του ωρολογίου προγράμματος, αυτή τη φορά στις δύο τελευταίες τάξεις του πρόσφατα εξαγγελθέντος «Νέου Λυκείου», που θα οδηγήσει σε περικοπή περίπου 1.000 οργανικών θέσεων εκπαιδευτικών.

Δεν πρέπει κανείς να πέσει στην παγίδα της αναζήτησης των δικαιότερων κριτηρίων διορισμού. Οι ελλείψεις είναι τεράστιες, ακόμα και μετά τις απώλειες πολλών χιλιάδων θέσεων εργασίας στην εκπαίδευση εξαιτίας των μνημονιακών πολιτικών όλων των κυβερνήσεων. Ενώντια σε διαιρέσεις κάθε είδους, ενωμένοι αναπληρωτές και μόνιμοι, να απαιτήσουμε την άμεση μονιμοποίηση όλων των αναπληρωτών, με αποκλειστική βάση το πτυχίο και την προϋπηρεσία, για την κάλυψη των πραγματικών αναγκών της εκπαίδευσης, για να γίνει πραγματικότητα το δημόσιο δωρεάν σχολείο που έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

■ *Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών*

ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΕΙΣ - ΝΟΜΟΣ ΓΑΒΡΟΓΛΟΥ: «Επιχείρηση σκούπα» για ΑΕΙ - ΤΕΙ

Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και ο υπουργός Παιδείας Κ. Γαβρόγλου, έχουν έχουν αναδειχθεί σε μνημονιακούς δήμιους της εκπαίδευσης. Αυτή την φορά το θύμα είναι τα ΤΕΙ της χώρας. Μετά την ψήφιση του νόμου Γαβρόγλου, το καλοκαίρι του 2017, έχει ξεκινήσει ένας γύρος «панεπιστημοποίησης» των ΤΕΙ που μεταφράζεται σε καταργήσεις και συγχωνεύσεις τμημάτων ή και ολόκληρων ιδρυμάτων. Ήδη έχουν προχωρήσει στην συγχώνευση του ΤΕΙ Αθήνας και ΤΕΙ Πειραιά (δημιουργώντας το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής), όπως επίσης και στις συγχωνεύσεις του ΤΕΙ Ηπείρου με το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, και των ΤΕΙ Ιονίων Νήσων και το Ιόνιο Πανεπιστήμιο.

Ωστόσο, το ανανεωμένο «Σχέδιο Αθηνά» δεν σταματάει εδώ. Έπονται κι άλλες μεγάλες συγχωνεύσεις:

1. Του ΤΕΙ Θεσσαλίας με το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Εδώ περιλαμβάνεται και η διάλυση του ΤΕΙ Στερεάς Ελλάδας και ένταξή του στο ΕΚΠΑ, στο Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών και στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Ήδη το νομοσχέδιο για την συγχώνευση έχει κατατεθεί προς διαβούλευση στην Βουλή και αναμένεται να ψηφιστεί έως τα μέσα Ιανουαρίου.

2. Του ΤΕΙ Δυτικής Μακεδονίας με το αντίστοιχο Πανεπιστήμιο,

3. Του ΤΕΙ Δυτικής Ελλάδας με το Πανεπιστήμιο Πατρών,

4. Του ΤΕΙ Κρήτης με το Πανεπιστήμιο Κρήτης και

5. Των ΤΕΙ Θεσσαλονίκης, ΤΕΙ Κεντρικής Μακεδονίας, ΤΕΙ Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης με το Διεθνές Πανεπιστήμιο Ελλάδος.

«Αναβάθμιση» σημαίνει διάλυση της εκπαίδευσης και εξαφάνιση των ΤΕΙ

Μοναδικό επιχείρημα της συγκυβέρνησης είναι η «панεπιστημοποίηση» των ΤΕΙ και η εξίσωση των πτυχίων. Πρόκειται βέβαια για ένα επιχείρημα που καταρρίπτεται εύκολα, από τη στιγμή που ήδη τα πτυχία των ΑΕΙ και των ΤΕΙ είναι νομικά εξισωμένα (θεωρούνται και τα δύο, σύμφωνα με Εθνικό Πλαίσιο Προσόντων, πτυχία επιπέδου 6). Ο πραγματικός στόχος της συγκυβέρνησης είναι η πλήρης εξάλειψη της τεχνολογικής εκπαίδευσης και η συρρίκνωση του εκπαιδευτικού χώρου, κάτι το οποίο το προσπαθούσαν οι μνημονιακές κυβερνήσεις εδώ και χρόνια (από το 2011 επί υπουργίας Άννας Διαμαντοπούλου και μετέπειτα, το 2013, με το «σχέδιο Αθηνά»), ώστε να μειωθεί κι άλλο ο προϋπολογισμός για την εκπαίδευση.

Το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής αποκαλύπτει τα αποτελέσματα της περιβόητης «панεπιστημοποίησης». Συνολικά 19 από τα 42 τμήματα των δύο ΤΕΙ έκλεισαν ή συγχωνεύθηκαν. Τα συγχωνευμένα τμήματα έχουν 3 ή 4 κοινά εξάμηνα, αλλοιώνοντας πλήρως την έννοια της ειδικευσης και την ποιότητα των σπουδών. Δημιουργούνται ερωτηματικά για το αν θα υπάρχουν επαγγελματικά δικαιώματα των νέων πτυχίων και πώς θα προσδιορίζονται. Η πρακτική άσκηση γίνεται προαιρετική, για λίγες μόνο θέσεις και άνευ αποδοχών, επισφραγίζοντας για άλλη μια φορά τον θεσμό της απλήρωτης και ανασφάλιστης εργασίας για λίγους. Οι υποδομές είναι ανεπαρκείς και τα 2/3 του έκτακτου προσωπικού απολύθηκαν.

Είναι προφανές ότι δεν πρόκειται να υπάρξει καμία αναβάθμιση. Τα συγχωνευμένα τμήματα θα υπολειμθούν, θα πρέ-

πει να μειώσουν τον αριθμό των εισακτέων και θα πρωχωρήσουν, κατά πάσα πιθανότητα σύντομα, σε διαγραφές φοιτητών.

Το επόμενο βήμα της κυβέρνησης είναι η δημιουργία διетών προγραμμάτων σπουδών στα νέα συγχωνευμένα ιδρύματα (και έπειτα στα υπόλοιπα). Πρόκειται για την πλήρη διάλυση των πτυχίων, αφού κάθε τμήμα θα παρέχει διαφορετικούς τίτλους σπουδών και όχι ένα ενιαίο πτυχίο. Αν αυτό συνοδευτεί, όπως έχει εξαγγελθεί, από τον «ατομικό φάκελο» του φοιτητή (θα περιλαμβάνει τα διάφορα πιστοποιητικά, π.χ. ξενόγλωσσα, γνώση Η/Υ, σεμινάρια κ.λπ.), θα πρόκειται για την πλήρη εξατομίκευση του πτυχίου και την πλήρη κατάργηση των επαγγελματικών δικαιωμάτων.

Το πιο σημαντικό είναι ότι όλα αυτά είναι η έναρξη της προσπάθειας για την επιβολή διδασκτρων. Τα διδασκτρα έχουν ήδη εξαπλωθεί στα μεταπτυχιακά και ο νόμος Γαβρόγλου αναφέρει ότι «αν οι πόροι χρηματοδότησης των προγραμμάτων σπουδών δεν επαρκούν προβλέπεται η επιβολή διδασκτρων». Έτσι τα διδασκτρα δεν είναι μακριά και για τα προπτυχιακά προγράμματα σπουδών. Δεν είναι καθόλου τυχαία η συγχώνευση των ΤΕΙ Θεσσαλονίκης, Κεντρικής Μακεδονίας και Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης με το Διεθνές Πανεπιστήμιο Ελλάδας – πρόκειται για ένα ίδρυμα το οποίο λειτουργεί αποκλειστικά με διδασκτρα. Η λογική είναι να μπορείς να παίρνεις ό,τι πληρώνεις: Έχεις αρκετά λεφτά; Θα πάρεις πτυχίο τετραετούς φοίτησης και μεταπτυχιακό. Έχεις λιγότερα; Θα πάρεις πτυχίο διетούς φοίτησης. Δεν

έχει καθόλου χρήματα; Θα διακόπτονται οι σπουδές σου.

Αυτό το μέλλον διαγράφεται για όλη την τριτοβάθμια εκπαίδευση: Μια τεράστια συρρίκνωση και πλήρης διάλυση του δημόσιου και δωρεάν πανεπιστημίου. Αυτοί που ευθύνονται, μεταξύ άλλων, για την σημερινή κατάσταση των πανεπιστημίων, αυτοί που κλείνουν νοσοκομεία και σχολεία, δεν μπορούν να μιλούν για αναβάθμιση των ΤΕΙ. Ακόμη κι αν αφελώς πίστευε κανείς ότι υπάρχει και το παραμικρό ψήγμα καλής θέλησης από την μνημονιακότερη όλων συγκυβέρνηση, η πλήρης υποταγή των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ στις επιταγές της Ε.Ε., τον διαψεύδει. Οι ευρωπαίοι δανειστές έχουν δηλώσει πως είναι αδιανόητο μια χρεωμένη ως τον λαιμό χώρα να έχει δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση. Γιατί λοιπόν να χρεώνεται ο κρατικός προϋπολογισμός ώστε να χρηματοδοτεί τα «υπεράριθμα» ΑΕΙ και ΤΕΙ;

Απέναντι σε όλα αυτά, οι φοιτητές και η νεολαία πρέπει να υψώσουμε το ανάστημά μας. Με αφορμή το σχέδιο εξαφάνισης των ΤΕΙ, να οργανώσουμε την πάλη μας για τη διάσωση της εκπαίδευσης. Μαζί με τους εργαζόμενους, να στήσουμε τα θεμέλια για μια κοινωνία που θα δίνει την δυνατότητα για μια αξιοπρεπή ζωή, χωρίς ανεργία και εκμετάλλευση.

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΣΤΙΑΚΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Να δημιουργήσουμε παντού εστίες αντίστασης και αγώνα!

Την Τρίτη 11 Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές του Συλλόγου Εστιακών Φοιτητών Ιωαννίνων. Ψήφισαν συνολικά 247 φοιτητές (195 το 2017), δηλαδή 52 παραπάνω σε σχέση με πέρσι. Το **Ενωτικό Ψηφοδέλτιο**, στο οποίο συμμετέχει η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη (ΣΣΠ), πήρε 175 ψήφους (117 το 2017), με ποσοστό 74% και 7 έδρες (6 το 2017), ενώ η ΠΚΣ (ΚΚΕ) 57 ψήφους (58 το 2017), με ποσοστό 24% και 2 έδρες (3 το 2017). Υπήρξαν επίσης 11 άκυρες και 4 λευκές ψήφοι. Ο Σύλλογος των Εστιακών γίνεται ο δεύτερος μεγαλύτερος Σύλλογος στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων με βάση τη συμμετοχή στις εκλογές, ενώ είναι ο νεότερος σε χρόνια λειτουργίας.

Η μεγάλη άνοδος της συμμετοχής, την ίδια στιγμή που η αποχή στους υπόλοιπους συλλόγους με τα χρόνια αυξάνεται, αλλά και τα εκλογικά αποτελέσματα δεν οφείλονται σε μια εκλογικίστικη λογική, όπως αυτή που καλλιεργούν οι παρατάξεις ΔΑΠ-ΠΑΣΠ-Μπλόκο και ΠΚΣ. Είναι αποτέλεσμα της διαρκούς κινητοποίησης και δραστηριότητας του συλλόγου, με μια αγωνιστική και μαχητική πολιτική. Από την αρχή της φετινής χρονιάς, ο Σύλλογος Εστιακών πραγματοποίησε 7 μαζικές Γενικές Συνελεύσεις, οργάνωσε πολλές κινητοποιήσεις για τα προβλήματα που αντιμε-

τωπίζουν οι εστιακοί φοιτητές, συμμετείχε σε διαδηλώσεις και απεργίες. Υιοθέτησε δυναμικές μορφές πάλης (καταλήψεις, διαδηλώσεις, κλείσιμο δρόμων κ.ά.) για να αναδείξει τις ανάγκες των φοιτητών και να βελτιώσει τη ζωή τους. Το πιο βασικό όμως είναι ότι κατάφερε στα 4 χρόνια λειτουργίας του να κάνει σε μεγάλο βαθμό καθημερινότητα τη συλλογική οργάνωση και τον αγώνα απέναντι στα προβλήματα.

Η συμβολή της **Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης** στη δημιουργία του Συλλόγου, στη μαζικοποίησή του, στην οργάνωση και υλοποίηση δράσεων ήταν και παραμένει καθοριστική. Αναδείξαμε την κρίσιμότητα της κατάστασης, τον ρόλο των μνημονίων, της ΕΕ, του χρέους και των επιχειρηματιών-τοκογλύφων, την προσπάθεια που κάνουν όλοι αυτοί για τη διάλυση της δημόσιας δωρεάν παιδείας. Προτείναμε ένα πραγματικά ενωτικό σχέδιο δράσης, μαζί με τους υπόλοιπους φοιτητές και τους εργαζόμενους, για να μπορέσουμε να αντισταθούμε στις αντιεκπαιδευτικές και αντεργατικές επιθέσεις που δεχόμαστε. Βασιστήκαμε στην αυτοοργάνωση των αγώνων μας, με επίμονη προπαγάνδη και πραγματοποίηση των γενικών συνελεύσεων και δημιουργία επιτροπών υλοποίησης των αποφάσεων και των καταλήψεων.

Η πολύμορφη κινηματική δράση και

η δυναμική που ανέπτυξε φέτος ο Σύλλογος ήταν και ο λόγος για τον οποίο δέχθηκε τα πυρά τόσο της διοίκησης του Πανεπιστημίου, όσο και όλων των πολιτικών δυνάμεων. Αρχικά, ο πρύτανης Αλμπάνης και ο αντιπρύτανης Πασχόπουλος απάντησαν στις κινητοποιήσεις του συλλόγου με απειλές για εισαγγελία και αστυνομία. Την επίθεση συνέχισε η νεοφιλελεύθερη παράταξη της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, βγάζοντας ανακοίνωση πως «δεν θα επιτρέψει άλλες ενέργειες μιας ακροαριστερής μειοψηφίας». Η ΠΚΣ παρουσίαζε τον σύλλογο ως διασπαστικό(!), επειδή δεν συντάσσεται με τους συλλόγους-φαντάσματα του ΜΑΣ, ενώ διαρκώς προσπαθούσαν να διαλύσουν τις συνελεύσεις και να αποπροσανατολίσουν, φτάνοντας ακόμα και στο σημείο να προσπαθήσουν να εμποδίσουν την υλοποίηση των αποφάσεων των συνελεύσεων.

Τα αποτελέσματα των εκλογών και οι αγώνες μας έδωσαν ένα πρώτο χαστούκι σε όλους αυτούς που προσπάθησαν να μας τρομοκρατήσουν και να βάλουν τον αγώνα του συλλόγου στον γύψο. Οι φοιτητές δεν τρομοκρατούνται από απειλές και εκφοβισμούς, ούτε απογοητεύονται από τον ρόλο των καθεστωτικών και γραφειοκρατικών δυνάμεων. Όμως έχουμε ακόμα

πολύ δρόμο μπροστά μας. Στόχος κυβέρνησης και ΕΕ είναι να απαλλαγούν από το κόστος της εκπαίδευσης. Ο νόμος Γαβρόγλου, η mania για την κατάργηση του ασύλου, η προσπάθεια για τη διάλυση της Δημόσιας και Δωρεάν Παιδείας, μας απειλούν όλους. Τα προβλήματα στις εστίες Ιωαννίνων αλλά και στις υπόλοιπες εστίες πανελλαδικά παραμένουν. Χρειάζεται να συνεχίσουμε να παλεύουμε για την αύξηση της χρηματοδότησης για σίτιση, στέγαση, δημόσια δωρεάν παιδεία, για ανέγερση νέων εστίων, για τη βελτίωση της καθημερινότητας των εστιακών, αλλά και όλων των φοιτητών.

Ως ΣΣΠ παλεύουμε να δυναμώσουμε ακόμα περισσότερο τον Σύλλογο Εστιακών, αλλά και να εξαπλωθεί το παράδειγμά του και σε άλλους φοιτητικούς συλλόγους, στα Γιάννενα και πανελλαδικά, δημιουργώντας νέες εστίες αντίστασης.

Ν.Τ.

«Στρατηγικός διάλογος» ΗΠΑ - Ελλάδας Ολοταχώς στην αγκαλιά του θείου Σαμ

Ακόμα πιο κοντά στον επικίνδυνο εναγκαλισμό με τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ έφερε την Ελλάδα η διμερής συνάντηση των υπουργών Εξωτερικών των δύο χωρών, που πραγματοποιήθηκε στις 13-14 Δεκεμβρίου στην Ουάσινγκτον. Η συνάντηση σηματοδότησε την έναρξη του «στρατηγικού διαλόγου» μεταξύ των δύο χωρών.

Το επίσημο ανακοινωθέν αναφέρει ότι οι δύο κυβερνήσεις συμφώνησαν στην εμβάθυνση της συνεργασίας τους σε έξι τομείς: Περιφερειακή συνεργασία, άμυνα και ασφάλεια, κράτος δικαίου και αντιτρομοκρατία, εμπόριο και επενδύσεις, ενεργειακή συνεργασία, επαφές των πολιτών.

Για την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και ιδιαίτερα για τον Αλέξη Τσίπρα, η σημασία αυτής της συνάντησης είναι μεγάλη: πρόκειται αφενός για μια επιβράβευση του «θάρρους» του, δηλαδή της πρωτοφανούς προθυμίας του να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των Αμερικάνων στην περιοχή. Αυτό φαίνεται από τα πεπραγμένα του και ιδιαίτερα από με το προχώρημα της συμφωνίας των Πρεσπών. Αφετέρου, η επιβράβευση αυτή περιλαμβάνει και χειροπιαστά ανταλλάγματα: οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές θα συνδράμουν στο να κρατήσουν για ένα διάστημα ζωντανό στο πολιτικό σκηνικό το ΣΥΡΙΖΑ, μιας και τα περισσότερα ερείσματα του κόμματος στην ελληνική κοινωνία έχουν καταρρεύσει.

Για τις ΗΠΑ, η έναρξη του διαλόγου είναι επίσης σημαντική. Όχι βέβαια γιατί η Ελλάδα είναι κάποιος αξιολόγος συνομιλητής. Αλλά γιατί πρόκειται για βήμα

που εντάσσεται στο σχεδιασμό των ΗΠΑ σε ένα από τα κυριότερα μέτωπα τα οποία διατηρούν ανοιχτά. Με την κίνηση αυτή βαθαίνει η προσπάθεια δημιουργίας ενός συμπαγούς αντιρωσικού-αντικινεζικού μετώπου στην περιοχή της Νοτιοανατολικής Ευρώπης αλλά η μετατροπή αυτής της περιοχής σε μια απέραντη νατοϊκή βάση. Η «στρατηγική σχέση» ΗΠΑ-Ελλάδας προχωρά, αυξάνοντας ακόμα περισσότερο την εμπλοκή της βάσης της Σούδας στις αμερικανικές επιχειρήσεις, την περαιτέρω χρησιμοποίηση από τις ΗΠΑ και άλλων βάσεων και στρατιωτικών εγκαταστάσεων στην Ελλάδα (Λάρισα, Στεφανοβίκειο, Αλεξανδρούπολη κ.λπ.), την ενεργή εμπλοκή του ελληνικού Πολεμικού Ναυτικού, της Πολεμικής Αεροπορίας και του Λιμενικού Σώματος σε ρόλο «χωροφύλακα» των αμερικανικών συμφερόντων στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο. Ταυτόχρονα διευκολύνεται η πρόσβαση των ΗΠΑ στην απόκτηση των Ναυπηγείων Σκαρामαγκά και Ελευσίνας με κυριότερο στόχο να μην πέσουν στα χέρια κινέζικων συμφερόντων.

Παράλληλα, οι ΗΠΑ επιχειρούν να ανατρέψουν τα σημερινά δεδομένα στις πηγές ενεργειακής τροφοδοσίας της Ευρώπης (ρωσικό φυσικό αέριο), προωθώντας το πολύ πιο ακριβό LNG (υγροποιημένο φυσικό αέριο) που παράγεται στις ΗΠΑ, καθώς και τους αμερικανικούς σχεδιασμούς για γεωτρήσεις, αγωγούς μεταφοράς, εγκαταστάσεις αποθήκευσης κ.λπ.

Προωθείται επίσης η δημιουργία δύο περιφερειακών οργανισμών «συλλογικής ασφάλειας». Ο πρώτος αφορά τη Νοτιοανατολική Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή, με συμμάχους την Κύπρο, το Ισραήλ

και την Ιορδανία. Ο δεύτερος αφορά τα Βαλκάνια, με τη νεοϊδρυμένη Σύνοδο της Βάρνας (Βουλγαρία, Ρουμανία, Σερβία, Ελλάδα και ΗΠΑ). Πρόκειται για στρατιωτικο-πολιτικά σύμφωνα, δηλαδή οργανισμούς που θα επιχειρήσουν την υλοποίηση των σχεδίων των ΗΠΑ και την στρατιωτική τους κυριαρχία στην περιοχή. Η Ελλάδα θα συμμετάσχει «πρωταγωνιστικά» και στις δύο, αναλαμβάνοντας και ρόλο σύνδεσης και συντονισμού τους. Τον αποφασιστικό λόγο θα τον έχουν οπωσδήποτε οι ΗΠΑ.

Αστικά κόμματα και ΜΜΕ πανηγυρίζουν για την αναβάθμιση της χώρας. Υπερθεματίζουν το σπάσιμο των «παρωχημένων ταμπού», όπως η μη συνεργασία τόσων χρόνων με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, επαινούν τον Τσίπρα για την αποφασιστικότητά του και προβλέπουν ένα λαμπρό μέλλον για τη χώρα.

Για τους εργαζόμενους και τον ελληνικό λαό, τα πράγματα δεν είναι καθόλου λαμπρά. Αντίθετα προδιαγράφονται πολύ σκοτεινά. Ο «στρατηγικός διάλογος» σηματοδοτεί το άνοιγμα μιας πολύ επικίνδυνης περιόδου. Πρώτον, αλυσοδένει ακόμα περισσότερο την ελληνική οικονομία και κοινωνία στο Δυτικό στρατόπεδο, εμποδίζοντας οποιαδήποτε εναλλακτική. Δεύτερον, είναι δεδομένο ότι δεν υπάρχουν οικονομικά ανταλλάγματα: θα συνεχιστούν τα απανωτά μνημόνια, η αποεπένδυση, η επιβολή ξεπουλημάτος της δημόσιας περιουσίας κ.λπ. Δεύτερον, οδηγούμαστε σε μια ακόμη μεγαλύτερη αντιδημοκρατική αναδίπλωση, με συμφωνίες ενάντια στην

«τρομοκρατία», και ό,τι άλλο θα ακολουθήσει, καθώς και μετατροπή της Ελλάδας σε μια γεωστρατηγική «επένδυση» των ΗΠΑ. Τρίτον και σημαντικότερο, αναβαθμίζεται κατά πολύ η συμμετοχή της Ελλάδας στα πολεμικά σχέδια και επιχειρήσεις των ΗΠΑ, τόσο με τις βάσεις και τις διάφορες διευκολύνσεις, αλλά, ίσως για πρώτη φορά, και με το ενδεχόμενο μιας συμμετοχής με στρατιωτικές δυνάμεις σε κάποιο μέτωπο.

Το τίμημα για τον ελληνικό λαό θα είναι βαρύ. Όσο πιο «πετυχημένα» αποδειχτούν τα σχέδια της ελληνικής αστικής τάξης (για παράδειγμα σε μια πιθανή όξυνση των ανταγωνισμών με την Τουρκία), τόσο πιο βαρύς θα είναι. Αυτό που ως εργαζόμενοι έχουμε επειγόντως ανάγκη είναι όχι ο «στρατηγικός διάλογος» με τους φονιάδες του πλανήτη, αλλά να οικοδομήσουμε ένα δεθνιστικό-αντι-ιμπεριαλιστικό κίνημα στη χώρα μας και στην ευρύτερη περιοχή. Απέναντι στους τυχοδιωκτισμούς και τα επικίνδυνα πολεμικά παιχνίδια των αστικών τάξεων, να αντιτάξουμε την κοινή πάλη των εργατών και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων για ειρήνη και ζωή με δικαιώματα και αξιοπρέπεια.

■ Γιάννης Σμ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΣΙΠΡΑ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Εναγώνια αναζήτηση διαφορών με ΝΔ και δημιουργία προεκλογικών ψευτοδιλημμάτων

Στις 14 Δεκεμβρίου 2018, ο Α. Τσίπρας, σε συγκέντρωση στη Θεσσαλονίκη, και ο Κ. Μητσοτάκης, στο Συνέδριο της ΝΔ, επιχειρήσαν να τραβήξουν διαχωριστικές γραμμές για τις υποτιθέμενες αντίθετες στρατηγικές των κομμάτων τους. Και από τους δύο δεν έλειψε η ανέξοδη «παροχολογία» και ο «λαϊκισμός» προς άγραν ψήφων.

Ο Τσίπρας ισχυρίστηκε ότι έβγαλε τη χώρα από τα μνημόνια, ότι πάντα ήταν «με την προστασία της εργασίας» ενώ αναφέρθηκε στην «αύξηση του κατώτατου μισθού και την αποκατάσταση της κανονικότητας στις εργασιακές σχέσεις». Βέβαια, στην πραγματικότητα, η χώρα όχι μόνο δεν βγήκε από τα μνημόνια –οι μνημονιακοί νόμοι ισχύουν στο ακέραιο– αλλά βυθίστηκε σε αυτά επ' αόριστον. Σε ό,τι αφορά την προστασία της εργασίας και τα ψίχουλα της αύξησης του κατώτατου μισθού, η άγρια εκμετάλλευση που καθημερινά ζουν όλο και περισσότεροι εργαζόμενοι και κυρίως νέοι με το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης (μερική, μαύρη ή απλήρωτη εργασία, μη καταβολή δώρων και επιδομάτων, επιθέσεις ενάντια στους εργαζόμενους όταν διεκδικούν τα

αυτονόητα) αποτελεί την πλήρη διάψευση των όσων ισχυρίζεται η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Ο Τσίπρας δεν δίστασε να παρουσιάσει ως «φιλεργατική μεταρρύθμιση» ακόμη και τον νόμο Κατρούγκαλου για την ασφάλιση, έναν νόμο που αυξάνει τα όρια ηλικίας και μετατρέπει τη σύνταξη σε βοήθημα, και να τον αντιπαραθέσει στην πρόταση του Μητσοτάκη για προώθηση της ιδιωτικής ασφάλισης. Και βέβαια, δεν παρέλειψε να θυμίσει την αναβολή της μείωσης των συντάξεων – μείωση που ο ίδιος είχε ψηφίσει.

Φυσικά υπερασπίστηκε και τη «Συμφωνία των Πρεσπών». Την παρουσίασε ως λύση ενός χρόνιου προβλήματος, που θα εξασφαλίσει την ασφάλεια και την ειρήνη στην περιοχή, καθιστώντας τη Θεσσαλονίκη «πρωτεύουσα των Βαλκανίων»! Μίλησε για αναβάθμιση του ρόλου της Ελλάδας στη συνεργασία της με τις ΗΠΑ και με τις «πολυμερείς συνεργασίες» με χώρες των Βαλκανίων και της νοτιοανατολικής Μεσογείου. Στην πραγματικότητα, εξύμνησε το έργο της κυβέρνησής του ως υποτακτικού των ιμπεριαλιστών, και κυρίως των ΗΠΑ, με τη μετατροπή της χώρας σε ορμητήριο και σε ενεργειακό κόμβο των ΗΠΑ. Ο άξονας Ισραήλ-Ελλάδας-

Αιγύπτου-Κύπρου και η «Σύνοδος της Βάρνας» των βαλκανικών χωρών, όπου η ελληνική κυβέρνηση πρωτοστατεί, προωθούν τα συμφέροντα των ΗΠΑ ενάντια στους ανταγωνιστές τους (Ρωσία, Κίνα). Με την πολιτική αυτή, η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εμπλέκει τους εργαζόμενους και τη νεολαία σε επικίνδυνα πολεμικά παιχνίδια. Το αντάλλαγμα, κάποιος ρόλος και κέρδη στην αστική τάξη, και αυτά όχι σίγουρα, καθώς σε περίπτωση που οι ΗΠΑ έρθουν σε συμφωνία με την Τουρκία, η τυχοδιωκτική πολιτική της αστικής τάξης και των κομμάτων της δεν θα τους αποφέρει το ελάχιστο. Τη φιλοϊμπεριαλιστική πολιτική της κυβέρνησής του, ο Τσίπρας την παρουσίασε ως «αντιφασισμό» και «αριστερό πατριωτισμό»!

Από το βήμα του Συνεδρίου της ΝΔ, ο Μητσοτάκης αντέτεινε στον Τσίπρα ότι η ΝΔ αποτελεί την «υπεύθυνη δύναμη ενάντια στα ψέματα των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ». Εξακάθρισε ότι η ΝΔ δεν θα ψηφίσει τη Συμφωνία των Πρεσπών, χωρίς όμως να πει τίποτε για τις ΗΠΑ που ουσιαστικά επέβαλαν την εν λόγω Συμφωνία. Γίνεται φανερό ότι η μη ψήφιση της Συμφωνίας από τη ΝΔ έχει να κάνει με τη συγκράτηση του εκλογικού ακροατηρίου της από

την ακροδεξιά. Σε ό,τι αφορά την οικονομία, υποσχέθηκε ανάπτυξη, και βέβαια «παροχές» για αύξηση του κατώτατου μισθού σε διπλάσιο ποσοστό από την αύξηση του ΑΕΠ, αλλά πάντα σε... βάθος χρόνου και σε συνεννόηση με τους «κοινωνικούς εταίρους». Υποσχέθηκε μείωση της φορολογίας, κατάργηση του νόμου Κατρούγκαλου, επιδότηση με 2.000 ευρώ του πρώτου παιδιού των νέων οικογενειών, το ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα για 800 χιλιάδες μη έχοντες, τις 120 δόσεις για χρέη κ.ά. Πρόκειται για ανέξοδες υποσχέσεις που συνοδεύονται όμως από τις ακραία νεοφιλελεύθερες θέσεις τη Ν.Δ. για ιδιωτικοποίηση της παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης, υγείας. Και βέβαια, από ένα κράτος ακόμη πιο κατασταλτικό (κατάργηση του ασύλου, ενίσχυση σωματών ασφαλείας) και από μετεμφυλιακό πολιτικό λόγο.

Τα δύο κόμματα επιχειρούν να παραπλανήσουν τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα με την «έξοδο από τα μνημόνια» και με άθλιες «παροχές». Στην πραγματικότητα, η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού (χρεοκοπία τραπεζών, αύξηση δημόσιου χρέους, κόκκινα δάνεια, αιμοσταγή πλεονάσματα για να πληρωθεί το χρέος, αναμικτός ρυθμός ανάπτυξης 1-2% του ΑΕΠ) επιβάλει στα δύο κόμματα, για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα της αστικής τάξης, τη συνέχιση και σκλήρυνση των μνημονίων, των άγριων νεοφιλελεύθερων επιθέσεων στους εργαζόμενους και τη νεολαία.

Ανασκόπηση 2018

Κοινωνικοί και πολιτικοί αγώνες στον κόσμο

ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Η περιοχή όπου κατεχοχήν οι ανταγωνισμοί μεταξύ ΗΠΑ-ΕΕ και Κίνας-Ρωσίας εκφράστηκαν με στρατιωτικά μέσα ήταν η Μέση Ανατολή και κυρίως η πολύπαθη **Συρία**, όπου διάφορες περιφερειακές δυνάμεις (Ιράν, Ισραήλ, Τουρκία), έχουν μετατρέψει σε πεδίο ψιμαχιών. Ο πόλεμος έφτασε ουκ ολίγες φορές στα πρόθυρα της γενίκευσης. Τον Απρίλη, με τον βομβαρδισμό των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-Γαλλίας-Μ. Βρετανίας) και τον Σεπτέμβρη, με την κατάρριψη Ρώσικου αεροσκάφους με υπαιτιότητα ισραηλινών μαχητικών. Η αποχώρηση των αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων είναι μία αποδοχή του αδιεξόδου τους στην Συρία και της ανάγκης να διαμορφώσουν νέους όρους στη Μέση Ανατολή, βασιζόμενοι σε περιφερειακές δυνάμεις όπως το Ισραήλ, η Σ. Αραβία και αν το καταφέρουν η Τουρκία. Το καθεστώς Άσαντ έχει πια σταθεροποιηθεί κάτι που αποτελεί σημαντική κατάκτηση για την Ρωσία που εδραιώνει τον ρόλο της στην περιοχή. Κερδισμένοι προφανώς βγαίνουν και το Ιράν η Τουρκία και εμμέσως η Κίνα.

Στην **Παλαιστίνη** η απόφαση του Τραμπ να μεταφέρει την αμερικανική πρεσβεία στην Ιερουσαλήμ προκάλεσε την δίκαιη οργή των Παλαιστινίων και αποθράσυνε τους σιωνιστές δολοφόνους οι οποίοι συνεχίζουν με εντατικούς ρυθμούς τον βίαιο εποικισμό της Δυτικής Όχθης και την γενοκτονία του πληθυσμού της Λωρίδας της Γάζας. Από τις 30/3 που ανακοινώθηκε η απόφαση πραγματοποιήθηκαν δεκάδες πορείες για να σπάσει ο αποκλεισμός της Γάζας που αντιμετωπίστηκαν με πολεμικά μέσα. Στις 14/5, επέτειο της 70ης επετείου από τη Νάκμπα (της καταστροφής και διωγμού του παλαιστινιακού λαού), πραγματοποιήθηκαν τα εγκαίνια της πρεσβείας, υπήρξαν 62 νεκροί παλαιστίνιοι και 2.000 τραυματίες, ενώ από την αρχή των γεγονότων οι νεκροί έφτασαν τους 109 και οι τραυματίες πάνω από 12.000.

ΗΠΑ

Η διακυβέρνηση Τραμπ κατάφερε να σταθεροποιηθεί λόγω της αδυναμίας του πολιτικού συστήματος των ΗΠΑ να εμφανίσει εναλλακτικές, με εξαίρεση τον Μπέρνι Σάντερς που αποτελεί κόκκινο πανί για το σύστημα, αλλά περιορίζεται σημαντικά από τα πολιτικά πλαίσια των Δημοκρατικών. Η πραγματική κατάσταση της οικονομίας εγκυμονεί κινδύνους. Δημόσιο και ιδιωτικό χρέος αυξάνονται, οι τράπεζες είναι ιδιαίτερα εκτεθειμένες σε κερδοσκοπικές επενδύσεις και σημειώνονται καταρρεύσεις επιχειρήσεων. Κινδυνύουν που λόγω της αύξηση των επιτοκίων δανεισμού μπορεί να μετατραπούν σε εκρήξεις χρέους.

Το 2019 ο αγώνας για 15 δολ. κατώτερο ωρομίσθιο συνέχισε να εξαπλώνεται, με αγώνες οι εργαζόμενοι στην Disney και στην Amazon κέρδισαν τα 15 δολάρια ανά ώρα. Το κίνημα «Black Lives Matter» παραμένει ενεργό ενώ αυξάνονται και οι αντιφασιστικές κινητοποιήσεις. Πραγματοποιήθηκαν τεράστιες διαδηλώσεις μα-

θητών ενάντια στην οπλοκατοχή. Έγιναν εξεγέρσεις φυλακισμένων ενάντια στη καταναγκαστική εργασία. Πραγματοποιήθηκε η μεγάλη απεργία των εκπαιδευτικών στη Βιρτζίνια, που κέρδισε αυξήσεις 5% και επεκτάθηκε στους εκπαιδευτικούς πολλών πολιτειών. Αξιωμανημένοι ήταν και ο αγώνας στη Silicon Valley. Οι εργαζόμενοι της Google μπλόκαραν την ανάληψη έργου για στρατιωτικούς σκοπούς. Το ίδιο και οι εργαζόμενοι σε Microsoft/Amazon, αρνούμενοι να παράγουν τεχνολογία αναγνώρισης προσώπων για την Υπηρεσία Μεταναστευτικής Πολιτικής.

ΕΕ

Όπως επισημίναμε η κρίση της ΕΕ οξύνθηκε μέσα στο 2019, το τραγικό της υπόθεσης είναι ότι τη σύγκρουση με την ΕΕ προωθούν κυρίως λαϊκιστικά και ακροδεξιά κόμματα, ενώ οι δυνάμεις της αριστεράς – συχνά και της άκρας αριστεράς –, αρνούνται να αναλάβουν αυτό το καθήκον, στο όνομα ενός κούφιου ψευδοδιεθνισμού.

Γερμανία: Χρονιά όξυνσης της πολιτικής κρίσης και της φθοράς των παραδοσιακών αστικών δυνάμεων ήταν το 2019. Υπήρξαν συχνές κυβερνητικές κρίσεις αρχής γενομένης με το σίριαλ για την συμμετοχή ή μη του SPD στην κυβέρνηση –παρά τις ηχηρές εσωκομματικές διαφωνίες– που οδήγησε σε παραίτηση τον Σουλτς. Έκτοτε σε όλες τις εκλογικές αναμετρήσεις τα κόμματα της κυβέρνησης (CDU, CSU, SPD) γνώρισαν βαριές ήττες (με αποκορύφωμα τις εκλογές σε Έσση και Βαυαρία) που οδήγησαν την Μέρκελ σε παραίτηση από την ηγεσία του CDU. Εκλογικά, κύριοι κερδισμένοι, ελλείψει μίας ριζοσπαστικής εναλλακτικής, αναδεικνύονται οι Πράσινοι και το ακροδεξιό-φασιστικό AfD, η δράση του οποίου συχνότατα αντιμετωπίζεται με μαζικές αντιφασιστικές κινητοποιήσεις.

Ιταλία: Στις εκλογές του Μάρτη γνώρισαν τη συντριβή τα παραδοσιακά αστικά κόμματα. Οι κερδισμένοι των εκλογών M5S και η ακροδεξιά Λέγκα σχημάτισαν τελικώς κυβέρνηση στις αρχές Ιούνη αφού είχε προηγηθεί τον Μάη το πραξικόπημα του Προέδρου της Δημοκρατίας Ματαρόλα, με το οποίο αντικαταστάθηκε ο ευρωσκεπτικιστής Σαλβόνι από τον φιλοευρωπαϊστή Τρία στο Υπουργείο Οικονομικών. Η σύγκρουση ιταλικής κυβέρνησης – ΕΕ κλιμακώθηκε, μετά την απόφαση της Κομισιόν να απορρίψει τον προϋπολογισμό της Ιταλίας και να κινήσει τη διαδικασία «υπερβολικού ελλείμματος». Η ιταλική κυβέρνηση επιμένει στην εφαρμογή του προϋπολογισμού, επιδιώκοντας την τόνωση της εγχώριας ζήτησης. Η ιταλική κρίση είναι μία βόμβα στα θεμέλια της ΕΕ αφού το ιταλικό δημόσιο χρέος (131% του ΑΕΠ – 2,5 τρις. ευρώ) καθιστά ανέφικτη μία «διάσωση», ελληνικού τύπου. Παρά την ύπαρξη κινητοποιήσεων η ιταλική αριστερά παραμένει περιθωριοποιημένη κι εκτός εξελίξεων.

Γαλλία: Τα σχέδια του Μακρόν για

ανανέωση της «ευρωπαϊκής ενοποίησης», τσακίστηκαν στα βράχια της κρίσης. Έτσι, εξαπλώσε μια μνημονιακού τύπου επίθεση: λιτότητα, περικοπές, φόροι, χτύπημα συνδικαλιστικών δικαιωμάτων κ.λπ., από την άλλη προκλητικές ελαφρύνσεις στους καπιταλιστές, βαθιά αντιδημοκρατική αναδίπλωση, φασίζουσα ατζέντα ενάντια σε μετανάστες, νέους, φτωχούς. Την πρώτη ψυχρολουσία του την έδωσαν οι σιδηροδρομικοί οι οποίοι τον Μάρτιο ανέπτυξαν μαζικό απεργιακό κίνημα ενάντια στις «μεταρρυθμίσεις» που διήρκεσε μέχρι το τέλος Ιούνη, ενώ στις 22/3 πραγματοποιήθηκε πανεθνική απεργία και διαδήλωσαν 500.000 σε όλη την Γαλλία. Στις 17/11 την σκυτάλη πήραν τα «κίτρινα γιλέκα», ένα κίνημα που εξαπλώθηκε με ταχύτατους ρυθμούς (ακόμη κι εκτός συνόρων, βλ. Βέλγιο και Ολλανδία) και συγκλονίζει ακόμη την γαλλική κοινωνία. Έχει μία πολύ δίκαιη πλατφόρμα αιτημάτων, χρησιμοποιεί ριζοσπαστικές μορφές πάλης και κρατά ανυποχώρητη στάση απέναντι στις ψευτοπαραχωρήσεις της κυβέρνησης. Η οργάνωση αυτού του κινήματος και το πολιτικό κέρδιμά του από τις οργανώσεις της άκρας αριστεράς (LO και NPA) σε βάρος του εκλογικού κρετινισμού (ρεφορμιστών και άκρας δεξιάς) είναι ένα σημαντικό στοιχείο για την συνέχεια και την ενίσχυση των αγώνων στη Γαλλία και την Ευρώπη.

Μ. Βρετανία: Η προσπάθεια της ΕΕ να καθυστερήσει ή και να ακυρώσει στην πράξη το Brexit, όπως φάνηκε και από την απόρριψη του μετριοπαθούς σχεδίου «Τσέκερς» από την σύνοδο κορυφής της ΕΕ στις 19/9 προκάλεσε επιτάχυνση της πολιτικής κρίσης στην Βρετανία με τους σπαδούς του σκληρού Brexit εντός των Συντηρητικών να απειλούν με πτώση την κυβέρνηση και τους Εργατικούς του Κόρμπιν να απαιτούν καλύτερους όρους για την οριστικοποίηση της εξόδου από την ΕΕ. Όλα δείχνουν ότι το χάσμα ανάμεσα στις μάζες και την ΕΕ μεγαλώνει.

Ισπανία: Η κυβέρνηση Ραχόι έπεσε με πάταγο στις 1/6 κάτω από το βάρος του μεγαλύστου σκανδάλου διαφθοράς στην μεταπολιτευτική ιστορία. Σχηματίστηκε κυβέρνηση από το Σοσιαλιστικό Κόμμα η οποία εφαρμόζει τον προϋπολογισμό της κυβέρνησης Ραχόι και συνεχίζει την κατάνταση ιδιότυπης κατοχής της Καταλονίας, όλα αυτά πάντα με την στήριξη των Podemos.

Στην Καταλονία οι κινητοποιήσεις είναι συχνές και καταλυτικός είναι ο ρόλος των Επιτροπών για την Υπεράσπιση της Ανεξαρτησίας όπου συμμετέχουν οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Στις 15/4, 350.000 διαδηλωτές πλημμύρισαν τους δρόμους της Βαρκελώνης, με αίτημα την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων που υποστήριξαν την ανεξαρτησία, στις 11/9, διαδήλωσαν στην Βαρκελώνη πάνω από 1 εκατομμύριο άνθρωποι και στις 1/10 (επέτειο από το δημοψήφισμα) 200.000 άνθρωποι διαδήλωσαν και ακολού-

θησαν εκτεταμένες οδομαχίες.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Η ταξική πάλη πήρε άγρια χαρακτηριστικά με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό να προσπαθεί να αποκαταστήσει βίαια τον έλεγχο του (βλ. Νικαράγουα και Εκουαδόρ) αλλά και με την ανάπτυξη σημαντικών αγώνων και αντιστάσεων σε μια σειρά χωρών (βλ. Χιλή, Εκουαδόρ, Μεξικό, Κολομβία κ.α.).

Βραζιλία: Η εκλογή του φασιστοειδούς Μπολσονάρο στις 30/10 σηματοδοτεί μία ανατροπή ενάντια στις σημαντικές κατακτήσεις των μαζών της τελευταίας 20ετίας. Τον δρόμο έστρωσε το καθεστώς Τέμερ που ανέτρεψε με «Λευκό πραξικόπημα» την κυβέρνηση Ρούσεφ το 2016 και πραγματοποίησε μία προσαρμογή του κρατικού μηχανισμού σε ρόλο ρυθμιστή της πολιτικής ζωής. Ενδιάμεσοι και καθοριστικοί σταθμοί προς αυτή την πορεία ήταν η δολοφονία της Marielle Franco, στελέχους του PSOL, καθώς και η απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου για την φυλάκιση του Λούλα, ιστορικού ηγέτη του PT, ενώ μάλιστα προηγούνταν στις δημοσκοπήσεις. Οι μάζες έκαναν συχνές και δυναμικές κινητοποιήσεις δείχνοντας ότι δεν είναι διατεθειμένες να χάσουν τις κατακτήσεις τους.

Αργεντινή: Δεκαεπτά χρόνια μετά την χρεοκοπία και την εξέγερση του «Αργεντινάσο», η κυβέρνηση Μάκρι έριξε τον Ιούνη την Αργεντινή ξανά στα νύχια του ΔΝΤ. Έχοντας αποτύχει σε ό,τι υποσχέθηκε και προκειμένου να ικανοποιήσει το ΔΝΤ, ο Μάκρι συνεχίζει τις επιθέσεις-σοκ και προετοιμάζεται ψηφίζοντας μέτρα που επιτρέπουν στον στρατό να επεμβαίνει σε καταστάσεις «έκτακτης ανάγκης». Η απάντηση των εργαζομένων ήρθε με τις πολύ μεγάλες διαδηλώσεις ενάντια στο ΔΝΤ, ενάντια στις κρατικές δολοφονίες και την αστυνομική βία, υπέρ του δικαιώματος στην έκτρωση, μακροχρόνιες εργατικές συγκρούσεις σε εργοστάσια, ορυχεία και αλλού. Στους συνεχείς αγώνες της εργατικής τάξης πρωταγωνιστούν επαναστατικές τροτσκιστικές δυνάμεις των οποίων ο ρόλος θα αποδειχθεί κρίσιμος.

Βενεζουέλα: Παρά και ενάντια σε κάθε είδους εκβιασμό περισσότεροι από 6,2 εκ. ψήφισαν ξανά τον Νικολάς Μαδούρο για πρόεδρο τον Μάιο. Μία δημοκρατική μετάβαση δεν είναι στον σχεδιασμό της αντιπολίτευσης όπως δείχνουν οι εκκλήσεις για στρατιωτικές επεμβάσεις, οι απειλές του Μπολσονάρο και των ιμπεριαλιστών καθώς και η απόπειρα δολοφονίας του Μαδούρο τον Αύγουστο. Θέλουν να αφανίσουν την Μπολιβαριανή επανάσταση, τις κατακτήσεις της και την επιρροή της στις εργατικές και λαϊκές μάζες όλου του κόσμου. Ο μόνος δρόμος για την αποτροπή αυτών των σχεδίων είναι η ολοκλήρωση της Μπολιβαριανής επανάστασης σαν σοσιαλιστική επανάσταση.

Ελλάδα 2018

Σκληρότερες μνημονιακές επιθέσεις, χυδαιότερα ψέματα περί «τέλους των Μνημονίων»

Η χρονιά ξεκίνησε με την ψήφιση του Πολυνομοσχεδίου, βασικό προαπαιτούμενο της 3^{ης} αξιολόγησης: ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, επιτάχυνση των Πλειστηριασμών, «ψαλίδι» στα επιδόματα, χτύπημα του δικαιώματος στην απεργία.

Ταυτόχρονα η κυβέρνηση άνοιξε το «Μακεδονικό», για να μετατοπίσει την πολιτική ατζέντα και να υπηρετήσει τα σχέδια των ΗΠΑ για πλήρη έλεγχο των Βαλκανίων. Αυτή η εντολή λύσης από τις ΗΠΑ έφερε σε δύσκολη θέση όλα τα αστικά κόμματα, που πάντα βασιζόνταν στους μύθους του εθνικοπατριωτισμού, με αποτέλεσμα τριγμούς στη ΝΔ, υποχώρηση της εκκλησίας, διπλοπροσωπία ΑΝΕΛ κτλ. Ακροδεξιόι και εθνικιστές, υπέρμαχοι των Μνημονίων και «Μένουμε Ευρώπη» οργανώνουν εθνικιστικά συλλαλητήρια, προσπαθώντας να σπρώξουν το πολιτικό κλίμα ακόμα πιο δεξιά. Δεν έλειψαν οι «αριστεροί» που στοιχίστηκαν με τον αστικό εθνικισμό (Μίκης Θεοδωράκης, ΚΟΕ, δηλώσεις μελών της ΛΑΕ, ΚΚΕ). Τον Ιούνιο υπογράφεται η συμφωνία Τσίπρα-Ζάεφ στις Πρέσπες και τον Οκτώβριο ψηφίζεται η συνταγματική αναθεώρηση από τη Βουλή της Μακεδονίας.

Ο Τσίπρας και η παρέα του επιστράτευσαν κάθε **απάτη** για να παρατείνουν την παραμονή τους στην εξουσία. Με την ολοκλήρωση της **συμφωνίας του Eurogroup** στις 21/6 έκανε «πανηγυρικό» διάγγελμα για ελάφρυνση του χρέους και έξοδο από τα Μνημόνια, ενώ στην πραγματικότητα προβλέπεται «ενισχυμένη εποπτεία», αξιολογήσεις 4 φορές τον χρόνο, εφαρμογή δεκάδων ψηφισμένων μέτρων, εξωφρενικά πλεονάσματα, αυτόματη επιβολή επιπλέον «διαρθρωτικών» μέτρων κλπ. Τον Ιούλιο, μπροστά στην ανείπωτη τραγωδία στο **Μάτι**, με 100 νεκρούς και ανυπολόγιστες υλικές ζημιές, έσπασε μια υποκριτική παράσταση για να αποκρύψει το μέγεθος της καταστροφής. Στη **ΔΕΘ**, με τιμώμενες τις ΗΠΑ και τη Θεσσαλονίκη σιδηρόφραχτο φρούριο, κήρυξε την έναρξη μιας μακράς προεκλογικής περιόδου με ανοιχτά ψέματα για αυξήσεις μισθών, αποκατάσταση συλλογικών συμβάσεων, μείωση ανεργίας, μη περικοπή συντάξεων, φοροελαφρύνσεις κλπ. Στο όνομα της ατομικής «ελευθερίας» προωθεί την νομιμοποίηση της κάνναβης και γενικά των **ναρκωτικών**, σε μια εκστρατεία ενάντια στα ιδανικά του εργατικού κινήματος και την ίδια την ζωή. Όχι μόνο δεν έδωσε την **Eldorado**, αλλά την παρέπεμψε σε «στημένη» διαίτησία και την ίδια στιγμή οι αγωνιστές του κινήματος συλλαμβάνονται και σύρονται σε δίκες. Η συμφωνία του Νοεμβρίου με τον **Ιερώνυμο** όχι μόνο δεν λύνει το θέμα του διαχωρισμού κράτους-εκκλησίας, αλλά διασφαλίζει την πληρωμή των κληρικών

Το 2018 διαφημίστηκε από την συγκυβέρνηση ως χρονιά «εξόδου από τα Μνημόνια» και «ανάπτυξης».

Στην πραγματικότητα, η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού συνεχίζεται αμείωτη και χωρίς ορατή διέξοδο, με διαρκή βάρβαρα μέτρα, οδηγώντας την εργατική τάξη και τις φτωχές λαϊκές μάζες στα όριά τους.

από το Δημόσιο και αποδίδει στην εκκλησία όλα τα «αμφισβητούμενα» ακίνητα.

Το **Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης** εξαπλώθηκε και αναβαθμίστηκε με μαφιόζικες επιθέσεις μαυραγοριτών-εργοδοτών, αλλά και εξοντωτικές τιμωρίες από το δικαστικό σύστημα σε βάρος εργαζομένων – απαραίτητο συμπλήρωμα των μνημονιακών νόμων. Η εργοδοτική τρομοκρατία, η καταπάτηση και των πιο στοιχειωδών δικαιωμάτων και της αξιοπρέπειας των εργαζομένων έχουν γίνει ο κανόνας, πυκνώνουν όμως και οι καταγγελίες και οι περιπτώσεις αντίστασης: Δολοφονική επίθεση με σιδερογροθιά από εργοδότη σε διανομέα στη Θεσσαλονίκη που δεν μπορούσε να εργαστεί μία ημέρα λόγω ασθένειας, εταιρία εστίασης στη Μυτιλήνη εξαναγκάζει τους εργαζόμενους να επιστρέψουν το δώρο Χριστουγέννων, τραμπούκοι της εργοδοσίας επιτίθενται σε διανομέα στο Περίστει για να αποσύρει την καταγγελία με την οποία ζήτησε τα ένσημά του, το δικαστήριο κρίνει νόμιμη την ανασφάλιστη εργασία στη δημοτική επιχείρηση του Βύρωνα κλπ. Σύμβολο έγινε η καθαρίστρια που καταδικάστηκε σε 10 χρόνια φυλάκιση, επειδή κατέθεσε «πλαστό» απολυτήριο δημοτικού για να βρει δουλειά και τελικά αποφυλακίστηκε μετά το τεράστιο κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε.

Το **Κράτος Έκτακτης Ανάγκης** γιγαντώθηκε, το δόγμα «νόμος και τάξη» γνωρίζει έξαρση, επιστρατεύοντας τους κατασταλτικούς μηχανισμούς και τα δικαστήρια, αλλά και την ΧΑ και παρακρατικές ομάδες: Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, κατ' εντολή της κυβέρνησης που έχει δεσμευτεί για την επιτάχυνση των πλειστηριασμών, ξυλοκοπούν, συλλαμβάνουν διαδηλωτές, που σύρονται στα δικαστήρια. Το στέλεχος της ΛΑΕ Π. Λαφαζάνης καλείται σε απολογία με πλήθος κατηγορίες του ποινικού κώδικα (ακόμα και για οπλοφορία και οπλοχρησία), ο αγωνιστής εκπαιδευτικός Ηλ. Σμήλιος παραπέμπεται ως «υποκινητής». Επίθεση φασιστών της «Κρυπτείας» και μετά προσαγωγές από τους μπάτσους των αγωνιστών στην κατάληψη του πρώην ΠΙΚΠΑ στις 24/6 στα Πετράλωνα, επίθεση των ΜΑΤ στα γραφεία του ΝΑΡ στην Αθήνα μετά το εθνικιστικό συλλαλητήριο, συλλήψεις στα Εξάρχεια 8 νεολαίων που θα κρατούνται για ένα περίπου έτος χωρίς στοιχεία, διώξεις συντρόφων

της ΟΚΔΕ με χαλκευμένες κατηγορίες στα Χανιά. Τον Νοέμβριο συμπληρώνουν έναν χρόνο φυλακισμένοι οι 9 τούρκοι και κούρδοι αγωνιστές που είχαν συλληφθεί λίγο πριν την επίσκεψη του Ερντογάν. Όργιο αστυνομοκρατίας στην επέτειο της

εξέγερσης του 1973, με την αύρα να επιχειρεί για πρώτη φορά μετά το 2013 έξω από την κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου. Στις 14/12 αφήνονται ελεύθεροι χωρίς περιοριστικούς όρους και οι τέσσερις κατηγορούμενοι αστυνομικοί για την στυγνή δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου. Συναγωνιστής από τα Πάννενα καταδικάστηκε σε 14 μήνες φυλάκιση με αναστολή για τη συμμετοχή του στη διαδήλωση του Πολυτεχνείου το 2016. Απορρίφθηκε η αίτηση αποφυλάκισης του Σάββα Ξηρού, που με 98% αναπηρία έχει από χρόνια εκτίσει την προβλεπόμενη ποινή.

Η ΧΑ, ενισχυμένη από την στάση των κρατικών μηχανισμών και το έντονο εθνικιστικό κλίμα που δημιουργείται με την συμφωνία Τσίπρα-Ζάεφ, προσπαθεί να ανανεώσει τις επιθέσεις της. Άλλωστε, πέντε χρόνια μετά τη δολοφονία του Π. Φύσσα, παραμένει νόμιμο κοινοβουλευτικό κόμμα, ενώ η «τυφλή» αστική δικαιοσύνη έχει αφήσει ελεύθερο μέχρι και τον δολοφόνο και η δίκη καρκινοβατεί. Επίθεση στην κατάληψη «LIBERTATIA» στη Θεσσαλονίκη μετά το εθνικιστικό συλλαλητήριο, στις 22-23/4 πογκρόμ ενάντια σε μετανάστες στη Λέσβο, χωρίς καμία σύλληψη φασίστα, αλλά με 120 συλλήψεις προσφύγων. Τρεις μέρες μετά, φασίστες επιχείρησαν να βάλουν φωτιά στην πόρτα του Στεκιού Μεταναστών. Στις 26/5 επίθεση στην ΟΡΜΑ στο Πέραμα, οι φασίστες αφήνονται ελεύθεροι αλλά οι αγωνιστές παραπέμφθηκαν σε δίκη. Στις 25/11 δολοφονία αλβανού εργάτη γης στην Λευκίμμη της Κέρκυρας από φασιστοειδές της περιοχής, επειδή απάντησε στις βρισιές του.

Η κυβέρνηση Τσίπρα αποδείχτηκε η πιο **φιλοαμερικανική, φιλοϊμπεριαλιστική** εδώ και δεκαετίες: αντιδραστικός, επιθετικός άξονα με Κύπρο-Αίγυπτο-Ισραήλ, πολλαπλασιασμός των στρατιωτικών αποστολών εκτός συνόρων, διεκδίκηση πρωταγωνιστικού ρόλου στην ευρωνατοϊκή ολοκλήρωση των Βαλκανίων, 2% του ΑΕΠ για εξοπλισμούς, νέες βάσεις για τους ιμπεριαλιστές, διμερής «Στρατηγικός Διάλογος» Ελλάδας-ΗΠΑ στις 3-14/12 στην Ουάσιγκτον.

Η ΟΚΔΕ, μαζί με άλλες οργανώσεις και συλλογικότητες, κινητοποιήθηκε για την οικοδόμηση ενός ενωτικού αντιπολεμικού, αντιιμπεριαλιστικού, διεθνιστικού κινήματος. Υπογράφει κοινές αντιιμπεριαλιστικές δηλώσεις, συμμετέχει στις συγκεντρώσεις στις 15/5 στην πρεσβεία του Ισραήλ ενάντια στη σφαγή των Παλαιστινίων με αφορμή την μεταφορά της πρεσβείας των ΗΠΑ στην Ιερουσαλήμ, στο συλλαλητήριο στις 11/7- πρώτη μέρη της νατοϊκής συνόδου στις Βρυξέλλες, στη διαδήλωση αλληλεγγύης στον κουρδικό λαό στις 15/12 ενάντια στην επίθεση της Τουρκίας στο Κομπάνι.

Το **συνδικαλιστικό κίνημα** βρίσκεται κατακερματισμένο και παράλυτο, με κύρια ευθύνη της αστικοποιημένης γραφειοκρατίας (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-παρατάξεις ΣΥΡΙΖΑ), που

συντάσσεται συνειδητά με τα Μνημόνια. Το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ μεγαλώνει το πρόβλημα, με την ηττοπαθή και διασπαστική πολιτική του, με τις διαρκείς συκοφαντίες και επιθέσεις σε ότι δεν ελέγχει. Και οι δύο φέρνουν όλο και πιο συχνά τους μηχανισμούς του αστικού κράτους μέσα στα συνδικάτα, για να προασπίσει ο καθένας τις καρέκλες του.

Για την 3^η αξιολόγηση, η ΓΣΕΕ δεν προκήρυξε καν απεργία, η ΑΔΕΔΥ έμεινε σε μια 3ωρη στάση εργασίας τη μέρα ψήφισης (15/1). Οι σταλινικοί γραφειοκράτες του ΚΚΕ/ΠΑΜΕ, καλούν τα σωματεία «τους» σε μια απεργία-παρωδία στις 12/1 (ημέρα κατάθεσης του νομοσχεδίου), που δεν έγινε ποτέ και χωρίς κανένα σχέδιο συνέχισης (ούτε καν ενόψει της ψήφισης 15/1), με την άκρα αριστερά να επικροτεί.

Για την 4^η αξιολόγηση, συγκροτεί με εργοδοτικές οργανώσεις την λεγόμενη «Κοινωνική Συμμαχία» και καλεί στις 30η Μάη «Πανεθνική Ημέρα Δράσης» και –μετά από παλινωδίες– 24ωρη απεργία. Με στόχο όχι να επαναφέρει τους παλιούς μνημονιακούς (ΝΔ, απομεινάρια ΠΑΣΟΚ κλπ.) στην εξουσία, να εκφυλίσει τα συνδικάτα, να διασώσει τις καρέκλες του μηχανισμού τους. Η συμμετοχή στην απεργία ήταν αξιοπρεπής, αν και υπονομεύτηκε όχι μόνο από την γραφειοκρατία του ΠΑΜΕ (μια ακόμα κομματική παρέλαση), αλλά και από δυνάμεις της άκρας αριστεράς (που αρνήθηκαν την απεργία, ως «συμμαχία με την εργοδοσία»).

Τον Νοέμβριο για τον προϋπολογισμό η ΑΔΕΔΥ εξήγγειλε απεργία στις 14/11 και η ΓΣΕΕ στις 28/11, μετά από ένα αλαλούμι ενός περίπου μήνα διαρκών αλλαγών με τις απεργιακές ημερομηνίες. Η άκρα αριστερά σε ένα κρεσέντο μικρομεγαλισμού, πανηγύριζε για την επιτυχία της «διακλαδικής απεργίας» στις 1/11, στον ίδιο διασπαστικό δρόμο αλλά με μικρότερα νούμερα από το ΠΑΜΕ.

Πολλές και σημαντικές **ιστορικές επέτειοι** για το εργατικό κίνημα. 50 χρόνια από τον Μάη του 1968, 200 χρόνια από τη γέννηση του Μαρξ, 170 χρόνια από τη συγγραφή του *Κομμουνιστικού Μανιφέστου*, 80 χρόνια από την ίδρυση της 4ης Διεθνούς, 100 χρόνια από την ίδρυση του ΣΕΚΕ. Η ΟΚΔΕ πραγματοποίησε καμπάνιες με στόχο την αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας, την έμπνευση των νεότερων γενιών, με εκδηλώσεις σε διάφορες πόλεις, έκδοση υλικού, εξορμήσεις. Συνέβαλλε καθοριστικά στην αναστήλωση της προτομής του Παντελή Πουλιόπουλου στη Θήβα, τα αποκαλυπτήρια της οποίας έγιναν στις 9/12 από την «Επιτροπή Αποκατάστασης της Μνήμης του Παντελή Πουλιόπουλου».

Την χρονιά που πέρασε έλειψαν οι μεγάλες κινητοποιήσεις, όμως η οργή και η αγανάκτηση και αγκαλιάζει πολύ πλατύτερα στρώματα από αυτούς που συμμετείχαν στα εθνικιστικά συλλαλητήρια. Το τέλος του Τσίπρα/ΣΥΡΙΖΑ πλησιάζει, αλλά βέβαια η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού δεν θα αντιμετωπιστεί με μια κυβερνητική αλλαγή. Μόνη διέξοδος είναι να στηριχτούμε στις δικές μας δυνάμεις, στην ενότητα και οργάνωσή μας. Με αγώνες και μια πολιτική που θα βάλει στο κέντρο της τα συμφέροντα των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών μαζών, θα καταργήσει τα βάρβαρα μέτρα, θα διαγράψει το χρέος, θα μας βγάλει από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και της ΕΕ, για μια κοινωνία Σοσιαλιστική.

Η χειμερινή πτώση των Χρηματιστηρίων

Το 2018 τελείωσε για τα χρηματιστήρια χειρότερα κι απ' ό,τι είχε αρχίσει. Τον Φλεβάρη του 2018 τα χρηματιστήρια παγκοσμίως γνώρισαν ένα αιφνίδιο κραχ με αποτέλεσμα να χάσουν 4-5 τρις δολάρια. Σχετικά γρήγορα ανέκαμψαν, φτάνοντας το ύψος που είχαν ακριβώς πριν το κραχ. Ωστόσο, το τελευταίο τρίμηνο του 2018 ξεκίνησε μια ακόμη μεγαλύτερη, υπερδιπλάσια, πτώση, παρόμοια με αυτή του 2007. Ενδεικτικά, η κεφαλαιοποίηση των χρηματιστηρίων των ΗΠΑ (η συνολική αξία των μετοχών όλων των επιχειρήσεων που είναι εισηγμένες σε αυτά) έπεσε από το 150% του αμερικάνικου ΑΕΠ στα τέλη Σεπτεμβρίου στο 122% του ΑΕΠ την προτελευταία εβδομάδα του 2018. Με άλλα λόγια, υπήρξε μια πτώση της τάξεως των 6 τρις δολαρίων.

Συνολικά για το 2018, όλα τα χρηματιστήρια του πλανήτη γνωρίζουν σημαντική πτώση, που αποτυπώνεται στους χρηματιστηριακούς δείκτες: ο δείκτης Dow Jones (οι 30 μεγαλύτερες βιομηχανικές επιχειρήσεις των ΗΠΑ) καταγράφει απώλειες 7,2%, ο δείκτης S&P 500 (οι 500 μεγαλύτερες επιχειρήσεις των ΗΠΑ) 7,6%, ο δείκτης Nasdaq

5,6%, ο FTSE 100 (αφορά τις 100 μεγαλύτερες βρετανικές εταιρείες στο χρηματιστήριο του Λονδίνου) 11,25%, ο δείκτης DAX (οι 30 μεγαλύτερες γερμανικές επιχειρήσεις στο χρηματιστήριο της Φρανκφούρτης) 18,9%, ο δείκτης CAC 40 (οι 40 μεγαλύτερες γαλλικές επιχειρήσεις) 13,9%, ο δείκτης Stoxx50 (οι 50 μεγαλύτερες ευρωπαϊκές επιχειρήσεις) 15,4%, ο δείκτης Hang Seng (οι 50 μεγαλύτερες εταιρείες του χρηματιστηρίου του Χονγκ Κονγκ) 16,8%, ο δείκτης του χρηματιστηρίου της Σανγκάης 25,8%, ο δείκτης Nikkei 225 (του χρηματιστηρίου του Τόκιο) 17,5% κ.ά.

Οι αιτίες του χρηματιστηριακού κραχ

Οι αιτίες του πρόσφατου χρηματιστηριακού κραχ είναι τρεις:

α) Το σταμάτημα της λεγόμενης «ποσοτικής χαλάρωσης», δηλαδή το σταμάτημα από τις κεντρικές τράπεζες των μεγαλύτερων χωρών της «αγοράς» κρατικών και εταιρικών ομολόγων, μετοχών, καθώς και άλλων χρηματοπιστωτικών τίτλων έναντι φρέσκου χρήματος (αύξηση πιστώσεων). Στα τέλη του 2018, οι καθαρές αγορές περιουσιακών στοιχείων συνολικά από τις μεγαλύτερες κεντρικές τράπεζες (την αμερικάνικη Fed, την ΕΚΤ, την κινεζική και τη γιαπωνέζικη) έγιναν αρνητικές, δηλαδή δεν αγοράζουν πλέον κρατικά, εται-

ρικά και άλλα ομόλογα. Βέβαια, είναι γεγονός ότι ακόμη δεν έχει αρχίσει η αντίστροφη πολιτική, δηλαδή να αρχίσουν να «πουλάνε» όσα έχουν «αγοράσει» την τελευταία δεκαετία. Ενδεικτικά, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα έχει ξεκαθαρίσει ότι από 1^η Γενάρη σταματά εντελώς το πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης, αλλά για την επόμενη τετραετία δεν πρόκειται να πουλήσει τους τίτλους που έχει αγοράσει. Το ενεργητικό των τεσσάρων μεγαλύτερων κεντρικών τραπεζών έχει αυξηθεί (κατά βάση με την πολιτική της ποσοτικής χαλάρωσης) από 4 τρις δολάρια το 2008 σε περίπου 20 τρις σήμερα (το 25% του παγκόσμιου ΑΕΠ) — με την καθεμία να έχει γύρω στα 5 τρις. Η ποσοτική χαλάρωση απέτρεψε βέβαια την καταστροφική εκδήλωση της κρίσης, γιατί διευκόλυνε τον δανεισμό, και μάλιστα φθηνό, κρατών και εταιρειών. Είναι όμως προφανές ότι αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί, γιατί όσο η πιστωτική επέκταση δεν στηρίζεται από την αύξηση της αξίας των παραγόμενων εμπορευμάτων, τα χαρτονομίσματα που εκδίδονται κινδυνεύουν να γίνουν κομψοειδή.

β) Το σταμάτημα της ποσοτικής χαλάρωσης έφερε αναγκαστικά και μια σταδιακή αύξηση των επιτοκίων, με τη Fed να παίρνει την πρωτοβουλία — η ΕΚΤ, αντίθετα, έχει δηλώσει ότι θα... εξετάσει μια... πιθανή αύξηση, το πολύ κατά 0,25%, του (μηδενικού σήμερα) επιτοκίου της, τον Ιούνιο του 2019. Ωστόσο, το πρόσφατο χρηματιστηριακό κραχ ανάγκασε και τη Fed να αναδιπλωθεί, αφήνοντας αόριστους υπαινιγμούς ότι θα ξανασκεφτεί τις προγραμματισμένες αυξήσεις επιτοκίων για το 2019. Άνοδος των επιτοκίων σημαίνει ότι η αγορά ομολόγων είναι πιο συμφέρουσα από την αγορά μετοχών, με άλλα λόγια τα χρηματικά κεφάλαια θα εγκαταλείπουν τα χρηματιστήρια.

γ) Οι ρυθμοί μεγέθυνσης του συνόλου των

μεγάλων καπιταλιστικών οικονομιών έχουν αρχίσει να συρρικνώνονται επικίνδυνα μέσα στο 2018. Ενδεικτικά, η αύξηση του αμερικάνικου ΑΕΠ ήταν 4% το δεύτερο τρίμηνο, αλλά στο τέταρτο τρίμηνο προβλέπεται να πέσει στο 2,5%. Η αύξηση του ΑΕΠ της Ευρώζωνης, από σχεδόν 2,7% το πρώτο τρίμηνο του 2018, θα περιοριστεί σε 1,6% το τέταρτο τρίμηνο. Αυτή η συρρίκνωση (περίπου στο μισό) των ρυθμών μεγέθυνσης ισχύει από τις αρχές/μέσα του 2018 και για τη βιομηχανική παραγωγή και το παγκόσμιο εμπόριο. Με άλλα λόγια, φαίνεται ότι βαδίζουμε προς μια νέα ύφεση.

Η επικίνδυνη συναστρία και το ψυχорράγημα του παγκόσμιου καπιταλισμού

Το πρόσφατο χρηματιστηριακό κραχ μετά βίας αποκαλύπτει την εκρηκτική κατάσταση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Το τελευταίο προσεγγίζει όλο και περισσότερο το σημείο σύγκλισης πολλών εσωτερικών και εκρηκτικών αντιφάσεων του. Τα χρηματιστήρια μπορεί να έπεσαν αλλά δεν παύουν να είναι κατά 50% πιο φουσκωμένα απ' ό,τι ήταν το 2007 πριν τη χρηματοπιστωτική κρίση. Τα χρέη (εταιρειών και κρατών) την τελευταία δεκαετία έχουν υπερδιπλασιαστεί. Η πολιτική ποσοτικής χαλάρωσης έχει σταματήσει και, τουλάχιστον, δεν μπορεί να συνεχιστεί, ώστε να αμβλύνει την κρίση και να τονώνει την ανάπτυξη. Οι οικονομικές ανισότητες μεταξύ τάξεων αλλά και χωρών έχουν ακόμη περισσότερο επιδεινωθεί. Και τα επιτόκια, έστω και δειλά-δειλά, αυξάνονται. Σε αυτή τη συναστρία, έστω και μια μικρή ύφεση μπορεί να πυροδοτήσει μια ανυπολόγιστη έκρηξη. Αυτό έχει γίνει συνείδηση πλέον όλων των αστικών επιτελείων, γι' αυτό και προετοιμάζονται για πολέμους: ταξικούς όσο και μεταξύ κρατών, περιφερειακούς όσο και παγκόσμιους.

■ *Ηρακλής Χρηστοφορίδης*

ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ G20 ΣΤΗΝ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Το 2009 έγινε η πρώτη σύνοδος των G20, των είκοσι πιο ανεπτυγμένων οικονομιών του πλανήτη. Οι χώρες που συμμετέχουν καλύπτουν σήμερα το 85% του παγκόσμιου ΑΕΠ, το 75% του παγκόσμιου εμπορίου, το 80% των επενδύσεων, ενώ διαθέτουν το 65% του παγκόσμιου πληθυσμού. Η σύνοδος έχει πλέον μεταβληθεί σε ένα παζάρι διμερών επαφών. Οι αγεφύρωτες διαφορές μεταξύ των ιμπεριαλιστών μετά βίας συγκαλύπτονται από ανούσια και γενικόλογα ανακοινωθέντα.

Τα βασικά θέματα της πρόσφατης Συνόδου, που διεξήχθη στις 30/11 και 1/12 στην Αργεντινή, ήταν: 1) η εξέλιξη της παγκόσμιας οικονομίας υπό το βάρος του εμπορικού πολέμου που έχουν ξεκινήσει οι ΗΠΑ, 2) οι γεωπολιτικές εξελίξεις, 3) η καταστροφή του περιβάλλοντος και 4) η μετανάστευση και το πρόσφυγικό. Σε κανένα ζήτημα δεν υπήρξε απόφαση για κάποιες συντονισμένες ενέργειες. Ο Τραμπ αρνείται οποιονδήποτε έλεγχο στη μόλυνση του περιβάλλοντος. Συνεχίζει να προτείνει τη δημιουργία τείχους στα σύνορα των ΗΠΑ, ως απάντηση στο μεταναστευτικό. Επίσης αρνείται οποιαδήποτε αναφορά σε καταδική του οικονομικού προστατευτισμού. Έτσι, το γενικόλόγο κοινό ανακοινωθέν της Συνόδου δεν μπορεί να κρύψει τις αγεφύρωτες διαφορές και τους ανταγωνισμούς. Απουσιάζει έκδηλα ένα κυρίαρχο ιμπεριαλιστικό κέντρο, που θα επέβαλε μια παγκόσμια στρατηγική. Έχουμε εισέλθει σε μια πολυ-πολική

εποχή του ιμπεριαλιστικού συστήματος, που γεννάει ανεξέλεγκτες κρίσεις και επικίνδυνες πολεμικές συγκρούσεις.

Η ουσία βρίσκονταν στο παρασκήνιο της συνόδου

Ο Τραμπ μετέτρεψε τη σύνοδο σε ένα παζάρι διμερών επαφών στο παρασκήνιο της Συνόδου. Υπογράφηκε νέα συμφωνία εμπορίου μεταξύ ΗΠΑ-Καναδά-Μεξικού, που αντικαθιστά τη NAFTA. Η σημαντικότερη συνάντηση ήταν μεταξύ των αντιπροσωπειών ΗΠΑ-Κίνας και αφορούσε τον εμπορικό πόλεμο μεταξύ των δύο κρατών. Εκεί συμφώνησαν για μια τρίμηνη εκχειρία ως το τέλος Φεβρουαρίου, διάστημα στο οποίο θα συνεχίσουν τις διαπραγματεύσεις για μια συνολική εμπορική συμφωνία. Ο Τραμπ δεσμεύτηκε να αναβάλει την επιβολή δασμών 25% σε κινέζικα εμπορεύματα αξίας 200 δισ. δολαρίων (που ήταν προγραμματισμένη να εφαρμοστεί την 1η Γενάρη του 2019) και η Κίνα, αντίστοιχα, να αναβάλλει την επιβολή δασμού 40% στα αμερικάνικα αυτοκίνητα. Ο Τραμπ επιμένει πως συμφωνία μπορεί να υπάρξει μόνο αν οι Κινέζοι αποδεχθούν τους όρους του για προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας και των τεχνολογικών «μυστικών» των αμερικάνικων εταιρειών, την άρση κρατικών φραγμών και την αγορά μεγάλου όγκου αμερικανικών αγροτικών προϊόντων και ενέργειας. Κυρίως όμως θα πρέπει να εγκαταλείψουν το σχέδιό τους “Made in China 2025”.

Η Κίνα αποδέχθηκε την επιβολή κυρώσεων σε κινέζικες εταιρείες που θα προχωρούν σε κλοπή πνευματικών δικαιωμάτων και τεχνολογίας. Αγοράζει χρόνο, αποφεύγοντας μια κατά μέτωπο σύγκρουση με τις ΗΠΑ. Ταυτόχρονα, οικοδομεί τις σχέσεις της σε όλο τον πλανήτη και κυρίως στην Ασία, ενώ με ένα εξοπλιστικό πρόγραμμα 8,1% του ΑΕΠ της, εκσυγχρονίζει τις στρατιωτικές της δυνάμεις.

Η εμπορική πίεση του Τραμπ στην ΕΕ, ειδικά τη Γερμανία, συνεχίζεται. Υπό την απειλή της επιβολής δασμών ύψους 35% στα γερμανικά αυτοκίνητα, φαίνεται να εξαναγκάζει τις VW, Daimler και BMW, να επενδύσουν σε νέα εργοστάσια στις ΗΠΑ (το εμπορικό έλλειμμα των ΗΠΑ με τη Γερμανία στα αυτοκίνητα είναι 30 δισ. δολάρια).

Η συνάντηση Τραμπ-Πούτιν αναβλήθηκε από τους Αμερικάνους, με αφορμή τα γεγονότα στην Ουκρανία. Ο Πούτιν, σε συναντήσεις με ευρωπαίους ηγέτες, προσπάθησε να εξηγήσει το «ρώσικο δίκαιο» στη σύγκρουση της Ουκρανίας και αποφύγει τυχόν νέες κυρώσεις. Ο Τραμπ δήλωσε πως μια στρατηγικού τύπου συνάντηση μεταξύ ΗΠΑ, Κίνας, Ρωσίας είναι αναγκαία να συμβεί στο άμεσο μέλλον. Αυτό θα κριθεί και από τις εξελίξεις στη Συρία. Η ανακοίνωση για σταδιακή απεμπλοκή των αμερικάνικων στρατευμάτων από τη Συρία ανοίγει την πόρτα για πιο αποφασιστική εμπλοκή των Τούρκων και των Ισραηλινών στον πόλεμο, με τις πλάτες των ΗΠΑ. Αυτός ήταν και ο προσανατολισμός του Ερντογάν στην Σύνοδο: η διαπραγμάτευση για την είσοδο τουρκικών στρατευμάτων στη Συρία και για την αποσιώπηση της δολοφονίας του δημοσιογράφου Κασόγκι στην πρεσβεία

της Σαουδικής Αραβίας στην Τουρκία.

Στη σκιά των «Κίτρινων Γιλέκων»

Το πιο χαρακτηριστικό δείγμα της απονομιμοποίησης των πολιτικών και των ηγετών των ιμπεριαλιστικών κυβερνήσεων, ήταν ο φόβος του γάλλου προέδρου Μακρόν. Έφτασε σαν κυνηγημένος στην Αργεντινή, από τις εκρηκτικές διαδηλώσεις των «Κίτρινων Γιλέκων». Όταν κατέβηκε από το αεροπλάνο τον υποδέχτηκε ένας εργαζόμενος του αεροδρομίου φορώντας... κίτρινο γιλέκο. Ο τρόμος του Μακρόν μόλις τον αντίκρισε έκανε τον γύρο του πλανήτη. Το ίδιο απεχθής ήταν και η συμμετοχή στη Σύνοδο του σαουδάραβα πρίγκιπα, ηθικού αυτουργού της δολοφονίας του Κασόγκι.

Στο Μπουένος Άιρες, ο δεξιός πρόεδρος Μάκρι, που ξαναέδεσε την Αργεντινή με τις αλυσίδες του ΔΝΤ, αντιμετωπίζει σφοδρές λαϊκές αντιδράσεις. Για το διήμερο της συνόδου είχε επιβάλει υποχρεωτική αργία, κάλεσε τους κατοίκους να εκδράμουν στην ύπαιθρο, ενώ επιστράτευσε 22.000 αστυνομικούς και στρατιώτες για να αντιμετωπίσει τους διαδηλωτές. Οι σταθμοί του μετρό ήταν κλειστοί, οδοφράγματα της αστυνομίας υπήρχαν παντού και διενεργούνταν έλεγχοι, προσαγωγές και συλλήψεις. Τα μέτρα αυτά δεν εμπόδισαν δεκάδες χιλιάδες να διαδηλώσουν στην πόλη με συνθήματα όπως «κάτω η συμφωνία Μάκρι-ΔΝΤ», «να μην πληρωθεί το χρέος», «έξω ο Τραμπ», «έξω ο Μπολσονάρο» (ο νέος, ακροδεξιός πρόεδρος της Βραζιλίας). Σημαντικό τμήμα της διαδήλωσης ήταν τα μπλοκ που ανήκαν στο «Μέτωπο της Αριστεράς και των Εργατών» (FIT).

Α.Φ.

Δημιουργία στρατού από το Κόσοβο Νέα αναζωπύρωση της έντασης στα Βαλκάνια

Στις 14 Δεκεμβρίου, η κυβέρνηση του Κοσόβου ανακοίνωσε τη δημιουργία τακτικού στρατού, μετά από ψηφοφορία στο κοινοβούλιο. Βάση του θα είναι η ήδη υπάρχουσα ελαφρά οπλισμένη δύναμη ασφαλείας, που αριθμεί 5.000 στρατιώτες, στους οποίους θα προστεθούν 3.000 ως εφεδρεία. Παράλληλα, το Κόσοβο αποκτά και υπουργείο Άμυνας.

Η κίνηση αυτή της αλβανικής διοίκησης της πρώην σερβικής επαρχίας έγινε αφού βεβαίως εξασφαλιστηκε το «πράσινο φως» του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Ο πρεσβευτής των ΗΠΑ στο Κόσοβο μίλησε για «ιστορική απόφαση», ενώ ο αμερικανικός στρατός παρέδωσε στους Κοσοβάρους 24 θωρακισμένα οχήματα Humvee. Ωστόσο, δεν ήταν το ίδιο θερμές οι δηλώσεις του γενικού γραμματέα του ΝΑΤΟ, του (Γερμανού) Γενς Στόλτενμπεργκ, γεγονός που πιθανότατα οφείλεται σε διαφωνίες και αντικρουόμενα συμφέροντα των δυτικών ιμπεριαλιστών στα Βαλκάνια. Ο Στόλτενμπεργκ άφησε μάλιστα να εννοηθεί ότι η απόφαση αυτή θα δυσκολέψει την ένταξη του Κοσόβου σε διεθνείς οργανισμούς.

Από την άλλη πλευρά, η σερβική κυβέρνηση εκτόξευσε έμμεσες απειλές για επέμβαση του σερβικού στρατού, ενδεχόμενο βέβαια που δεν συ-

γκεντρώνει και πολλές πιθανότητες. Ωστόσο, η Σερβία δεν θα μείνει αδρανής σε περίπτωση επιθετικής κίνησης της αλβανικής πλευράς κατά των περιοχών του βόρειου Κοσόβου που κατοικούνται από Σέρβους και έχουν κατοχυρώσει καθεστώς ευρείας αυτονομίας. Η σερβική κυβέρνηση καταγγέλλει ότι ο στόχος της δημιουργίας κοσοβάρικου στρατού είναι η εκδίωξη όσων Σέρβων έχουν απομείνει στην περιοχή μετά την ιμπεριαλιστική επέμβαση του 1999 και τις επιθέσεις των Αλβανών του UCK εναντίον τους.

Το νέο σκηνικό έντασης στα Βαλκάνια είναι άμεση συνέπεια της εφιαλτικής κλιμάκωσης της αντιπαράθεσης των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, ειδικότερα ΗΠΑ και Ρωσίας. Ο Πούτιν έσπευσε να δηλώσει τη στήριξή του

στον σέρβο πρόεδρο Βούτσιτς και οι δύο ηγέτες πρόκειται να συναντηθούν στο Βελιγράδι στις 17 Ιανουαρίου. Θεωρητικά, βασικό αντικείμενο των συζητήσεων θα είναι η σύναψη πάνω από 20 διμερών συμφωνιών, που θα αφορούν κυρίως την παροχή φτηνού ρωσικού φυσικού αερίου και την επέκταση της δραστηριότητας των ρωσικών σιδηροδρόμων στη Σερβία. Σαφέστατα όμως, στο επίκεντρο θα βρεθούν οι εξελίξεις στο Κόσοβο και η στρατιωτική συνεργασία των δύο πλευρών, καθώς ο ρωσικός ιμπεριαλισμός δεν είναι διατεθειμένος να εγκαταλείψει τα ερείσματά του στα Βαλκάνια.

Ωστόσο, αχτίδα ελπίδας απέναντι στους εθνικισμούς και στις εγκληματικές πολιτικές των ιμπεριαλιστών φέρνουν οι αγώνες των βαλκανικών

λαών. Στην Αλβανία εξελίσσεται εδώ και αρκετούς μήνες ένα ρωμαλέο φοιτητικό κίνημα, ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της παιδείας. Στη Σερβία έχουν ξεκινήσει κινητοποιήσεις ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης, οι οποίες εμπνέονται και από το κίνημα των «Κίτρινων Γιλέκων», μετά την επίθεση που δέχτηκε ο ηγέτης του αριστερού κόμματος “Levica” Μπόρισλαβ Στεφάνοβιτς. Ο Στεφάνοβιτς και δύο σύντροφοί του ξυλοκοπήθηκαν άγρια στις 23 Νοεμβρίου, πιθανότατα από εθνικιστές παρακρατικούς. Οι διαδηλωτές έχουν δώσει νέο ραντεβού στους δρόμους του Βελιγραδίου και άλλων πόλεων για τις 5 Ιανουαρίου.

Τα Βαλκάνια βρίσκονται διαρκώς στο μάτι του κυκλώνα των εθνικισμών και των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών, ειδικά σε συνδυασμό με την κλιμάκωση της έντασης σε Μέση Ανατολή και Ουκρανία. Χρέος όλων των δυνάμεων της περιοχής μας που αναφέρονται στο εργατικό κίνημα, και πολύ περισσότερο των επαναστατικών, είναι να ενισχύσουν με κάθε τρόπο τους αγώνες, έστω και με τις αδυναμίες τους, με όπλο τον διεθνισμό των εργατών και των λαών, απορρίπτοντας κάθε υπόκλιση στον αστικό εθνικισμό, όπως αυτές του ΚΚΕ, της ΛΑΕ και των κάθε είδους σταλινικών.

■ Πιάννης Χαλάς

ΟΥΓΓΑΡΙΑ: Καλά «Χριστούγεννα» κ. Πρωθυπουργέ! Μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στο «νόμο των σκλάβων»

Χιλιάδες εργαζόμενοι διαδήλωσαν στην Ουγγαρία ενάντια στο νόμο της αντιδραστικής - φασιστικής - κυβέρνησης του Βίκτορ Ορμπάν. Ο Νόμος των σκλάβων όπως χαρακτηρίστηκε από τον εργαζόμενο λαό της Ουγγαρίας, δίνει τη δυνατότητα στους εργοδότες να υπογράφουν συμβάσεις για ετήσιες υπερωρίες 400 ωρών (από 250 ώρες που ισχύει σήμερα) και να μπορούν να επεκτείνουν τις συμβάσεις αυτές έως και τρία χρόνια. Τον συγκεκριμένο νόμο η ουγγρική κυβέρνηση τον χαρακτήρισε «μεταρρύθμιση» του Εργατικού Δικαίου. Οι εργαζόμενοι θα υποχρεώνονται να δουλεύουν σχεδόν δύο επιπλέον ώρες την ημέρα (φτάνοντας τις 10 ώρες εργασίας) ή αλλιώς μία επιπλέον μέρα τη βδομάδα! Όλον αυτόν τον επιπλέον χρόνο εργασίας θα τον πληρώνονται ως υπερωρίες – με εξευτελιστικά ποσά – και οι εργοδότες...νόμιμα θα μπορούν τις καταβάλουν ακόμα και τρία χρόνια μετά(!) Ο ρατσιστής Ορμπάν παρουσίασε το πακέτο μέτρων ως ένα μέσο που θα επιτρέψει στους εργαζόμενους να αυξήσουν τα εισοδήματά τους, ενώ ταυτόχρονα θα καλύπτεται η ζήτηση για εργατικά χέρια, κυρίως στη βαριά βιομηχανία και τη μεταποίηση.

Απέναντι στον νόμο έκτρωμα δια-

δήλωσαν χιλιάδες (στην πλειονότητά τους φοιτητές και νεαροί εργαζόμενοι) στους δρόμους της Βουδαπέστης. Οι διαδηλωτές κρατούσαν πανό που έγραφαν «Καλά Χριστούγεννα κ. Πρωθυπουργέ». Έγιναν τουλάχιστον τέσσερις μαζικές διαδηλώσεις μέσα σε μία βδομάδα. Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα με αφορμή το νέο αντεργατικό έκτρωμα διαδήλωσαν για τα μέτρα που έχουν εφαρμοστεί την τελευταία οχταετία στην Ουγγαρία, ζητώντας να πέσει η Κυβέρνηση Ορμπάν. Οι διαδηλώσεις φτάσανε στο ουγγρικό Κοινοβούλιο στη Βουδαπέστη, όπου είχε επιστρατευτεί η αστυνομία με την κατάσταση να θυμίζει Κίτρινα Γιλέκα αλά-ουγγρικά και πολλούς μάλιστα από τους διαδηλωτές να φοράνε, τιμής ένεκεν, κίτρινα γιλέκα.

Η Κυβέρνηση Ορμπάν δομεί ένα αυταρχικό σύστημα που το μόνο δίκιο που υπάρχει είναι το δίκιο του δεσπότη-εργοδότη και για να το επιτύχει χρησιμοποιεί, τα δικαστήρια και τα Μ.Μ.Ε. Είναι όμως η πρώτη φορά που ένα νομοθέτημα αυτής της κυβέρνησης συγκεντρώνει μαζικά πυρά από διαφορετικές κοινωνικές ομάδες. Παράλληλα οι διαδηλώσεις εκφράζουν τη δυσареσκεια και για νόμο που υπερψηφίστηκε την ίδια μέρα και θέτει τα δικαστήρια

υπό την επίβλεψη του εκάστοτε υπουργού Δικαιοσύνης. Η Κυβέρνηση ελέγχει έτσι πλήρως την δικαστική εξουσία.

Η κρίση των αστικών/ιμπεριαλιστικών σχεδίων, η αποσύνθεση της ΕΕ, η οικονομική και πολιτική κρίση κ.λπ. δημιουργούν προϋποθέσεις για την άνοδο των εργατικών και κοινωνικών αγώνων (Κίτρινα γιλέκα, Βέλγιο κ.λπ.). Λείπει όμως σχεδόν παντού μια ικανή ηγεσία, πρόκειται για μια κρίση του εργατικού κινήματος που εγκυμονεί σοβαρούς κινδύνους. Σε όλη την Ευρώπη, το κενό που δημιουργείται, δεν πρέπει να επιτρέψουμε να καλυφθεί από ρεύματα ενός αδιέξοδου αστικού «ευρωσκεπτικισμού» τύπου Ορμπάν και άλλα ακροδεξιά ή φασιστικά μορφώματα.

Ούτε από μια ανύπαρκτη «ανανέωση» της ΕΕ. Να παλέψουμε για να καλυφθεί από την ανάπτυξη των ταξικών αγώνων και τον διεθνιστικό συντονισμό τους, από τις δυνάμεις του εργατικού κινήματος, με την οικοδόμηση επαναστατικών δυνάμεων, σε κάθε χώρα, σε όλη την Ευρώπη. Η μόνη λύση είναι ο εργατικός διεθνισμός, στρεφόμενοι πρώτα από όλα ενάντια στις δικές μας κυβερνήσεις. Να ανασυγκροτήσουμε την 4η Διεθνή για να μπορέσουμε να διαλύσουμε μέσα από αγώνες και επαναστάσεις την Ε.Ε. και να χτίσουμε της Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

Η έκρηξη των «Κίτρινων Γιλέκων»

Εκατομμύρια κόσμου παρακολουθούν το κίνημα των γαλλικών «Γιλέκων», ενώ ΜΜΕξαπάτησης και ευρωπαϊκή ελίτ, για να κατασυκοφαντήσουν ότι τους απειλεί, σπεκουλάρουν ξανά για «λαϊκιστές» και «ακροδεξιούς». Πρωτοστατεί στη λασπολογία ο ΣΥΡΙΖΑ, ενώ παραστέκει το ΚΚΕ ανακαλύπτοντας «ενδοαστικές συγκρούσεις».

Οι αιτίες

Τέτοιες εκρήξεις έχουν ωριμάσει μαζί με την καπιταλιστική κρίση. Η οικονομική κρίση χειροτερεύει, με αντεργατικές–αντιλαϊκές επιθέσεις όλο και πιο κτηνώδεις. Οι ανισότητες πλησιάζουν αυτές των μέσων του 19^{ου} αιώνα. Η σταθερότητα του αστικού κοινοβουλευτισμού έχει σαρωθεί από πολιτικά «τέρατα», γεννημένα ή ενισχυμένα από την κρίση, ακροδεξιούς ή ανοιχτούς αντιδραστικούς, αλλά και τους ψευδοδημοκράτες του «ακραίου κέντρου». Η αντιδημοκρατική αναδίπλωση βαθαίνει, τρεφόμενη από μια αρπακτική διαχείριση της κρίσης, ιδιαίτερα την κυριαρχία του «χρηματοπιστωτικού τομέα», που απαιτεί μια εξουσία αδιαμεσολάβητη και στυγνή.

«Χρυσό παιδί» των τραπεζών, ο Μακρόν εκμεταλλεύτηκε την αποσύνθεση των παραδοσιακών αστικών κομμάτων (σοσιαλιστές, δεξιά). Ανέβηκε στην εξουσία με ένα «κόμμα» μηδενικό. Ο «πρόεδρος των πλουσίων», ένας μικρομέγας βοναπάρτης, ήθελε να ανυψώσει τον γαλλικό ιμπεριαλισμό από την κρίση, με απανωτές αντεργατικές επιθέσεις («εργασιακά», ιδιωτικοποιήσεις, διάλυση κοινωνικών υπηρεσιών, έκρηξη του ρατσισμού κ.λπ.), βρίζοντας αλαζονικά τους «από κάτω» για τεμπέληδες, προκαλώντας με σκάνδαλα και λούσα του ίδιου και της αυλής του.

Εργαζόμενοι, νέοι, φτωχά στρώματα στη Γαλλία αντιστάθηκαν αυτά τα δύο χρόνια με τον δικό τους «κοινωνικό πόλεμο», αντιπαλεύοντας την «κατάσταση έκτακτης ανάγκης» που ανανεωνόταν με πρόσχημα την «τρομοκρατία». Με αδιέξοδα λόγω των συνδικαλιστικών ηγεσιών και της απουσίας ισχυρής αριστεράς, ωστόσο φούσκωνε η οργή, το μίσος, μια διάθεση αντίστασης και ο Μακρόν αδυνάτιζε (αποχωρήσεις υπουργών κ.λπ.).

Το κίνημα

Σ' αυτό τον ξερό κάμπο, η πυρκαγιά ξέσπασε με σπίθα τον δήθεν «οικολογικό» φόρο στα καύσιμα. Που όχι μόνο χτύπαγε ακόμα περισσότερο τα λαϊκά στρώματα (ενώ πρόσφατα δόθηκαν φοροαπαλλαγές σε επιχειρήσεις και ανώτερα εισοδήματα), αλλά και συμπτωνώνει την αντιδραστικότητα της σημερινής φορολόγησης, από την οποία κέρδη και πλούτος έχουν πρακτικά εξαιρεθεί.

Ταυτόχρονα, εμφανίστηκαν απόλυτα δίκαια και επείγοντα δημοκρατικά και κοινωνικά αιτήματα, π.χ. αύξηση μισθών ή εκλογές με απλή αναλογική. Αυτά μπορούν να αποτελέσουν ένα «μίνι πρόγραμμα» για τη συνέχεια των αγώνων.

Μέσα στο «πλήθος» των «Γιλέκων» υπήρχε σαφής ταξική διαστρωμάτωση: κυρίως κατώτερα μικροαστικά στρώματα που συνθλίβονται, αλλά και άνεργοι, συνταξιούχοι, κομμάτια εργαζομένων. Δεν ήταν αυστηρά η εργατική τάξη, αλλά το προλεταριάτο σε μια ευρύτερη έννοια, τα «βάθη» των σύγχρονων πληθείων που μπήκαν σε κίνηση. Από δω η μαζικότητα και εξάπλωση του κινήματος, κυρίως σε προάστια και περιφέρειες που χειμάζονται από την αποβιομηχάνιση, συρρίκνωση των κοινωνικών υποδομών και περιθωριοποίηση.

Αυτός ο «παλλαϊκός» χαρακτήρας δημιουργεί ασάφειες, υπογραμμίζει όμως ένα στοιχείο – πραγματικό δυναμική: την τεράστια κοινωνική πόλωση, το χάσμα ανάμεσα από τη μια σε μια νέα ολιγαρχία, στην ελίτ ενός αμύθητου πλούτου – και από την άλλη σε μια συμπίεσμένη και καταπιεσμένη μάζα που ασφυκτιά, αναζητά διέξοδο δικαιοσύνης και αξιοπρέπειας. Καμία επαναστατική πολιτική δεν μπορεί να χαραχτεί σήμερα χωρίς να ληφθεί αυτό υπόψη.

Η αυτοοργάνωση των «Γιλέκων» φαίνεται αρκετά χαλαρή, που δεν είναι παράξενο για ένα κίνημα «αυθόρμητο», χωρίς αποφασιστικό ρόλο κάποιας οργανωμένης δύναμης και πολύ λιγότερο των συνδικάτων. Ενώ ορισμένα τοπικά συνδικάτα προσπάθησαν να συνδεθούν με το κίνημα, η κεντρική ηγεσία ήθελε να την σκαπουλάρει με συνθήκες «μέρες δράσης», γεννώντας διαμαρτυρίες και αι-

τήματα για αλλαγή πορείας.

Στις συνελεύσεις και τα μπλόκα των «Γιλέκων» φαίνονται δυνατότητες προχωρήματος προς τα αριστερά. Καθοριστική μέχρι στιγμής η υιοθέτηση δυναμικών μορφών πάλης, που διατάρασαν την «ομαλότητα» της οικονομίας, της ζωής στο «ελιτίστικο» κέντρο του Παρισιού, αλλά και έπαιρναν μετωπικό χαρακτήρα με την απαίτηση παραίτησης του Μακρόν, εμπνέοντας όπως δεν μπορούσε η ρουτίνα των επίσημων συνδικάτων.

Οι αρχικοί φόβοι, βάσιμοι ως έναν βαθμό, ότι μια ακροδεξιά δημαγωγία θα μπορούσε να εκμεταλλευτεί το κίνημα, δεν επιβεβαιώθηκαν. Η Λεπέν υποχρεώθηκε να παραμείνει πολύ συγκρατημένη ως προς την αξιοποίηση της κατάστασης.

Τώρα τι;

Κρίσιμα για τη συνέχεια είναι η δημοκρατική οργάνωση–συνένωση των δομών των «Γιλέκων», η είσοδος στο προσκήνιο του εργατικού κινήματος και μαζί της νεολαίας. Έχουν φανεί δυνατότητες (π.χ. καταλήψεις σχολείων–σχολών), αλλά αυτά παραμένουν ζητούμενα, για μια πραγματική εξέγερση, το μέγαλωμα της κρίσης του αστικού πολιτικού σκηνικού, μια πλατιά συμμαχία με επικεφαλής το εργατικό κίνημα.

Ο Μακρόν στριμώχτηκε πολύ, έφτασε στα όρια του πανικού. Αποκαλύφθηκε πόσο γυμνά στέκουν τέτοια επιτελεία. Από τη μια, ανακοινώθηκαν κάλπικες υποχωρήσεις (π.χ. αύξηση στον κατώτατο μισθό που θα αυτοχρηματοδοτήσουν οι εργάτες μέσω μείωσης των εργοδοτικών εισφορών), που δείχνουν όμως τη δύναμη των μαζών. Από την άλλη, ένα όργιο καταστολής: μαζική ταπείνωση μαθητών από μπάτσους–πραιτωριανούς, χημικά, πλαστικές σφαίρες, μαζικοί τραυματισμοί και συλλήψεις διαδηλωτών (ανάμεσά τους και ηγετών των «Γιλέκων»), ενώ στα μπλόκα υπήρχαν και νεκροί από διερχόμενα οχήματα. Χωρίς να φαίνεται ότι αυτά είναι αρκετά για να καταλαγιάσει η κατάσταση.

Χείρα βοήθειας για τον Μακρόν και το αστικό πολιτικό σκηνικό έρχεται από την κρίση του οργανωμένου εργατικού κινήματος, που και στη Γαλλία είναι χτυπητή, μετά από δεκαετίες νεοφιλελευθερισμού, υπονόμευσης των συνδικάτων από μια γραφειοκρατία που ζητιανεύει να παραμείνει ο όλο και πιο αδύναμος «συνομιλητής»–καρπαχοεισπράκτορας των αφεντικών. Το ΚΚ Γαλλίας ποθεί μόνο να γίνει ξανά τσόντα των Σοσιαλιστών, η Ανυπότακτη Γαλλία (Μελανσόν) δεν ξεπερνάει έναν φανφαρόνικο ριζοσπαστισμό. Ανάλογα προβλήματα υπάρχουν με όσους στην Ευρώπη θέλουν να «αντιγράψουν» τα «Γιλέκα» για τα δικά τους αδιέξοδα «πλατιά και προοδευτικά μέτωπα» (Σάρα Βάγκενχτ από την γερμανική «Αριστερά», ΛΑΕ στην Ελλάδα κ.ά.).

Η εξωκοινοβουλευτική αριστερά, όπου οι δυνάμεις είναι σχεδόν αποκλειστικά τροτσικιστικές ή τέτοιας προέλευσης (LO – Εργατική Πάλη, NPA – Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα), είναι δραστήρια στο κίνημα. Ειδικά όμως για το NPA υπάρχει το σοβαρό ερωτηματικό, αν θα μπορεί να κρατηθεί συνεκτικό απέναντι στις σειρήνες μιας «αριστερής ενότητας» – και κυρίως αν μπορεί να βγει από την αποδυνάμωση όπου έχει περιέλθει με την εγκατάλειψη βασικών θέσεων του επαναστατικού μαρξισμού.

Τα «Γιλέκα» (συμπίπτοντας με τις κινητοποιήσεις σε Ιταλία, Αλβανία, Ουγγαρία κ.λπ.) είναι μια υπενθύμιση για τις ανοιχτές δυνατότητες του εργατικού κινήματος. Εμπρός λοιπόν: ενότητα και οργάνωση της τάξης μας παντού, για ένα νέο κύμα αγώνων και εξεγέρσεων, χτίζοντας μια νέα επαναστατική δύναμη.

στον κόσμο...

ΚΑΤΑΛΟΝΙΑ

Δεκατέσσερεις μήνες έχουν περάσει από την διεξαγωγή του δημοψηφίσματος για την ανεξαρτησία, όμως το μέτωπο της Καταλονίας δεν λείει να κλείσει. Χιλιάδες Καταλανοί διαδήλωσαν στις 21/12 υπέρ της ανεξαρτησίας και κατά του ανεπιθύμητου πρωθυπουργού Πέδρο Σάντσεθ και της συνεδρίασης του Υπουργικού Συμβουλίου του στην Βαρκελώνη. Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν από το πρωί, με τα μέλη των επιτροπών υπεράσπισης της δημοκρατίας (CDR) να στήνουν μπλόκα σε κεντρικούς αυτοκινητοδρόμους, σε μια προσπάθεια να κόψουν την πρόσβαση στην περιοχή. Πολλοί φορούσαν κίτρινα γιλέκα εκφράζοντας την αλληλεγγύη τους στους γάλλους εργαζόμενους. Το απόγευμα πραγματοποιήθηκε διαδήλωση, την οποία καλούσε η Εθνική Καταλανική Συνέλευση (ANC) που συνεχίζει αταλάντευτα τη μάχη για την ανεξαρτησία. Συμμετείχαν χιλιάδες, ενώ υπήρξαν και συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής με 51 τραυματίες (οι 30 αστυνομικοί).

Ο Σάντσεθ ανακοίνωσε αυξήσεις στους μισθούς και υποσχέθηκε επενδύσεις, σε μια προσπάθεια να καταλαγιάσει το κίνημα, ενώ αποφάσισε τη μετονομασία του κεντρικού αεροδρομίου της Καταλονίας προς τιμήν του πρωθυπουργού της εξόριστης Καταλανικής κυβέρνησης κατά την δικτατορία του Φράνκο...

ΤΥΝΗΣΙΑ

Νέες διαδηλώσεις ξέσπασαν στην Τυνησία, στις 24/12, μετά την αυτοπυρπόληση του φωτορεπόρτερ Αμπντεράζακ Ζεργκί, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τις συνθήκες διαβίωσης στη χώρα του. Ο ρεπόρτερ διαπίστωνε ότι τίποτα ουσιαστικό δεν είχε αλλάξει μετά από την εξέγερση του 2010 και την Αραβική Άνοιξη, καθώς οι κυβερνήσεις είναι ανίκανες και διεφθαρμένες. Με την πράξη αυτοκτονίας του ήθελε να πυροδοτήσει και πάλι μια επανάσταση. Η κραυγή του Ζεργκί δείχνει τη σάπιλα του καπιταλιστικού συστήματος και των αστικών τάξεων της χώρας. Για δεκαετίες δεν παρέχουν στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στοιχειώδη δικαιώματα, ενώ συνεργάζονται με τζιχαντιστικές ομάδες, όπως κατήγγειλε ο φωτορεπόρτερ, για να πραγματοποιούνται τρομοκρατικές επιθέσεις κάθε φορά που οι μάζες προσπαθούν να βγουν στους δρόμους. Οι διαδηλώσεις ξέσπασαν άμεσα, επεκτάθηκαν στις μεγάλες πόλεις και κατέληξαν σε συγκρούσεις με την αστυνομία. Το Εθνικό Συνδικάτο Τυνησιών Δημοσιογράφων (SNJT) κάλεσε τα μέλη του σε γενική απεργία «αξιοπρέπειας» στις 14 Ιανουαρίου, επέτειο της φυγής του πρώην δικτάτορα Μπεν Άλι κατά την εξέγερση του 2010.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Ογκώδης διαδήλωση πραγματοποιήθηκε στην Κωνσταντινούπολη στις 22/12 μετά από κάλεσμα της Συνδικαλιστικής Συνομοσπονδίας των Εργαζομένων του δημόσιου τομέα, με εργαζόμενους να καταφθάνουν και από άλλες πόλεις για να συμμετάσχουν. Η διαμαρτυρία αφορούσε το πολύ ψηλό κόστος διαβίωσης, καθώς η τουρκική οικονομία βασανίζεται από υψηλό πληθωρισμό (περισσότερο από 20%) ενώ πολλά βασικά είδη κατανάλωσης είναι πλέον πολύ ακριβά.

Για τον ίδιο λόγο, όπως και για τις χιλιάδες απολύσεις που συνεχίζουν μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα, εργαζόμενοι βγήκαν στους δρόμους και στο Ντιγιάρμακιρ, στις 16/12, και πάλι μετά από κάλεσμα της συνομοσπονδίας δημοσίων υπαλλήλων.

Στην διαδήλωση της Κωνσταντινούπολης επικρατούσαν συνθήματα που αναφέρονταν τόσο στο κίνημα του 2013 όσο και στα «Κίτρινα Γιλέκα». Το εργατικό κίνημα στην Τουρκία οφείλει να ξαναβγει στο προσκήνιο και να διεκδικήσει για τον εαυτό του τον πλούτο που παράγει, διαταράσσοντας παράλληλα τα επιθετικά σχέδια του Ερντογάν και του ΝΑΤΟ για την περιοχή, προωθώντας την ειρήνη και την συνεργασία των λαών.

Στη δύση του 2018, ο Τραμπ ανακοίνωσε ότι θα αποσύρει τους περίπου 2000 αμερικανούς στρατιώτες από τη Συρία, λέγοντας ότι το Ισλαμικό Κράτος (ΙΚ) ηττήθηκε και η Τουρκία θα αναλάβει να συντρίψει τα υπολείμματά του, ενώ η Σαουδική Αραβία θα αναλάβει το κόστος ανοικοδόμησης. Η απόφαση αυτή προκάλεσε την παραίτηση του υπουργού Άμυνας Μάτις και τις διαμαρτυρίες πολλών στρατιωτικών αξιωματούχων, κάνοντας ολοφάνερο το έλλειμμα αποσαφηνισμένης στρατηγικής της ηγέτιδας δύναμης του ιμπεριαλισμού.

Η αποχώρηση των ΗΠΑ αλλάζει τα δεδομένα: α) Εγκαταλείπει το 25% της Συρίας, που είχαν ανακτήσει οι SDF (συμμαχία Κούρδων, Αράβων και Ασσυρίων με κύριο άξονα τις κουρδικές πολιτοφυλακές YPG) από το ΙΚ με τη στήριξη ΗΠΑ-Γαλλίας και που αποτελεί τη μόνη περιοχή της Συρίας όπου έχουν επιρροή οι δυτικοί ιμπεριαλιστές. β) Απελευθερώνει την περιοχή Ετ-Τάνφα στα σύνορα Ιράκ-Συρίας, που ελέγχει τον πιο σύντομο δρόμο για την έξοδο του Ιράν στη Μεσόγειο. γ) Επιτρέπει στον Άσαντ να διεκδικήσει από τους Κούρδους τη Ράκα, τα φράγματα του Ευφράτη και την πλούσια σε πετρέλαιο περιοχή της Ντέιρ αλ Ζορ, ενώ θα διαπραγματευθεί από θέση ισχύος την τύχη της Ροζάβα. δ) Ενισχύει την Τουρκία, που μπορεί πλέον χωρίς

κίνδυνο σύγκρουσης με τις ΗΠΑ να επιτεθεί στη Ροζάβα σφαγιάζοντας τους Κούρδους, να διασφαλίσει τα σύνορά της και να αυξήσει την επιρροή της στο μεταπολεμικό καθεστώς της περιοχής. ε) Προκαλεί δέος στο Ισραήλ, που μοιάζει να μένει μόνο του απέναντι στην επέκταση του Ιράν και καλείται να αναλάβει ενεργότερο ρόλο στον συριακό πόλεμο. Οι Γάλλοι ιμπεριαλιστές έσπευσαν να ανακοινώσουν ότι παραμένουν στη Συρία, το Ισραήλ δήλωσε την έντονη αντίθεσή του στην απόφαση Τραμπ και το εβραϊκό λόμπι στις ΗΠΑ άσκησε πιέσεις ώστε να αρθεί, ενώ η Ρωσία την καλωσόρισε, αναγκάζοντας τον Τραμπ να δηλώσει ότι η αποχώρηση των αμερικανικών στρατευμάτων θα γίνει με αργούς ρυθμούς.

Ο Τραμπ επιθυμεί να εστιάσει στην αντιπαράθεση με την Κίνα και αποφεύγει πολλαπλές εμπλοκές και τη διαχείριση της αποσταθεροποίησης που αυτές προκαλούν, ωστόσο τα αποτελέσματα της πολιτικής του είναι αντιφατικά. Είναι αλήθεια ότι οι Αμερικανοί στη Συρία είχαν δευτερεύοντα λόγο και μάλιστα σε μια περιοχή που ελέγχεται από τους Κούρ-

δους, πράγμα που κάθε άλλο παρά εξασφάλιζε την απόλυτη κυριαρχία τους. Παράλληλα, η στήριξη στους Κούρδους αποτελούσε μόνιμη αιτία ρήξης με τον τουρκικό καπιταλισμό και πιθανόν τώρα οι σχέσεις ΗΠΑ-Τουρκίας να έχουν ένα αγκάθι λιγότερο, απομακρύνοντας έναν πιο σφιχτό εναγκαλισμό της Τουρκίας με Ρωσία-Ιράν. Τέλος, ασκούνται εντονότερες πιέσεις σε Ισραήλ, Σαουδική Αραβία και Τουρκία να αναλάβουν τα βάρη της σύγκρουσης στη Συρία.

Ωστόσο, χαρακτηριστικό για τα νέα αδιέξοδα που δημιουργούνται είναι ότι η Τουρκία επιθυμούσε το σταμάτημα της στήριξης των Κούρδων, όχι όμως και την αποχώρηση των αμερικανικών στρατευμάτων! Η περίπτωση να αναλάβει ο τουρκικός στρατός την καταδίωξη του ΙΚ σημαίνει να διανύσει 250 χιλιόμετρα μέσα σε έδαφος που ελέγχεται από τις YPG, που διατηρούν και αμερικανικό οπλισμό. Ενδεχόμενη τουρκική επέμβαση στη Μανμπίτζ και στη Ροζάβα θα προκαλούσε την αντίδραση της Συρίας και των Ρώσων, που προς το παρόν επιτρέπουν την παραμονή

των φιλότουρκων τζιχαντιστών στην επαρχία Ιντλίμπ, κάτι που όμως θα πάψει να συμβαίνει σε περίπτωση αυξημένων βλέψεων της Τουρκίας. Επομένως, το εγχείρημα είναι πιθανότατα εκτός των επιχειρησιακών δυνατοτήτων του τουρκικού στρατού και των οικονομικών δυνατοτήτων του τουρκικού καπιταλισμού. Ήδη στη Μανμπίτζ, ύστερα από κάλεσμα των Κούρδων, αναπτύχθηκαν συριακά στρατεύματα για να αποτρέψουν την κατάληψή της από την Τουρκία, ενώ οι Αμερικανοί παραμένουν εκεί για να σταματήσουν τους Σύριους!

Οι Κούρδοι απειλούνται άμεσα, τόσο από την Τουρκία όσο και από μια διαπραγματευση της αυτονομίας τους με τους Ρώσους και το καθεστώς Άσαντ. Είναι αλήθεια ότι στηρίχτηκαν στις συγκυριακές πολιτικές των ιμπεριαλιστών και τώρα μοιάζουν «προδομένοι», όμως το κουρδικό κίνημα έχει γαλουχηθεί μέσα σε κακουχίες και είναι τώρα δυνατότερο από ποτέ. Δεν ισχύει το ίδιο για την ελληνική μπουρζουαζία, που εναπόθεσε πολλά στις υποσχέσεις των ΗΠΑ για μετατροπή της Ελλάδας σε σύνορο του δυτικού πολιτισμού και για εγκατάλειψη της Τουρκίας. Μια στροφή της αμερικανικής πολιτικής και στην ανατολική Μεσόγειο θα αφήσει ξεκρέμαστο τον ελληνικό καπιταλισμό, παρότι αποτελεί τον πιο πιστό σύμμαχο των ΗΠΑ αυτή τη στιγμή.

■ Κώστας Δικαίος;

ΥΕΜΕΝΗ: Ειρηνευτικές συνομιλίες με φόντο την ανθρωπιστική κρίση και τους γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς

Τέσσερα χρόνια μετά την επέμβαση της Σαουδικής Αραβίας και ενός συνασπισμού μοναρχιών του Κόλπου στην Υεμένη και δύο χρόνια μετά την τελευταία προσπάθεια διαπραγματεύσεων, ξεκίνησαν στις αρχές Δεκέμβρη, στη Στοκχόλμη, ειρηνευτικές συνομιλίες ανάμεσα στην εκτοπισμένη επίσημη φιλοϊμπεριαλιστική κυβέρνηση της χώρας και τους αντάρτες Χούτι. Οι Χούτι κατέχουν το μεγαλύτερο μέρος της χώρας, συμπεριλαμβανομένων του λιμανιού της Χοντέιντα (από τα μεγαλύτερα της Υεμένης), της πρωτεύουσας Σάναα και του αεροδρομίου της.

Πρόκειται για μια πρωτοβουλία του ΟΗΕ, που έχει θέσει στο τραπέζι μια σειρά επιμέρους συμφωνιών με στόχο να αμβλυνθεί η ακραία ανθρωπιστική κρίση που πλήττει τη χώρα. Η πρώτη απ' αυτές αφορά την προσωρινή κατάπαυση πυρός στο λιμάνι Χοντέιντα, από το οποίο, μέχρι την πολιορκία του από τα σαουδαραβικά στρατεύματα, περνούσε το 70% της ανθρωπιστικής βοήθειας. Τα επόμενα βήματα περιλαμβάνουν την απομάκρυνση από την πόλη των μαχητών και των δύο πλευρών, υπό την επίβλεψη αξιωματούχων του ΟΗΕ, την επανέναρξη εισαγωγής τροφίμων, καυσίμων και φαρμάκων και την προώθησή τους στην υπόλοιπη χώρα. Προβλέπεται επίσης η ανταλλαγή 15.000 αιχμαλώτων και η επαναλειτουργία του αεροδρομίου της Σάναα.

Μια Εύθραυστη Συμφωνία

Ωστόσο, η υπό διαπραγμάτευση συμφωνία είναι εξαιρετικά εύθραυστη. Ο ΟΗΕ, που έχει την ευθύνη για την εφαρμογή της, δεν έχει τρόπο να την επιβάλει, καθώς ελέγχεται από τους Αμερικανούς και τους συμμάχους τους, που στηρίζουν - οικονομικά και στρατιωτικά - τη σαουδαραβική εισβολή, στο πλαίσιο της σκληρής γεωπολιτικής σύγκρουσης με το Ιράν (που ενισχύει τους σίτες Χούτι). Είναι ενδεικτικό ότι ούτε ουσιαστική κατάπαυση του πυρός έχει ακόμα επιτευχθεί. Το πιθανότερο είναι να πρόκειται για μια ακόμα ύπουλη απόπειρα του ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου να απομακρύνει τους αντάρτες από

τη Χοντέιντα και τις περιοχές που ελέγχουν, αφού δεν το πέτυχε με την υπεροπλία, τους μισθοφόρους, τους συνεχείς βομβαρδισμούς και τη συλλογική τιμωρία που επιβάλλει στον λαό της Υεμένης.

Δυστυχώς, το όψιμο ενδιαφέρον των αμερικανικών ΜΜΕ για τη γενοκτονία που συντελείται στην Υεμένη, η έντονη κριτική στον Τραμπ για την απροκάλυπτη στήριξη του σαουδαραβικού καθεστώτος και η απόφαση της Γερουσίας (με ψήφο και 7 Ρεπουμπλικανών) για διακοπή της αμερικανικής συμμετοχής στον πόλεμο της Υεμένης δεν σηματοδοτούν αλλαγή πολιτικής. Πρόκειται, μάλλον, για προσπάθειες του αμερικανικού κατεστημένου να επιβληθεί στον Τραμπ, που δεν φτάνουν όμως στο σημείο να διακινδυνεύσουν την πολύτιμη συμμαχία με το Ριάντ και τις συμφωνίες πώλησης οπλικών συστημάτων πολλών δις δολαρίων.

Η Χειρότερη Ανθρωπιστική Κρίση στον Κόσμο

Η Υεμένη βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση από το 2002 και η σαουδαραβική εισβολή το 2015 διέλυσε όποια υποδομή (ηλεκτροδότηση, ύδρευση, σχολεία, νοσοκομεία, συγκοινωνίες) είχε απομείνει. Τα θύματα φτάνουν ήδη τους 57.000 ανθρώπους, ανάμεσά τους 2.500 παιδιά. Ένα παιδί πεθαίνει κάθε 10 λεπτά από πείνα ή ιάσιμες αρρώστιες και 1,8 εκατομμύρια παιδιά υφίστανται ακραίο υποσιτισμό. Οι εκτοπισμένοι σε άλλες περιοχές της χώρας φτάνουν τα 2,3 εκατομμύρια. Από τα 30 εκατομμύρια του πληθυσμού, οι μισοί βρίσκονται στα πρόθυρα λιμού και τα τρία τέταρτα χρειάζονται επείγουσα ανθρωπιστική βοήθεια. Σύμφωνα με τον ΟΗΕ, το 2019 θα χρειαστούν 4 δις δολάρια ανθρωπιστικής βοήθειας. Αν δεν φτάσουν στον προορισμό τους, η επισιτιστική κρίση θα πλήξει το 80% του πληθυσμού. Αλλά μερικά εκατομμύρια άνθρωποι είναι απλά αριθμοί για τους ιμπεριαλιστές και τους συμμάχους τους όταν παίζονται συμφέροντα και ζώνες επιρροής.

■ Μαρία Κτιστάκη

Μεξικό: Ανακοπή της Δεξιάς στροφής στη Λατινική Αμερική;

Στις αρχές Δεκεμβρίου ανέλαβε καθήκοντα προέδρου στο Μεξικό ο Αντρές Μανουέλ Λόπες Ομπραδόρ, επικεφαλής του αριστερού συνδυασμού «Μαζί Γράφουμε Ιστορία» (αποτελείται κυρίως από το Κίνημα Εθνικής Αναγέννησης-MORENA του Ομπραδόρ και το αριστερό Κόμμα Εργασίας). Στις προεδρικές εκλογές του Ιουλίου, ο Ομπραδόρ είχε επικρατήσει με ποσοστό 53,8% κερδίζοντας στις 31 από τις 32 ομόσπονδες πολιτείες της χώρας και συντρίβοντας τον υποψήφιο του κυβερνητικού Θεσμικού Επαναστατικού Κόμματος (PRI) Χοσέ Αντόνιο Μιντ και διάδοχο του απερχόμενου προέδρου Ενρίκε Πένια Νιέτο. Αυτό το ιστορικό αποτέλεσμα είναι προϊόν της γενικευμένης οργής και αγανάκτησης των εργατικών και λαϊκών μαζών ενάντια σε μια βαθιά διεφθαρμένη και χρεοκοπημένη πολιτική ελίτ.

Οι μάζες τιμώρησαν με την ψήφο τους τις νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις του PRI και του Εθνικού Κόμματος Δράσης (PAN), που διαδέχθηκαν το ένα το άλλο τα τελευταία χρόνια με καταστρεπτικά αποτελέσματα για το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης. Το PRI κυβερνούσε αδιάκοπα για πάνω από επτά δεκαετίες έως το 2000, όταν το διαδέχθηκε το PAN, το οποίο υποσχέθηκε μεγάλες κοινωνικές αλλαγές στο πλαίσιο της λεγόμενης «δημοκρατικής μετάβασης». Στα 12 χρόνια διακυβέρνησης του PAN (Βιθέντε Φοξ 2000-2006, Φελίπε Καλντερόν 2006-2012) το εξωτερικό χρέος εκτινάχθηκε στο ιστορικό υψηλό των 600 δις πέσος, ο λεγόμενος «Πόλεμος κατά των Ναρκωτικών» βύθισε τη χώρα στη χειρότερη κρίση κοινωνικής ανασφάλειας με πάνω από 30 χιλιάδες εξαφανισμένους και χιλιάδες νεκρούς, επιβλήθηκε η στρατιωτικοποίηση των συνόρων θεσμοθετώντας τη δίωξη των κεντροαμερικανών μεταναστών που μέσω του Μεξικού προσπαθούν να περάσουν στις ΗΠΑ και φτάνοντας στο παρανοϊκό σχέδιο να δημιουργηθεί τείχος στα σύνορα με τη Γουατεμάλα.

Η διακυβέρνηση του Ενρίκε Πένια Νιέτο (2012-2018) σηματοδεύτηκε από την εξαφάνιση 43 φοιτητών στην Αγιοτσινάπα το 2014 και από χειρότερηση των όρων ζωής των εργαζομένων, με πλήθος νεοφιλελεύθερων «δομικών μεταρρυθμίσεων». Επί διακυβέρνησής του η φτώχεια εξαπλώθηκε στο 43,6% του πληθυσμού (54,3 εκατ. Μεξικανοί), στοχοποιήθηκαν οι εκπαιδευτικοί για την κακή κατάσταση της εκπαίδευσης, ιδιωτικοποιήθηκε η κρατική βιομηχανία ενέργειας προς όφελος των πετρελαϊκών πολυεθνικών και της ενίσχυσης της αμερικανικής αγοράς πετρελαιοειδών. Τα παραπάνω και πολλά περισσότερα ήταν συνέπειες της ένταξης του Μεξικού, ήδη από το 1994, στο ληστρικό Σύμφωνο Ελεύθερου Εμπορίου Βόρειας Αμερικής (NAFTA), που εξυπηρετούσε μονόπλευρα το αμερικάνικο κεφάλαιο.

Οι πρώτες αποφάσεις του Ομπραδόρ, αφότου ορκίστηκε πρόεδρος την 1^η Δεκέμβρη (μείωση του προεδρικού μισθού κατά 60%, άνοιγμα του Προεδρικού Μεγάρου στον λαό, αμφισβήτηση του τείχους στα σύνορα που ετοιμάζουν οι ΗΠΑ), παρότι ήταν κυρίως συμβολικού χαρακτήρα, έχουν θορυβήσει ήδη τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία και τα ελεγχόμενα από αυτά διεθνή ΜΜΕ, που μιλούν για επάνοδο του «λαϊκισμού» στη Λατινική Αμερική. Αν και είναι πολύ νωρίς για να εκτιμήσει κανείς τις προθέσεις του MORENA και τις πραγματικές δυνατότητες για εφαρμογή πολιτικών που θα αμφισβητήσουν τη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα δεκαετιών (μαζί με έναν συνολικά διαφορετικό προσανατολισμό της χώρας μακριά από τις επιλογές των ΗΠΑ), σίγουρα αυτή η νίκη της μεξικανικής Αριστεράς «ανοίγει ένα νέο κεφάλαιο στην ιστορία της αξιοπρέπειας των λατινοαμερικανικών λαών», όπως σημείωσε ο πρόεδρος της Βολιβίας Έβο Μοράλες. Η άνοδος στην εξουσία του Ομπραδόρ έχει μεγάλη σημασία για το φρενάρισμα της λεγόμενης «αλλαγής του πολιτικού κύκλου» στη Λατινική Αμερική, ύστερα από τα «Λευκά Πραξικοπήματα», όπως η παλινόρθωση της Δεξιάς στη Βραζιλία με την καθαίρεση της Ντίλμα Ρούσεφ και την άνοδο στην εξουσία του φιλοϊμπεριαλιστή φασίστα Μπολσονάρο.

P.B.

Στις 16 Ιανουαρίου 1919 δολοφονήθηκαν οι γερμανοί επαναστάτες Καρλ Λίμπνεχτ και Ρόζα Λούξεμπουργκ από τον αντεπαναστατικό στρατό της κυβέρνησης του Φρίντριχ Έμπερτ. Η δολοφονία τους, όπως και αυτές εκατοντάδων εργατών και διαδηλωτών, σήμαναν το τέλος της Γερμανικής Επανάστασης του 1918-1919 και την ανακοπή του παγκόσμιου επαναστατικού κύματος, που είχε ξεκινήσει με τη Ρώσικη Επανάσταση του Φεβρουαρίου - Οκτωβρίου 1917. Η ήττα της επανάστασης στη Γερμανία ήταν αποτέλεσμα της ανικανότητας και προδοσίας της ηγεσίας της εργατικής τάξης, του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος Γερμανίας (SPD). Με τη σειρά της, η προδοσία αυτή οφειλόταν στη διαστρέβλωση της μαρξιστικής επαναστατικής θεωρίας, την εγκατάλειψη του επαναστατικού στόχου και τη μη κατανόηση του τελικού ιστορικού σταδίου στο οποίο περνούσε ο καπιταλισμός στον 20ό αιώνα (ιμπεριαλισμός). Οι προσπάθειες της επαναστατικής πτέρυγας του SPD, που είχε δημιουργήσει την οργάνωση Σύνδεσμος Σπάρτακος (Spartakusbund) δεν στάθηκαν αρκετές για να αποτρέψουν την οδυνηρή ήττα. Η πορεία της Γερμανικής Επανάστασης, συνυφασμένη με τις πορείες ζωής του Λίμπνεχτ και της Λούξεμπουργκ, αποτελεί πηγή πλούσιων διδαγμάτων για τη σημερινή επαναστατική στρατηγική με στόχο την ανατροπή του καπιταλισμού.

100 χρόνια από την δολοφονία της Ρόζα Λούξεμπουργκ

Στις 15 Ιανουαρίου, συμπληρώνονται 100 χρόνια από την δολοφονία της πολιτικής ηγέτιδας και θεωρητικού του γερμανικού και παγκόσμιου εργατικού κινήματος Ρόζας Λούξεμπουργκ. Ακολουθεί απόσπασμα από το τρίτο κεφάλαιο του αμετάφραστου μέχρι σήμερα στα ελληνικά έργου *Γερμανική Επανάσταση: 1918-1923* του γάλλου τροτσκιστή ιστορικού Pierre Broué, το οποίο θα εκδοθεί εντός του 2019 από τις εκδόσεις *Εργατική Πάλη*. Στο κεφάλαιο αυτό, ο Βρουέ εξετάζοντας την αριστερή πτέρυγα της προπολεμικής σοσιαλδημοκρατίας, προχωρά σε μία εκτενή αναφορά, μεταξύ άλλων, στην θέση της Λούξεμπουργκ εντός αυτής και των σχέσεών της με τον Λένιν. Από το απόσπασμα έχουν αφαιρεθεί, για λόγους οικονομίας, οι υποσημειώσεις και οι παραπομπές:

«Ωστόσο, κανένας από αυτούς τους άντρες δεν ενέπνευσε τόσο πολύ σεβασμό και, κατά καιρούς, φόβο και μίσος στην ηγεσία του κόμματος και των συνδικάτων, όσο η εύθραυστη, ασθενική γυναίκα αλλοδαπής καταγωγής, που φαινόταν μαζί με τον Kautsky ως ένας από τους δύο θεωρητικούς της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας στις αρχές του αιώνα.

Η Roza Luxembourg γεννήθηκε, το 1870, στην Πολωνία, σε μια πτωχή εβραϊκή οικογένεια. Προσχώρησε στο σοσιαλισμό, όταν ήταν ακόμα πολύ νέα και μετανάστευσε στην Ελβετία το 1888, όπου συνδέθηκε με έναν άλλο εξόριστο πολωνό αγωνιστή, τον Leo Jogiches, γνωστό ως Tysza. Μαζί ίδρυσαν, όσο ήταν ακόμα στην εξορία, και ηγήθηκαν της σοσιαλδημοκρατίας του βασιλείου της Πολωνίας και της Λιθουανίας (SDKPiL) και διαδραμάτισαν σημαντικό ρόλο στη Βαρσοβία κατά τη διάρκεια της ρωσικής επανάστασης το 1905-6, κάτι το οποίο τους κόστισε πολλούς μήνες στη φυλακή.

Ωστόσο, μετά το 1898, και εκτός από την «πολωνική» περίοδο της επανάστασης του 1905-6, η δραστηριότητα της στη γερμανική σοσιαλδημοκρατία και η συμμετοχή της στις μεγάλες θεωρητικές συζητήσεις είναι οι λόγοι για τους οποίους η Luxembourg, που πολιτογραφήθηκε γερμανίδα με λευκό γάμο, κέρδισε τη φήμη της, τις φιλίες της και αποφασισμένους εχθρούς. Το όνομά της είναι αδιαχώριστο από την «υπόθεση Bernstein» και από τον θεωρητικό αγώνα κατά του αναθεωρητισμού και υπέρ της «υπεράσπισης του μαρξισμού». Κατά την διάρκεια αυτής της υπόθεσης, δημοσίευσε τη διάσημη μπροσούρα της *Μεταρρύθμιση ή Επανάσταση*. Ήταν αυτή, επίσης, ιδιαίτερα μέσω του έργου της *Μαζική Απεργία, Πολιτικό Κόμμα και Συνδικάτα*, που άνοιξε τη συζήτηση για τη «μαζική απεργία» στο γερμανικό κόμμα και για τα αποτελέσματα και τα μαθήματα της πρώτης ρωσικής επανάστασης. Από το 1910 και μετά, ακριβώς όπως ο Pannakoeκ, ο Mehring και ο Karski, διέκοψε τη συνεργασία της με τον Kautsky, με τον οποίο διατηρούσε, επίσης μία στενή προσωπική φιλία και στου οποίου τις ολοένα και πιο αναθεωρητικές αναλύσεις και προοπτικές αντέτεινε τις δικές της αναλύσεις για τον ιμπεριαλισμό και τη μαζική δράση. Διώχθηκε από το γερμανικό κράτος το 1913 για μια αντιμιλιταριστική δήλωση της, κατά τη διάρκεια ομιλίας της σε εκδήλωση του κόμματος στο Bockenheim, και βρέθηκε τους πρώτους μήνες του 1914 στο δημοσιότητα, τόσο ως θύμα καταστολής, όσο και ως ομιλήτρια στις μεγάλες μαζικές συγκεντρώσεις κατά τη διάρκεια της καμπάνιας διαμαρτυρίας και υπεράσπισης του κόμματος. Παράλληλα, δίδασκε επί σειρά ετών στο κεντρικό σχολείο του κόμματος στο Βερολίνο, εντυπωσιάζοντας τους μαθητές της, ακόμα και όταν δεν συμμερίζονταν τις απόψεις της.

Σε όλα τα συνέδρια της Διεθνούς, ήταν μια σημαντική προσωπικότητα, στα οποία συνήθως ήταν αντιπρόσωπος της εξόριστης πολωνικής σοσιαλδημοκρατίας. Ήταν επίσης μέλος του διεθνούς σοσιαλιστικού γραφείου. Ωστόσο, δεν κατάφερε ποτέ να διασφαλίσει

μέσα στην γερμανική σοσιαλδημοκρατία ούτε ένα μόνιμο βήμα, διά μέσω μιας εφημερίδας ή ενός περιοδικού, ούτε ένα σταθερό ακροατήριο ευρύτερο από μία χούφτα φίλων και μαθητών, που την περιστοιχίζαν. Είχε όμως καταφέρει να επιβληθεί μέσα σε ένα περιβάλλον εξ αρχής εχθρικό, δύσκολα προσβάσιμο από μια γυναίκα αλλοδαπής προέλευσης. Διατηρούσε εξαιρετικές σχέσεις τόσο με τον Bebel, όσο και με τον τον Wilhelm Liebknecht, καθώς και με την οικογένεια Kautsky. Είχε κερδίσει το σεβασμό όλων, τόσο λόγω της διάνοιάς της, όσο και λόγω του ταλέντου της ως μαχητικής αγωνίστριας και ρήτορα. Αυτή η ευαίσθητη γυναίκα, με την καλλιτεχνική ιδιοσυγκρασία, είχε την τόλμη των μεγάλων στοχαστών. Ο Lenin αργότερα την χαιρέτησε ως «αέτο». Είχαν συγγράψει μαζί μια σημαντική τροποποίηση στο ψήφισμα για τον πόλεμο που κατέθεσε ο Bebel στο συνέδριο της Στουτγάρδης το 1907 και μπορούμε να συμπεράνουμε ότι πριν από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο ήταν οι δύο εξέχουσες φιγούρες της διεθνούς αριστεράς της σοσιαλδημοκρατίας.

Παρ' όλα αυτά, αυτές οι δύο ανεξάρτητες προσωπικότητες ήρθαν σε σύγκρουση σε ορισμένα κεφαλαιώδη θεωρητικά και πρακτικά ζητήματα. Την επομένη της δημοσίευσης του *Τι να κάνουμε*, τα επιχειρήματα του οποίου έκρινε ότι αντιπροσωπεύουν μια καταστροφική τάση προς τον συγκεντρωτισμό, την οποία χαρακτήριζε ως μπλανκισμό και γιακωβινισμό [...] Το γνωστό της συμπέρασμα έχει μερικές φορές, αν και καταχρηστικά, θεωρηθεί ως η ουσία των διαφορών της με τον μολοσεβικισμό: «*Ιστορικά, τα σφάλματα που γίνονται από ένα πραγματικά εργατικό επαναστατικό κίνημα είναι από ιστορική άποψη απείρως πιο καρποφόρα και πιο πολύτιμα από το αλάθητο της καλύτερης κεντρικής επιτροπής*». Αυτή η πολεμική, η οποία σύντομα ξεπεράστηκε, αν και δεν είχε τη μεγάλη σημασία που πολλοί ιστορικοί και σχολιαστές της έχουν έκτοτε αποδώσει, μας επιτρέπει να εκτιμήσουμε την απόσταση που χώριζε τη σκέψη της Luxembourg από τους μολοσεβίκους και την αντίληψή τους για το κόμμα. [...]

Η διαμάχη μεταξύ της Luxembourg και του Lenin σχετικά με το συγκεντρωτισμό και το ρόλο του κόμματος δεν τους εμπόδισε να διεξάγουν από κοινού την μάχη ενάντια στον ομορτοουνισμό στο συνέδριο της Στουτγάρδης το 1907 ούτε να διατηρήσουν εγκάρδιες προσωπικές σχέσεις στη συνέχεια. Ωστόσο, όταν η Luxembourg ήρθε σε ρήξη με τον Kautsky μετά το 1910, κατηγορώντας τον ότι ανοίγει τον δρόμο σε ένα νέο είδος αναθεωρητισμού, δεν υποστηρίχθηκε από κανέναν από τους ρώσους σοσιαλδημοκράτες και, λιγότερο από όλους, από τον Lenin, ο οποίος θεωρούσε ότι οι κατηγορίες της ήταν υπερβολικές. Όταν, το 1913, δημοσίευσε τη *Συσσώρευση του κεφαλαίου*, τους καρπούς της σκέψης της ως καθηγήτρια πολιτικής οικονομίας, δέχτηκε έντονη επίθεση, όχι μόνο από τον Pannekoeκ, αλλά από τον Lenin, που θεωρούσε την θέση της, δηλαδή ότι η επέκταση της καπιταλιστικής παραγωγής είναι αδύνατη σε μια κλειστή οικονομία και απαιτεί την λεηλασία των προ-καπιταλιστικών οικονομιών, ως «*ριζικά εσφαλμένη*». [...] Όταν, τέλος, το 1914, το διεθνές σοσιαλιστικό γραφείο ασχολήθηκε με το ζήτημα του ρωσικού κόμματος, το οποίο ήταν, μετά το 1912, προϊόν της θέλησης και της οργανωτικής δράσης του Lenin σε αντιπαράθεση με τους μενσεβίκους, τους οποίους ονόμασε «*διαλυτικά στοιχεία*», η Luxembourg μαζί με τον Kautsky καταδίκασε την «*διασπαστική*» πολιτική του Lenin και τάχθηκε υπέρ της επανένωσης της ρωσικής σοσιαλδημοκρατίας. Στο συνέδριο, το οποίο είχε προγραμματιστεί για το 1914, αλλά δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ λόγω του ξεσπάσματος του πολέμου, αναμφισβήτητα θα αναπτυσσόταν μία συζήτηση γύρω από το ρωσικό ζήτημα, κατά την οποία η Luxembourg και ο Lenin για άλλη μια φορά θα έρχονταν αντιμέτωποι. »

Καρλ Λίμπνεχτ: Η Ψυχή της Γερμανικής Επανάστασης

Ο Καρλ Λίμπνεχτ (Karl Liebknecht) γεννήθηκε στη Λειψία στις 13/08/1871 σε οικογένεια σοσιαλιστών. Ο πατέρας του, Βίλχελμ, ήταν σύντροφος του σοσιαλιστή Φερντινάνδου Λασάλ, γαμπρού του Καρλ Μαρξ. Υπήρξε συνιδρυτής του Σοσιαλδημοκρατικού Εργατικού Κόμματος Γερμανίας (SDAP, 1869), μαζί με τον Αύγουστο Μπέμπελ, και βουλευτής στο Ράιχσταγκ. Για τη σοσιαλιστική του δράση, ο Βίλχελμ Λίμπνεχτ καταδικάστηκε, μαζί με τον Μπέμπελ, σε δύο χρόνια φυλάκιση το 1872. Το 1874 έγινε ιδρυτικό μέλος του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος Γερμανίας (SPD).

Ο Καρλ Λίμπνεχτ σπούδασε νομικά και πολιτικές επιστήμες στη Λειψία, αναγορεύθηκε διδάκτορας το 1897 και το 1899 μετακόμισε στο Βερολίνο, όπου άνοιξε δικηγορικό γραφείο. Το επόμενο έτος, κατά το οποίο πέθανε ο πατέρας του, ο Καρλ Λίμπνεχτ παντρεύτηκε και σύντομα απέκτησε 2 παιδιά.

Στο SPD, ο Λίμπνεχτ τοποθετήθηκε σταθερά στην αριστερή πτέρυγα, μαζί με τη Ρόζα Λούξεμπουργκ, τον Φραντς Μέρινγκ και την Κλάρα Τσέτκιν. Τότε το κόμμα στρεφόταν προς τα δεξιά, με τις συμφιλιωτικές απόψεις του Εντουάρντ Μπέρνσταϊν για έναν «εξελικτικό σοσιαλισμό». Οι θέσεις αυτές για το ξεπέρασμα των κρίσεων του καπιταλισμού, τη σταθερή βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των εργατών κ.λπ. έτειναν να προσηλώσουν το SPD στη δράση εντός των αστικών πλασιών της εποχής.

Ο Λίμπνεχτ διακρίθηκε για την αντιπολεμική του δράση, σε μια περίοδο που η Γερμανία βρισκόταν σε κούρσα εξοπλισμών με την Αγγλία. Ιδίως οι ναυτικοί εξοπλισμοί θεωρούνταν μονόδρομος για την υπεράσπιση των επεκτεινόμενων σε παγκόσμια κλίμακα συμφερόντων της Γερμανίας. Στο βιβλίο του *Μιλιταρισμός και Αντι-Μιλιταρισμός* (1907) ανέπτυξε τη θέση για τη σημασία της αντιπολεμικής δράσης του κόμματος και της ανάγκης δημιουργίας ξεχωριστών αντιπολεμικών οργανώσεων. Ωστόσο η πλειοψηφία της ηγεσίας του SPD τασσόταν υπέρ των πολεμικών εξοπλισμών της Γερμανίας. Στις 4/08/1914, ο Λίμπνεχτ έγινε ο μοναδικός βουλευτής που ψήφισε κατά των πολεμικών εξοπλισμών στο Ράιχσταγκ, δηλαδή κατά της συμμετοχής της Γερμανίας στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Διακήρυξε ότι ο πόλεμος ήταν ιμπεριαλιστικός και στόχευε στην καπιταλιστική κυριαρχία στις παγκόσμιες αγορές, καθώς και στην πολιτική υποδούλωση ξένων χωρών. Η στάση της πλειοψηφίας της ηγεσίας του SPD σκόρπισε απογοήτευση στην αριστερή πτέρυγα και στα ριζοσπαστικοποιημένα στοιχεία της βάσης.

Τον Μάιο του 1915, ο Λίμπνεχτ κυκλοφόρησε νέο αντιπολεμικό βιβλίο με τίτλο *Ο Κύριος Εχθρός είναι Στη Χώρα Μας!* στο οποίο υποστήριζε ντεφετιστικές απόψεις, δηλαδή τη μετατροπή του πολέμου σε επανάσταση στο εσωτερικό. Αντίστοιχες απόψεις προπαγάνδιζαν και οι μολοσεβίκοι στη Ρωσία. Τον Δεκέμβριο, ο Λίμπνεχτ και άλλοι 19 βουλευτές τάχθηκαν κατά νέων πολεμικών εξοπλισμών στο κοινοβούλιο. Το 1916 πραγματοποιήθηκαν στη Γερμανία πολλές αντιπολεμικές διαδηλώσεις. Τον Φεβρουάριο του 1916 οι Λίμπνεχτ, Λούξεμπουργκ και άλλοι αποφάσισαν τη δημιουργία της παράνομης οργάνωσης «Σύνδεσμος Σπάρτακος». Ασκούσαν κριτική στα ευρωπαϊκά σοσιαλιστικά κόμματα για τη φιλοπόλεμη στάση τους. Την Πρωτομαγιά του 1916, ο Λίμπνεχτ συνελήφθη έπειτα από διαδήλωση 10.000 ατόμων, που είχε οργανώσει ο Σπάρτακος. Στις 26 Ιουνίου καταδικάστηκε σε δύομισι χρόνια καταναγκαστική εργασία. Οι πρώην σύντροφοί του από το SPD ψήφισαν υπέρ της άρσης της βουλευτικής του ασυλίας. Την ημέρα της κατάδικής του απήγγησαν 55.000 εργάτες σε πολεμικές βιομηχανίες. Και η Ρόζα Λούξεμπουργκ συνελήφθη στις 10/07/1916. Στα τέλη Οκτωβρίου 1918, η γερμανική μπουρζουαζία και ο στρατός της επιχείρησαν μια απέλπιδα προσπάθεια ανάληψης ναυτικών επιχειρήσεων, εν όψει της επικείμενης ήττας. Οι ναύτες στασίασαν και στις αρχές Νοεμβρίου το Κίελο καταλήφθηκε από 40.000 εργάτες και στρατιώτες (βλ. άρθρο για Γερμανική Επανάσταση).

Ο Λίμπνεχτ, που είχε απελευθερωθεί στις 23 Οκτωβρίου, κήρυξε τη δημιουργία της σοσιαλιστικής δημοκρατίας της Γερμανίας και τάχθηκε υπέρ της παγκόσμιας επανάστασης. Το SPD άρχισε να διαδίδει κάθε είδους ψεύδη ενάντια στους Σπαρτακιστές, όπως ότι επιθυμούσαν τον εμφύλιο πόλεμο και έθεταν σε κίνδυνο την επανάσταση. Ο Λίμπνεχτ αρνήθηκε μια θέση στην κυβέρνηση που σχηματίστηκε με το όνομα «Συμβούλιο των Εκπροσώπων του Λαού».

Καθώς ξεδιπλώνονταν η προδοσία της γερμανικής επανάστασης από το SPD, ο Λίμπνεχτ και οι σύντροφοί του προσπάθησαν να την υπερασπίσουν με όλες τους τις δυνάμεις. Ζήτησαν την πτώση της κυβέρνησης των Έμπερτ-Σάιντεμαν και την εγκατάσταση μιας προσωρινής επαναστατικής επιτροπής. Όμως αυτό δεν στάθηκε κατορθωτό με τις διαδηλώσεις του Ιανουαρίου 1919, κατά τις οποίες δεν καταλήφθηκαν δημόσια κτίρια. Στις 5 Ιανουαρίου, τα *Freikorps* και ο Γερμανικός Στρατός στράφηκαν με εντολή του Έμπερτ ενάντια στην επανάσταση και τους Σπαρτακιστές. Ο Λίμπνεχτ, που δεν επιχείρησε να διαφύγει από το Βερολίνο παρά τη συντριβή της επανάστασης, συνελήφθη στις 16 Ιανουαρίου και εκτελέστηκε. Λίγο μετά τον ακολούθησε η Ρόζα Λούξεμπουργκ.

100 χρόνια από την Γερμανική Επανάσταση του 1918-19

Ηδη από τις αρχές του 1918 είχε αρχίσει να διαφαίνεται η αναπόφευκτη ήττα του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Αυτό αποτέλεσε ένα από τα βασικά αίτια της όξυνσης της ταξικής πάλης σε όλο το 1918. Στα τέλη του Γενάρη, κατά την διάρκεια του πολέμου ακόμα, οργανώνεται μια μεγαλειώδης απεργία στις περισσότερες μεγάλες βιομηχανικές πόλεις και κέντρα της Γερμανίας, που θα γεννήσει και τα πρώτα εργατικά συμβούλια της χώρας. Ο απεργιακός αγώνας εντείνει την πίεσή του προς την γερμανική κυβέρνηση με τις διαδοχικές 24ωρες απεργίες στα εργοστάσια του Βερολίνου στα μέσα του Απρίλη. Με δεδομένη λοιπόν αυτή την κατάσταση αρχίζει να διαμορφώνεται έκδηλα το τέλος της «κοινωνικής ειρήνης» και η εμφάνιση της δυαδικής εξουσίας στην Γερμανία. Οι λόγοι ήταν οι εξής: Ο αντίκτυπος των τεράστιων ανθρώπινων απωλειών στον πόλεμο, η δωδεκάωρη εργασία στην πολεμική, κυρίως, βιομηχανία και φυσικά η επίδραση της ρώσικης επανάστασης. Αυτοί είναι μόνο ορισμένοι αντικειμενικοί παράγοντες που θα πυροδοτήσουν τα σημαντικά γεγονότα του 1918-19, την Γερμανική Επανάσταση.

Το τέλος του πολέμου βρίσκει τη Γερμανία σε κατάσταση ακραίας φτώχειας και μαρασμού. Δύο εκατομμύρια γερμανοί είχαν σκοτωθεί στα πεδία των μαχών και μαζί με τους τραυματίες και τους αιχμαλώτους οι απώλειες έφταναν σχεδόν τα οχτώ εκατομμύρια. Η οικονομία ήταν εντελώς χρεοκοπημένη, η βιομηχανία ήταν κατεστραμμένη, υπήρχε πτώση της αγροτικής παραγωγής και έλλειψη τροφίμων. Ταυτόχρονα, οι αρρώστιες και ο καθοριστικός παράγοντας της πείνας επιδείνωναν την κατάσταση του γερμανικού λαού. Το μεροκάματο, που δεν έφτανε για τη ζωή των εργατών, σε συνδυασμό με το πενιχρό βοήθημα στις οικογένειες των στρατιωτών, αναδείκνυε την όξυνση των ταξικών αντιθέσεων.

Στην ιστορία της Γερμανίας, αλλά και παγκοσμίως, ήταν άγνωστη μια τόσο μεγάλη έκταση του απεργιακού αγώνα. Σχεδόν αστραπιαία ολόκληρη η Γερμανία καλύφθηκε από συμβούλια (σοβιέτ) εργατών και στρατιωτών, ακολουθώντας το δρόμο που είχαν χαράξει οι ρώσοι εργάτες. Αυτή η κατάσταση που μέρα με τη μέρα φούντωνε όλο και περισσότερο σε συνδυασμό με το γεγονός ότι ο πόλεμος βάδιζε προς το τέλος του με τη Γερμανία ηττημένη, ώθησαν τον Λένιν να γράψει τον Οκτώβρη του 1918: «*Η γερμανική αστική τάξη και η γερμανική κυβέρνηση που συντρίφθηκαν στον πόλεμο και απειλούνται από ένα ισχυρό επαναστατικό κίνημα από τα μέσα, παραδέρνουν αναζητώντας σωτηρία*».

Το γερμανικό προλεταριάτο βρισκόταν σε πλήρη αναβρασμό. Διέξοδος σε αυτήν την γενικευμένη αγανάκτηση και οργή δόθηκε στις 30 Οκτωβρίου στο Κίελο. Υπό το άκουσμα μίας καθόλα αυτοκαταστροφικής εντολής του γερμανικού στόλου για

μια ολοκληρωτική και τελειωτική ναυμαχία με τον αγγλικό στόλο, τα πληρώματα των πλοίων του γερμανικού στόλου της Βαλτικής στασιάζουν. Η στάση καταστέλλεται και 400 ναύτες φυλακίζονται.

Λίγες μέρες μετά, στις 3 Νοεμβρίου, πραγματοποιούνται συνεχείς διαδηλώσεις στο Κίελο, όπου στρατιώτες, ναύτες και εργάτες απαιτούν την απελευθέρωση των συναδέλφων τους και τον τερματισμό του πολέμου, καταλήγουν σε ένοπλες συγκρούσεις με νεκρούς και τραυματίες. Την επόμενη μέρα στο Κίελο 2.000 εξεγερμένοι σχηματίζουν συμβούλιο στρατιωτών. Στις 5 Νοεμβρίου, οργανώνεται Γενική Πανεργατική Απεργία στο Κίελο. Τα συμβούλια των εργατών και των στρατιωτών ελέγχουν πλήρως την πόλη και το λιμάνι. Στο Λίμπεκ, οι εξεγερμένοι καταλαμβάνουν τον σιδηροδρομικό σταθμό και το τηλεγραφείο. Μέχρι το βράδυ ελέγχουν όλη την πόλη. Ο επαναστατικός αναβρασμός εξαπλώνεται.

Την ίδια μέρα, στους δρόμους του Αμβούργου βγαίνουν 70.000 εργάτες. Μετά από σύντομες ένοπλες συγκρούσεις η πόλη περνάει στα χέρια των επαναστατών. Τα στρατόπεδα καταλαμβάνονται και ο λαός οπλίζεται. Ταυτόχρονα, ξεσπάει εξέγερση και στη Βρέμη όπου σχηματίζονται εργατικά συμβούλια. Η επανάσταση εξαπλώνεται σε Ανόβερο, Κολονία, Μόναχο, Λειψία, Δρέσδη, Ντίσελντορφ, Φρανκφούρτη, Στουτγκάρδη, Νυρεμβέργη και δεκάδες άλλες πόλεις. Αποφυλακίζεται η Ρόζα Λούξεμπουργκ.

Στο Μόναχο πραγματοποιείται μεγάλη εργατική διαδήλωση. Καταλαμβάνεται η πολυτελέστερη μπουραρία της πόλης και ανακηρύσσεται σε έδρα του συμβουλίου των εργατών-στρατιωτών. Το παλάτι περικυκλώνεται και ο βασιλιάς της Βαυαρίας φεύγει κυνηγημένος.

Στις 9 Νοεμβρίου στο Βερολίνο, τεράστιες εργατικές μάζες εγκαταλείπουν τα εργοστάσια και τις εργατογειτονίες και βαδίζουν προς το κέντρο της πόλης. Η αστυνομία δεν τολμά να προβάλλει αντίσταση και αφοπλίζεται. Πολλοί στρατιώτες ενώνονται με τους εξεγερμένους και τα στρατόπεδα καταλαμβάνονται. Αργά το απόγευμα ανακοινώνεται η καθαίρεση του αυτοκράτορα.

«*Στις 9 Νοέμβρη, οι εργάτες και οι στρατιώτες γκρέμισαν το παλιό καθεστώς στη Γερμανία. Στα πεδία των μαχών στη Γαλλία διαλύθηκαν οι αιματηρές αυταπάτες για μια παγκόσμια κυριαρχία της πρωσικής μπότας. Οι εγκληματικές συμμορίες που άναψαν την παγκόσμια πυρκαγιά και έριξαν τη Γερμανία μέσα σε μια θάλασσα αίματος, κάνουν τώρα την τελευταία τους προσευχή. Και ο λαός που χρόνια εξαπατημένος είχε χάσει κάθε αίσθηση πολιτισμού, τιμής και ανθρωπισμού, μπροστά στην άβυσσο ξύπνησε από τον βαθύ του λήθαργο. Στις 9 Νοεμβρίου το προλεταριάτο ξεσηκώθηκε και συνέτριψε τον άτιμο ζυγό*». (Ρόζα Λούξεμπουργκ)

Οι σοσιαλδημοκράτες επιχειρούν να τιθασεύσουν και να καρπωθούν το επαναστατικό ρεύμα. Προτείνουν στο Α.Σ.Κ. τη δημιουργία κυβέρνησης, ενώ ιδρύουν και ξεχωριστά, ελεγχόμενα από αυτούς, «συμβούλια εργατών-στρατιωτών». Ο πρίγκιπας της Βάδης παραιτείται από καγκελάριος (είχε ήδη αποποιηθεί του θρόνου του) και τη θέση του καταλαμβάνει (κατόπιν μεταξύ τους συνεννόησης) ο σοσιαλδημοκράτης Έμπερτ. Τελικά το Α.Σ.Κ. αποδέχεται την πρόταση συνεργασίας των σοσιαλδημοκρατών, «πιστό» σε μια διαδικασία διαρκών παλινδρομήσεων. Ο Λίμπκνεχτ (που μόλις έχει αποφυλακιστεί) θέτει όρους που ουσιαστικά καθιστούν ανέφικτη τη συμμετοχή του Σπάρτακου στην κυβέρνηση. Οι σπαρτακιστές καταλαμβάνουν το κτίριο και τις εγκαταστάσεις μιας συντηρητικής εφημερίδας, κάνοντάς το έδρα της εφημερίδας τους, της «Κόκκινης Σημαίας».

Παράλληλα, τις ίδιες μέρες υπό το βάρος της επαναστατικής κατάστασης ο πρωθυπουργός, πρίγκιπας Μαξ φον Μπάντεν, ανήγγειλε την παραίτηση από το θρόνο και διεξήγαγε διαπραγματεύσεις με το SPD και τον ηγέτη του, Έμπερτ, για το διορισμό του στη θέση του πρωθυπουργού. Έτσι, αφού προηγουμένως είχε διαβεβαιώσει τον πρίγκιπα Μαξ για τις προθέσεις του λέγοντας: «*Μισώ την επανάσταση σαν την πανούκλα*», ανέλαβε καθήκοντα ως επικεφαλής της κυβέρνησης. Στο εξής βασικός στόχος της κυβέρνησης της Σοσιαλδημοκρατίας θα είναι να προλάβουν στον αγώνα ταχύτητας τις εξελίξεις και να εμποδίσουν με κάθε

τρόπο την επανάσταση.

Ο άλλος ηγέτης του SPD, Σάιντεμαν, μιλώντας από το Ράιχσταγκ, ανακήρυξε την ελεύθερη λαϊκή δημοκρατία της Γερμανίας, (Δημοκρατία της Βαϊμάρης). Ήθελε προφανώς να προλάβει το πέρασμα των μαζών με το μέρος των επαναστατικών δυνάμεων και να περιορίσει την επιρροή των ηγετών της ομάδας «Σπάρτακος». Κι είχε προβλέψει σωστά τις επερχόμενες εξελίξεις. Την ίδια μέρα από το μπαλκόνι των αυτοκρατορικών ανακτόρων, μιλώντας σε μια τεράστια συγκέντρωση από εργάτες και στρατιώτες, ο ηγέτης του «Σπάρτακου», Καρλ Λίμπκνεχτ, ανακήρυξε τη Γερμανία σε «Ελεύθερη Σοσιαλιστική Δημοκρατία» και κάλεσε την εργατική τάξη «*να στρέψει όλες τις δυνάμεις της για να συγκροτηθεί μια κυβέρνηση από εργάτες και στρατιώτες και να οργανωθεί μια τέτοια τάξη πραγμάτων στη χώρα που να μπορέσει το προλεταριάτο να εγκαθιδρύσει την ειρήνη, την ευτυχία και την ένωση του ελεύθερου γερμανικού λαού με τους ταξικούς αδελφούς του όλου του κόσμου*». Η κυβέρνηση πλέον έπρεπε να δράσει για την καταστολή της επανάστασης.

Στο μεταξύ, οι αντιδραστικοί αξιωματικοί σε συνεννόηση με τη σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση και με την χρηματοδότηση της αστικής τάξης, άρχισαν να συγκροτούν ένοπλα τμήματα (Freikorps). Με τα ένοπλα αυτά τμήματα προετοιμαζόταν η συντριβή της επαναστατικής δράσης της εργατικής τάξης. Η κυβέρνηση του SPD και τα Freikorps οργάνωσαν προβοκάτσιας και επιθέσεις κατά των εργατών και των οργανώσεών τους. Απέναντι σε αυτές τις προκλήσεις, οι κομμουνιστές, οι αναρχοσυνδικαλιστές και άλλες επαναστατικές δυνάμεις δημιούργησαν στο Βερολίνο την Επαναστατική Επιτροπή. Η επιτροπή αυτή, εκτιμώντας λανθασμένα το συσχετισμό των δυνάμεων, αποφάσισε να οργανώσει ένοπλη εξέγερση. Ωστόσο, κάτι τέτοιο ήταν ακόμα πολύ πρόωρο, διότι τα γερμανικά σοβιέτ δεν ήταν πλήρως έτοιμα να παλέψουν για την εξουσία.

Στις αρχές Γενάρη του 1919, οι επαναστάτες κατέλαβαν πολλά σημαντικά κτήρια στο κέντρο του Βερολίνου, ενώ εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες, πολλοί από αυτούς ένοπλοι και αποφασισμένοι να συγκρουστούν με την αντεπανάσταση, κατέκλυσαν τους δρόμους. Ωστόσο, λόγω σοβαρών τακτικών λαθών και oligωρίας της Επαναστατικής Επιτροπής, η μεγάλη ευκαιρία χάθηκε και η κυβέρνηση από κοινού με τα Freikorps πρόλαβαν να ανασυγκροτήσουν τις δυνάμεις τους. Οι οδομαχίες που ξέσπασαν στο Βερολίνο κράτησαν για εβδομάδες. Οι δυνάμεις των επαναστατών απομονώθηκαν και, παρά τον ηρωικό τους αγώνα, τελικά ηττήθηκαν. Στην αντεπίθεση της αντεπανάστατικής τρομοκρατίας που ακολούθησε, η Λούξεμπουργκ, ο Λίμπκνεχτ και χιλιάδες ακόμα πρωτοπόροι αγωνιστές δολοφονήθηκαν με τον πιο άγριο τρόπο.

■ *Καρβούνης Γρηγόρης*

ΛΕΝΙΝ: Ο ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Ο Βλαντιμίρ Ίλιτς Ουλιάνοφ (22 Απριλίου 1870 – 21 Γενάρη 1924), γνωστός με το ψευδώνυμο **Λένιν**, ήταν ρώσος κομμουνιστής επαναστάτης, πολιτικός και θεωρητικός. Ήταν η σημαντικότερη ηγετική φυσιογνωμία της Ρώσικης Επανάστασης και επικεφαλής της ΕΣΣΔ έως τον θάνατό του. Ηγέτης της Κομμουνιστικής Διεθνούς (Γ' Διεθνής) και του μπολσεβικικού κόμματος. Η κορυφαία αυτή επαναστατική προσωπικότητα, οι ιδέες και το έργο της οποίας σφράγισαν τις πολιτικές εξελίξεις του 20ού αιώνα μέσω της Οκτωβριανής Επανάστασης στη Ρωσία και την ίδρυση της Σοβιετικής Ένωσης, γεννήθηκε στην πόλη Σιμπίρσκ της Ρωσικής Αυτοκρατορίας, στις

εξορίες από το τσαρικό καθεστώς, λόγω του πρωταγωνιστικού του ρόλου στην ανάπτυξη και ενοποίηση των πρώτων μαρξιστικών ομάδων στη Ρωσία. Αξιοσημείωτη ήταν η συμβολή του στην ανάπτυξη της μαρξιστικής σκέψης και πολιτικής. Μια εντελώς συνοπτική απαρίθμηση της συνεισφοράς του περιλαμβάνει τα εξής:

α) Έθεσε τις βάσεις για τον πρότυπο τρόπο πολιτικής οργάνωσης του προλεταριάτου με το έργο

όχθες του Βόλγα. Ο πατέρας του, Ίλια Νικολάγιεβιτς Ουλιάνοφ (1831-1886), ήταν διευθυντής σχολείου. Η μητέρα του, Μαρία Αλεξάντροβνα Μπλανκ (1835-1916), ήταν κόρη γιατρού.

Ο Λένιν ξεκίνησε τον βίο του στο επαναστατικό κίνημα από νεαρή ηλικία. Το 1894 έφτασε στην Αγία Πετρούπολη και ήρθε σε επαφή με τους μαρξιστικούς ομίλους της πόλης. Σ' αυτήν την περίοδο ανήκουν τα πρώτα μανιφέστα του Λένιν με τα οποία επιτέθηκε στο Λαϊκό Κόμμα. Αμέσως μετά, άρχισε από τον Τύπο έναν θεωρητικό αγώνα

του Τι να κάνουμε;

β) Ήταν ο πρώτος μαρξιστής, που με ολοκληρωμένο τρόπο κατανόησε το πέρασμα του καπιταλισμού στην εποχή της παρακμής του, στην εποχή του ιμπεριαλισμού, χαρακτηρίζοντάς την ως «εποχή πολέμων, επαναστάσεων και αντεπαναστάσεων», καταδεικνύοντας τον ιστορικά επίκαιρο χαρακτήρα της σοσιαλιστικής επανάστασης.

γ) Με το έργο του «Κράτος και Επανάσταση» έριξε το σύνθημα του τσακίσματος του αστικού κράτους, δείχνοντας το δρόμο για την εργατική εξουσία.

δ) Υπήρξε συνιδρυτής της Τρίτης Διεθνούς, η οποία υπερασπίστηκε το ατιμασμένο από την σοσιαλδημοκρατία όνομα του Σοσιαλισμού. Η νέα Διεθνής βοήθησε στην ίδρυση πολλών δεκάδων κομμουνιστικών κομμάτων σ' όλο τον πλανήτη και εμπλούτισε με τα τέσσερα πρώτα συνέδριά της την επαναστατική θεωρία.

Πρότυπο αφοσίωσης και συστηματικής, ακούραστης δουλειάς για την υπόθεση των εργαζομένων, ο ηγέτης και πρωτεργάτης της Οκτωβριανής Επανάστασης πέθανε σε ηλικία 54 ετών. Η ζωή και το έργο του Λένιν δείχνει το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουν οι νέοι, οι εργαζόμενοι και οι επαναστάτες προκειμένου να αντιμετωπιστούν οι πόλεμοι, οι κρίσεις και η βαρβαρότητα στη ρίζα τους: το δρόμο της ανατροπής του καπιταλισμού και της εγκαθίδρυσης του σοσιαλισμού σε παγκόσμια κλίμακα. Το στίγμα του παραμένει ανεξίτηλο στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος και του μαρξισμού και η ζωή του αποτελεί μέχρι σήμερα ένα λαμπρό παράδειγμα προς μίμηση.

Δραστηριότητες της ΟΚΔΕ

- Η αναστήλωση της προτομής του Παντελή Πουλιόπουλου στη Θήβα
- Τα 100 χρόνια από την ίδρυση του ΣΕΚΕ

Την Κυριακή 9/12 πραγματοποιήθηκε στη Θήβα εκδήλωση για την αναστήλωση της προτομής του Παντελή Πουλιόπουλου, του μεγάλου επαναστάτη και θεωρητικού του μαρξισμού.

Το 2006, ο Δήμος Θηβαίων, επί δημαρχίας Θανάση Σκούμα, με τη συμπαράσταση κατοίκων της περιοχής, είχε τοποθετήσει την προτομή του Π. Πουλιόπουλου στη συμβολή των οδών Μπέλλου και Θρεψιάδου. Τον Σεπτέμβριο του 2016 η προτομή κλάπηκε.

Η αναστήλωση της προτομής ήταν το αποκορύφωμα της επίμονης και κοπιαστικής προσπάθειας που κατέβαλλε η Ανοιχτή Επιτροπή για την Αποκατάσταση της Μνήμης του Π. Πουλιόπουλου.

Στην εκδήλωση, τον λόγο πήρε ο Σωφρόνης Παπαδόπουλος (μέλος της ανοιχτής επιτροπής και στέλεχος της ΟΚΔΕ), που τόνισε την αξία του Π. Πουλιόπουλου ως ανθρώπου που προσμετράται στις μεγαλύτερες επαναστατικές φυσιογνωμίες της εποχής του. Έγιναν αναφορές στη συμβολή του στη στρατηγική της διαρκούς επανάστασης στην Ελλάδα και στη διάσωση της επαναστατικής πολιτικής απέναντι στον σταλινικό εκφυλισμό του ΚΚΕ. Ο Θανάσης Σκούμας, μέλος της ανοιχτής επιτροπής και πρώην δήμαρχος Θηβαίων, έκανε μια ανασκόπηση της ζωής και του έργου του Π. Πουλιόπουλου. Τέλος, μίλησαν ο ανιψιός του Πουλιόπουλου, επίσης μέλος της ανοιχτής επιτροπής και εκπρόσωπος της Δημοτικής Αρχής.

δύσκολο έργο που έχει αναλάβει καθώς το επόμενο βήμα είναι η δημιουργία ενός μουσείου για τον Παντελή Πουλιόπουλο στο κέντρο της πόλης.

Το Σάββατο 10/11 πραγματοποιήθηκε στο Συνεδριακό Κέντρο Θήβας εκδήλωση για τα 100 χρόνια από την ίδρυση του ΣΕΚΕ, που αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους σταθμούς του ελληνικού εργατικού κινήματος.

Η εκδήλωση έγινε στα πλαίσια της καμπάνιας που οργάνωσε η ΟΚΔΕ για να τιμήσει αυτή την επέτειο και να τονίσει την αναγκαιότητα της οικοδόμησης ενός επαναστατικού κόμματος, που θα καθοδηγήσει την εργατική τάξη προς μία σοσιαλιστική διεξόδο. Την εισήγηση επιμελήθηκε ο Βαγγέλης Κιτσώνης, μέλος της ΟΚΔΕ και της Ανοιχτής Επιτροπής για την Αποκατάσταση της Μνήμης του Π. Πουλιόπουλου. Στην εκδήλωση παρευρέθηκαν τα μέλη της ανοιχτής Επιτροπής και μέλη της ΟΚΔΕ.

Επίσης, στην Αθήνα πραγματοποιήθηκε, στις 24/11, ημερίδα εκδηλώσεων με ομιλητές τους Σοφία Καρασαρλίδου και Στέφανο Ιωαννίδη (ΟΚΔΕ), Νίκο Πελεκουδά (ΕΕΚ), Κώστα Παπαδάκη (δικηγόρος, ΑΝΤΑΡΣΥΑ), Αντώνη Νταβανέλο (ΔΕΑ) και Νίκο Στραβελάκη (οικονομολόγος ΕΚΠΑ). Στη Θεσσαλονίκη, την Κυριακή 2/12 πραγματοποιήθηκε αντίστοιχη εκδήλωση με ομιλητές τους Σοφία Καρασαρλίδου και Στέφανο Ιωαννίδη (ΟΚΔΕ), Κώστα Παλούκη (ιστορικός) και τον Πάννη Γκλαρνέτατζη (συγγραφέας). Στην εκδήλωση παρευρέθηκαν φοιτητές και εργαζόμενοι σε διάφορους κλάδους. Οι τοποθετήσεις ήταν πλούσιες και βοήθησαν στο να γίνει μια πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση. Επιτυχή έκβαση είχε και ανάλογη εκδήλωση που οργανώθηκε στην Αλεξανδρούπολη την Παρασκευή 30/11.

